

DİRENEN FİLİSTİN KONUŞUYOR:

FHKC Politbüro Üyesi
Ebu Ahmet Fuat:

*Mücadele yükseliyor,
devrimci cevaplar verili-
yor ve şiddetli bir direniş
yaşanıyor.*

*Şehitlik eylemleri Siyo-
nist düşmanın elini ayağı-
na dolamıştır ve bütün
Filistin yurduna yayılan*

*İsrail işgalini
yenilgiye uğratmıştır.*

*Halkların birbiriyle daya-
nışması güç verir...
Filistin İntifadasıyla daya-
nışma içinde bulunan dost
Türk halkına selamlarımı
sunarım.*

Ekmek **Adalet**

Haftalık Dergi

Sayı: 2

1 Nisan 2001

FIYAT (KDV Dahil) 750 000

www.ekmekveadalet.com

Bağımsızlığın Yolu

İMF'siz
NATO'suz
ABD'siz
AB'siz

**Tam
Bağımsız
Türkiye**

Ekmek **Adalet**

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

Ben özgürüm Sense mahkum!

Ne kadar kolay, ne kadar ucuz bir özgürlük. Bir pepsi cola parasına... Bir sim kartı parasına... Sirtına asılı kovboy şapkasıyla "özgür kız"ı seyredirken Cesur Yürek filmi geliyor aklımıza. Orada özgürlük! Orada sözü edilen özgürlük pahalı, hem de çok pahalı; can pahasına.

Kapitalizm bu. Mahareti herşeyi paraya çevirmekte. Özgürlük de alınıp satılabilir olduktan sonra, alınıp satılmayacak ne kalır geriye?

Bir ürünün çeşitleri arasında bu kadar fark olabilir mi? Bir sim kartı parasına satın alınan özgürlük ve can pahasına kazanılan özgürlük... Birinde aldatmaca var.

"Ben özgürüm" sanıyorsun, ama aldaniyorsun. Özgürlük sandığın bir pranga. Uçuyorum bulutlarda sanıyorsun, ama ayaklarındaki demir toprak, bağlamış seni yere.

Sen özgürsün ha!

Üniversite anfisindeki profesör, işkencehanedeki işkenceci koro halinde "hayatınızı yaşayın" diyorlar.

"Hayatınız"! Hangi hayat?

İşte o "özgür" hayat! Sirtında çantan, göbeğine kadar açık tşörtünle, serseri hırpani kılığın bir haf talık sakalınla süslenmiş özgür hayat! Kimseye karşı hiçbir sorumluluk duymadan, ülke, halk nedir bilmeden, o saz senin, bu bar benim özgürlüğü!

Sonra bir de ahlaksızlık yapma özgürlüğü olmalı ki, yaşanacak hayat tam yaşansın. Cinsel özgürlük, birlikte yaşama özgürlüğü diye fuhuşu yumuşatırlar. Mesela "bir görüşte aşık olma" özgürlüğünü kullandıktan iki ay sonra, "enginarlı patlıcanla hamburgerin anlaşamayacağını" farkedip yolları ayırabilme özgürlüğü diye anlatırlar.

Yılanın avına zehirini aktırdığı gibi beynine aktırırlar o "özgürlük" zehirini. Pranga takarlar beynine.

Çıkarıcılığın, bencilliliğin, sorumluluğun, ahlaksızlığın özgürlüğünü bir sim kart parasına, bir kola-ham-

burger fiyatına, bir gram "toz"a satırlar sana...

Inandığın, uğruna bedel ödediğin, gerçekleştirmek için amaç edindiğin hiçbir düşüncenin, idealin olmaması özgürlüğünü sonuna kadar kullanman için; terör... örgüt... aman ha... diye yüreğine kelepçeler takarlar.

Beyni prangalı, yüreği kelepçeli özgür bir birey olur, vahşetin dizgin-siz, sömürünün, bağımlılığın pervasız olduğu, kanın oluk oluk aktığı, milyonların aklıktan nefesi koktuğu bir Türkiye'nin "AB yolundaki ülke-miz..." diye başlayan nutuklarla, ol-mayan bir Türkiye gibi gösterilmesi-ne inanırsın.

IMF kemendinin boynumuza geçmesine "ilgilenmiyorum abi ya" deme özgürlüğü; dünyadan, ülkemiz-den tarihi, bilimsel, kültürel hiçbir konuda hiçbir şey okumama, düşün-meme özgürlüğü; F tiplerinde dü-şünceleri için ölenlere, "onlar da öl-mesinler, yaşayarak düşüncelerini savunsunlar" deme özgürlüğü; bir sim kart parasına özgürlüğü satın alma özgürlüğü vardır senin.

Çünkü, insanoğlunun en güzel organı olan beynini "tın tın" boş bırakma özgürlüğünü sonuna kadar kullanmışsındır. Bön bön bakar din-lersin, inanırsın...

Sen özgürsün öyle mi?

Yok, bir yanlışlık var bu işte.

Kapitalizmin ideolojileri, adaletli dünyayı yaratacak düşünceleri yok-etmek için beyinlere bir zehir gibi aktırdığı "özgürlük" özgürlük de-ğil-dir, olamaz.

Bir yanlışlık var bu işte; insana ait tüm erdemleri değersizleştiren bir kültürün, ahlakın özgürlüğü, en fazla her şeyi her an satma özgürlüğü olabilir. O da o ahlak, o kültür tara-fından en kalın prangalarla esarette tutulmaktadır arkadaş!

Ben özgürüm;

Çünkü ben devrimciyim...

Düşünemim, üretmem, beynini köleleştirmeyemim, değiştirmek için bedel ödeyemim...

Ben özgürüm... Sense prangalı mahkum...

*Bergama köylüsü,
toprağı için
Dersimliler yozlaşmaya
hayır demek için
meydanlarda*

**Ordu'da üç gerilla
katledildi**

**30 Mart - 17 Nisan
Devrim Şehitlerini Anma
ve Parti Kuruluşunu
Kutlama Günleri**

**Vatanın bağımsızlığı,
halkımızın özgürlüğe,
ekmeğe, adaletle
kavuşması için can
verenleri saygıyla
anıyoruz...**

**Fotoğraflarla
Tarihimiz**

**Tarih:
1968**

**Tarih:
1978**

**Tarih:
1999**

**Gündoğdu
hep uyandık
Siperlere
dayandık
Bağımsızlık
uğruna da
AI kanlara
boyandık**

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve

Adalet

Adana ve Zileli Dergisi

Adana ve Yozlaşma Dergisi

Adana ve Yozlaşma Dergisi

Adana ve Yozlaşma Dergisi

Adana ve Yozlaşma Dergisi

Adana ve Yozlaşma Dergisi

Adana ve Yozlaşma Dergisi

Adana ve Yozlaşma Dergisi

Adana ve Yozlaşma Dergisi

Adana ve Yozlaşma Dergisi

Adana ve Yozlaşma Dergisi

Adana ve Yozlaşma Dergisi

Adana ve Yozlaşma Dergisi

Adana ve Yozlaşma Dergisi

Adana ve Yozlaşma Dergisi

Adana ve Yozlaşma Dergisi

Adana ve Yozlaşma Dergisi

Adana ve Yozlaşma Dergisi

Bürolarımız

Adana: İnönü Caddesi 7. Sokak Kızılay İş

Adana: İnönü Caddesi 7. Sokak Kızılay İş

Adana: İnönü Caddesi 7. Sokak Kızılay İş

Adana: İnönü Caddesi 7. Sokak Kızılay İş

Adana: İnönü Caddesi 7. Sokak Kızılay İş

Adana: İnönü Caddesi 7. Sokak Kızılay İş

Adana: İnönü Caddesi 7. Sokak Kızılay İş

Adana: İnönü Caddesi 7. Sokak Kızılay İş

Adana: İnönü Caddesi 7. Sokak Kızılay İş

Adana: İnönü Caddesi 7. Sokak Kızılay İş

Adana: İnönü Caddesi 7. Sokak Kızılay İş

Adana: İnönü Caddesi 7. Sokak Kızılay İş

Adana: İnönü Caddesi 7. Sokak Kızılay İş

Adana: İnönü Caddesi 7. Sokak Kızılay İş

Adana: İnönü Caddesi 7. Sokak Kızılay İş

Adana: İnönü Caddesi 7. Sokak Kızılay İş

Adana: İnönü Caddesi 7. Sokak Kızılay İş

İzmir:

İzmir:

İzmir:

İzmir:

İzmir:

İzmir:

İzmir:

İzmir:

İzmir:

İzmir:

İzmir:

İzmir:

İzmir:

İzmir:

İzmir:

İzmir:

İzmir:

İstanbul:

İstanbul:

İstanbul:

İstanbul:

İstanbul:

İstanbul:

İstanbul:

İstanbul:

İstanbul:

İstanbul:

İstanbul:

İstanbul:

İstanbul:

İstanbul:

İstanbul:

İstanbul:

İstanbul:

Mersin:

Mersin:

Mersin:

Mersin:

Mersin:

Mersin:

Mersin:

Mersin:

Mersin:

Mersin:

Mersin:

Mersin:

Mersin:

Mersin:

Mersin:

Mersin:

Mersin:

Samsun:

Samsun:

Samsun:

Samsun:

Samsun:

Samsun:

Samsun:

Samsun:

Samsun:

Samsun:

Samsun:

Samsun:

Samsun:

Samsun:

Samsun:

Samsun:

Samsun:

Trabzon:

Trabzon:

Trabzon:

Trabzon:

Trabzon:

Trabzon:

Trabzon:

Trabzon:

Trabzon:

Trabzon:

Trabzon:

Trabzon:

Trabzon:

Trabzon:

Trabzon:

Trabzon:

Trabzon:

Van:

Van:

Van:

Van:

Van:

Van:

Van:

Van:

Van:

Van:

Van:

Van:

Van:

Van:

Van:

Van:

Van:

- 3... Yurtseverlik, işgalcilere
ve işbirlikçilere karşı direnmektir!
5... Sürekli olan kriz biter mi?
6... Zaman aşımı
7... Susurluk'çulara
TAYAD'lılardan suç duyurusu
8... Vallahi de billahi de dostuz
9... Çözüm: Nasıl bir ordu?
10... Karadeniz Dağlarında çatışma
14... Faşist çeteler halka düşmandır
15... IMF'nin Şamar oğlanı şimdi nasıl
Anti-IMF'ci olacak?
16... Bütün mesele "davranışlarda" mı?
17... Hücrelerden;
Şehitlerimizi selamlıyoruz
18... Ertosun konuştu...
19... Dersim onuruna sahip çıkıyor
20... Kontracılar niye intihar ediyor?
21... Bu ahlaksızlık oligarşinindir
23... Bağımsızlık yolu
26... Özgürlük uğruna dökülen kanınız!
29... Bergama'lı köylüler;
Kavgaya devam
30... "İntifada bizi netliğe götürmüştür"
34... Halkların kanyla beslenen ittifak
36... Halklara karşı savaş turu
38... Halkın direnişi karalama yalanları
40... Gerçek tehditle değişir mi?
41... Parçala ve yut!
42... Suçlardan suç beğen!
43... "Kütüphanecilik haftası" kutlandı!
44... Matem Merasimi
45... Yurtdışından...
46... Oligarşi şaşkınlık içinde
47... "Yeni Dünya Düzeni" verem ediyor
48... Dayanışmanın yüzeri ve
gönümüzün yüz kızartıcıları
49... Kahramanlar ölmez...
50... Basın... Medya...

Yurtseverlik, işgalcilere ve işbirlikçilere karşı direnmektir

Bir işçi, elinde bir ekmek, bir bayrak yürüyor. Bergama'daki emperyalist şirkette ait maden işletmesinin kapatılmamasını istiyor. Ekmeğini kaybetmemek için maden kapatılmasını diyor. İlk anda haklı görünebilir. Öyle ya, ekmeğinin peşinde. Peki ya o elindeki Türk bayrağı neyin nesi, neyi temsil ediyor? Onu da sendikacılar tutuşturmuş eline. Onlar da siyanürlü altın madeninin işletilmesini "milli çıkarlarımız" adına savundukları iddiasındalar. Altın çıkacak, ülkemiz döviz kazanacak?

İşte bu an yurtseverliğin bitişi andır. İşte bu an, sırf karnını doyurmak için vatanın, yurdun gözden çıkarıldığı andır. İşte bu an, 1920'lerde topraklarımıza çıkartma yapan, İngiliz, İtalyan, Fransız emperyalistlerinin işbirlikçiler tarafından alkışlarla karşılandığı an gibidir. Orada "aman işimi kaybetmeyim" diye yürüyenlerde, zerre kadar yurtseverlik duygusu bırakılmamıştır. Orada sadece pis bencil çıkarlar geçerlidir. Evet, mahkeme kararı uygulanır, maden kapatılırsa onlar işsiz kalacaklar. Ama o maden çalışırsa, çocukları işsiz, topraksız kalacak, çocukları ve belki kendileri de envai tür hastalıktan ölecek. Toprağımız ölecek.

Yurtseverlik, değil açlığı, yurt için canını bile vermemektir. Emperyalizmin

topraklarımızı zehirlemesine göz yummanın neresinde yurtseverlik olabilir? Bunun neresinde milli çıkar var? O "milli çıkar" dedikleri büyük yalan yok mu, onyıllardır tüm vatan hainlikleri o kelimenin arkasına gizlenerek yapıldı. "Milli çıkarlar" adına ülkemizi ABD'ye, IMF'ye peşkeş çektiler. "Milli çıkarlar" adına, bu ülkenin askerini Kore'lerde kırdırdılar. "Milli çıkarlar" adına, bu ülkenin vatanseverlerini katlettiler.

Peki "milli çıkarlar" diye diye nereye geldik? Halkımız aç, halkımız yoksul, halkımız işsiz. Tekeller, karlarını katlıyor. Generallerin holdingi artan sermayeyi yatıracak yer arıyor. 70 milyon açlığının karşısında, bir avucun villalar, yatlar katlar içindeki saltanatı yükseliyor... Demek ki "milli çıkarlar" kimin çıkarlarını mı?

Bergama'da emperyalist şirketin lehinde yürüyen işbirlikçi işçilere kimse dokunmazken, toprağını savunan Bergama köylüsünü bu ülkenin polisi gözaltına alıyor.

IMF heyetleri krallar gibi ağır lanırken, IMF'ye karşı "bağımsız Türkiye" için mücadele edenler, F tipi hapishanelerde katlediliyor, meydanlarda coplanıyor.

Yurtseverler, safınızı seçin!

Yazık o Bergama'da emperyalist şirket kapatılmasın diye yürüyen işçiye ve sendikacıya. İşçi, sendikacı, köylü, aydın, memur, bir ülkenin yurtsever güçleri bunlar olabilirler ancak. Tekelci burjuvalar, toprak ağaları, NATO'nun emrindeki generaller, tekellerin hizmetindeki düzen partileri, onlar yurtsever olacak değil ya! Yurdumuzu sevmek de, savunmak da halka düşer. İşte bu nedenle Bergama'dakiler için "yazık" diyoruz. Yazık, onlar halkın safında, yurtseverlerin safında olması gerekenlerdir. Yurduna karşı gelmek, bir emekçi için, intihardır.

Bu ülkede, egemen sınıflar kelimelerle o kadar çok oynadılar, o kadar çok demagoji yaptılar ki, neyin ne olduğu muğlaklaştırıldı. Her gün on tane IMF talimatına imza atanlar, karşımıza geçip "milliyetçi" geçinebiliyorlar hala. **Yurtseverlik**, o kadar karmaşık bir şey değildir: Yurtseverliğin **temel koşulu, emperyalizme karşı olmaktır**. Yurtseverlik, vatanseverlik, demokratlık, ilericilik, herşey bununla yerli yerine oturur. Emperyalizme karşı olmayanların yurtseverliğinden, vatanseverliğinden, ilericiliğinden söz edilemez. Çünkü, emperyalizm demek, sömürgecilik demektir. Bu, yüzyılın başında da böyleydi, sonunda da böyle. Emperyalizm her türlü gericiliğin, anti-demokratik uygulamaların kaynağı demektir. Adaletsizliğin, eşitsizliğin kaynağında yine emperyalizm vardır. Emperyalizme karşı çıkmadan, bunların hiçbirine karşı çıkılmış olmaz.

Yurtsever, emperyalizmden alınan övgüleri, maddiyatları, onursuzluk, namussuzluk bilendir. Yurtsever, IMF reçeteleri ile mutlu olamaz. Yurtsever, bu topraklardaki ABD bayraklarından rahatsızlık duyar. Yurtsever, bu topraklardaki üslerin kullanılıp, yoksul halkların bombalanmasına karşı durandır. Yurt denilen şey nedir? Sadece bir toprak parçası mı? Elbette hayır. Yurt, binyıllara uzanan tarihimizdir. Yurt, bu topraklar üzerinde paylaştığımız acılar, sevinçler, yenilgiler ve zaferlerdir. Geçmişimiz de, geleceğimiz de buradadır. Topraklarımıza üslerle, serbest ticaret bölgeleriyle, madenleriyle bayraklarını dikenler, yalnız toprağımızı işgal etmiş olmuyor, geçmişimizi ve geleceğimizi de çalışıyorlar. Yalnız sömürmüş olmuyor, onurumuzu, özgürlüğümüzü de çalmış oluyorlar.

Nazi işgali yıllarında Yunanistan'da yurtseverler, Nazi işgalcilerine karşı eylemler yapmaya başlarlar. Nazi'ler yapılan her eyleme karşılık, hapishanelerde bulunan on yurtsever Yunanlıyı kurşuna dizer. Dışarıdakiler, sonunda hapishanedekileri "ne yapalım, eylemlere devam mı

edelim, durduralım mı?" sorusunu sorarlar. Tut-sak Yunan'lıların cevabı şöyledir: "Devam edin!" Yurtseverlik budur işte. Yurdunun işgalinden kurtulmasını en başa alır. Bizim karşımızda Nazi'ler gibi "yabancı üniformalılar" yok. Ama buna gerek de yok zaten değil mi? Bakın, kaç mahkeme kararı verildi maden kapatılsın diye; ama bu ülkenin başbakanı, bakanları, ordusu, polisi, valisi, emperyalist şirketin yanında. Yıllardır mahkeme kararını bile uygulamıyorlar. Bakın, emperyalist şirketin lehinde yürüyen işbirlikçi işçilere kimse dokunmazken, toprağını savunan Bergama köylüsünü bu ülkenin polisi gözetimine alıyor. IMF heyetleri krallar gibi ağırlandırken, IMF'ye karşı "bağımsız Türkiye" için mücadele edenler, F tipi hapishanelerde katlediliyor, meydanlarda toplanıyor. Nazi ordusuna, Nazi yöneticilerine ne gerek var?

Yurtseverlik, yurdumuzu, IMF anlaşmalarıyla işgal edenlere de, bu işgale **onay verip aracılık edenlere de** karşı çıkmaktır. Bu ülke ne IMF'nindir, ne de IMF uşaklarının; bizimdir. Ama "bizim" demek, yurtsever olmaya yetmez. Yurtseverlik, bizim olanı militanca savunmaktır. Bizim olanı işgal edenlere, gasbedenlere karşı, 1920'lerin kurtuluş savaşçıları gibi savaşımdır.

Yurt da neymiş, "ulusal onur" da neymiş diyor emperyalizmin ideologları. Bu değerler, emperyalizm tarafından bilinçli, planlı ve sinsice yokedilmeye çalışılıyor. Yurt sevgisini yokedtiğinde, istediği yeri işgal edecek, istediği yeri zehirleyecek, istediği gibi talan edecektir. Eğer bütün mesele, "karın doyurmaktan" ibaret olsaydı, insanda, onur, namus, ahlak, özgürlük gibi değerler olmasaydı, o zaman işgalci emperyalistin uşaklığını yaparak da karın doyurulabilirdi.

Bencil, "bana ne başkasından" der. Ama bakın Bergama'da yürüyen işçiye, sendikacıya; bırakın başkasını, "*bana ne benim çocuğumdan*" diyor. Çocuğunu bile düşünmüyor. Yurdunu zaten hiç düşünmüyor. Oysa, bedelleri, açlığı, hapisleri göze alabilsek, yurdumuza sahip çıkıp, yurdumuzdan emperyalistleri kovabilsek, işbirlikçilerinin sömürüsüne ve saltanatına son verebilsek, bu topraklar bizi doyurur da, güldürür de. Yurtseverlik, hem toprak, hem ekmek, hem özgürlük mücadelesidir. Bağımsızlık ve adalet mücadelesidir. Ama bağımsızlığı kazanmak için, şu anda sahip olduğumuz sahte özgürlüğümüzü feda edebilecek, başka fedakarlıkları göze alabilecek cesareti göstermeliyiz. Bu cesaret ve fedakarlığa sahip olmayanların yurtseverliği naylon yurtseverliktir.

“Kriz” bitti mi, bitmedi mi? SÜREKLİ OLAN KRİZ BİTER Mİ?

Bir tartışmadır almış gidiyor; kriz bitti mi bitmedi mi, düze çıktık mı çıkmadık mı?

Türkiye krizlerin hiç bitmediği, bu nedenle cuntaların, erken seçimlerin, yönetememe krizlerinin birbirin kovaladığı bir ülkedir.

Çünkü Türkiye emperyalizme bağımlı bir ülkedir. Krizlerin hiç bitmemesinin temel nedeni, iyi yönetici, kötü yöneticilerde değil, emperyalizmin uşağı oligarşinin varlığındadır.

Kemal Derviş geçtiğimiz hafta yine Amerika’ya gitti ve yine oradan konuştu; “kriz bitti” diye buyurdu Derviş.

Burjuvaziden, orta sanayiye, esnaf-tan, köylüye, işçiye, memura, iktidar partilerinin bakanlarından, muhalefet partilerine kadar tüm kesimler neredeyse hep bir ağızdan bağırdılar; **“yalan söylüyorsunuz, bitmedi.”**

Doğru da söylediler, ama eksik.

Bitmedi demek, bitebileceğini de ifade eder. Sistemin yapısını bilmeyenlerin beklentileri o yöndedir ki, IMF’den krediler gelecek, dolarlar akacak ve kriz bitecek.

Bitmez. Nedenini açıklamadan önce **“kriz”** deyince kim ne anlıyor, ne kastediyor ona bakalım.

Burjuva partilerinin, iktidarın krizden anladığı devletin kasalarının neredeyse tamamının boşalmış olmasıdır.

Ancak bu sonuçtur. Bu nedenle de “kriz” dedikleri ne devlet kasaları boşalıp IMF’den para dilendiği anda başlar, ne de IMF dolarlarıyla biter.

O zaman **“kriz”den ne anlamalısınız?**

Türkiye’de “Milli Kriz”

Süreklidir ve Bitmez

“Kriz” değil, bir “milli krizden” söz ediyoruz. Bunun anlamı şu; yaygın olarak kasedildiği gibi sadece ekonomik boyutuyla değil; emperyalizme bağımlılığın bir ürü-

nü olarak sürekli varolan ekonomik bunalımın derinleşerek, ülke genelinde sosyal ve siyasal alanda ifadesini bulması, ekonomik, politik ve sosyal krizin tek bir kriz halinde birleşmesine “milli kriz” deriz.

Bugünkü Türkiye tablosunu en iyi açıklayan tarif budur.

Yönetemeyen, kendi içinde her gün onlarca konuda it dalaşına, iktidar kavgalarına giren bir oligarşi;

Oligarşinin bile “ha patladı, ha patlayacak” diye beklediği halkın had safhadaki memnuniyetsizliği ve bunun ortaya çıkardığı sonuçlar herkesin görebileceği kadar nettir.

Dönelim, bu krizin neden sürekli olduğuna, neden hiç bitmeyeceğine;

Süreklidir, çünkü Türkiye gibi emperyalizmin yeni sömürgeci ülkelere dayatılan bir gerçekliktir. Bunun altında yatan da, emperyalist tekellerin ekonomik bunalımlarının, bizim gibi ülkelere aktarılmasındadır. Tıpkı 1967’lerde Amerikan tekellerinin krizlerinin ülkemize yansıdığı gibi.

Zaman zaman duyarız; **“Türkiye’deki kriz şu ülkeyi etkiledi, Newyork borsasının düşüşü, Arjantin’de yankılandı, Arjantin’in çöken ekonomisi Brezilya’yı kaygılandırdı...”**

Anlaşılmaz gelen bu açıklamaların altında yatan kapitalizmin birbirine bağlı işleyişidir. Ekonomik detayları bir yana, emperyalist tekellerin karnı ağrıdığı anda bizim gibi ülkeler yatağa saplanacak duruma gelir.

Bu bağımlılığın sonucudur.

Bu nedenle de bağımsızlık sadece ulusal onurla, vatanımızın özgürlüğüyle ilgili değil, aynı zamanda ekmeğimize de ilgilidir.

*

Şöyle bir soru hemen aklımıza gelebilir; peki o zaman düzenin ekonomistleri, partileri neden **“kriz çıktı, kriz geldi, kriz bitti”** diyor?

Bunun aldatma yanını aklımızda tutarak, burada kastedilen; **krizin sürekli olmasına rağmen, her dönem**

aynı düzeyde olmadığıdır.

Yani yukarıda söylediğimiz nedenlerden dolayı krizin derinleştiği dönemler, hafiflediği dönemler yaşanır. Ama sürekliliğini korur.

İşte krizin derinleştiği dönemlerde;

Halkın memnuniyetsizliği büyür ve bu düzen değişmeli sesleri yükselir her yandan, insanlarımız çöplükten ekmek toplamaya, yardım kuyrukları önünde dizilmeye, örgütsüzse çareyi bireysel eylemlerle seslerini duyurmaya, bunu da yapamadığında intiharlara yönelmeye başlar.

İktidarlar için de durum eskisi gibi değildir bu dönemlerde. Yönetemezler, yönetmekte zorlanırlar. İt dalaşları, iktidar kavgaları, şaşkınlık halleri birbirin izler. Korkulu rüyalar gördüklerinin alametleri açığa vurulur; bir gün gecekondulardan gelip gırtlığımızı kesecekler diye, krizin halka yansımalarının dönüp kendilerini vuracağını bilirler.

Şimdi bu tarif edilen tabloya bakın, dönüp Türkiye tablosuna bakın; fark var mı? Yoktur.

Çünkü milli krizin derinleştiği bir süreçteyiz. Bu nedenle oligarşi içindeki kesimlerin birbirine düşen açıklamalarının ardı arkası kesilmiyor, bunun için milyonlarca insanımız burnundan soluyor ve örgütlenmeyi bekliyor.

Neden Panzerler, Neden Baskı ve Zor, Neden Polis Copu, Jandarma Dipçisi?

Tüm bunların nedeni de krizin sürekliliğinde ve derinleşmesindedir.

Bugün baskı aygıtlarının daha fazla işlemesinin, katliamlardaki, işkencedeki pervasızlığın nedeni de krizin derinleşmiş olmasıdır.

Dedik ya, kriz derinleşmişse, halkın tepkisi de yükselme potansiyeli taşıyor demektir. Başka bir yazı konusu olan çeşitli etkenler olmakla birlikte, halkın tepkisinin oligarşiyi ne kadar zorlayacağı, zulüm ve sömürü düzeninin değişime ne kadar etkili olacağı, **örgütlü olmasıyla** ilgilidir.

İşte tam da bu noktada zulüm aygıtları devreye girer. Parasızlıktan söz ederken bütçenin büyük bölümü silahlanmaya, istihbarata, polise, orduya ayrılır. Çünkü düzenin aç ve yoksul bıraktığı halkı zulüm ve baskı altında sindirmeye ihtiyacı vardır. İstihbaratıyla örgütlenmeleri dağıtmaya ihtiyacı vardır.

Bundan dolayı ordu'nun, polisin tankları, copları, infazları, katliamları "*vatan-millet, teröre karşı*" değil, krizlerin asıl sahibi tekeller içindir, emperyalistler içindir.

Yani kısaca faşizmle yönetilmeye ihtiyacı var demektir. Bu nedenle "hukuk devleti, demokrasi" vs. masalları bir yana bu rejimin bir tek adı vardır, o da faşizmdir.

IMF, Türkiye'nin ekonomisini emperyalist tekellerin uluslararası çıkarlarına göre yeniden düzenleyedursun, ne IMF dolarları, ne sindirme politikaları, oligarşiyi bu krizden kurtarmaz.

Halkın hukuku

Adaletsiz bir ülke, güneşsiz bir dünyaya benzer

Zaman Aşımı

"Manisa davası"nın 25 Mart'ta yapılan duruşmasına, işkenceci polisler yine katılmadı. Bu, 36. duruşmaydı.

İşkenceciler katılmadığı gibi, işkencecilerin avukatları da topluca davadan çekildiler.

Amaç davayı biraz daha uzatmak.

Çünkü zamanaşımına 14 aydan daha az bir zaman kaldı.

Şimdi Susurluk mahkemelerinin ve Susurluk'çuların ortak geliştirdiği taktik bu.

İşkencecilere, katliamcılara adeta seri halde beraat vermeye alışmıştı mahkemeler.

"Sanık polisler görevleri icabı silah kullanmışlardır..." beraatlerine! "Delil yetersizliğinden..." beraatlerine! Yüzlerce işkence, infaz davasının mahkeme kararları bu cümlelerle sona erdi.

Ama zaman zaman zorlanıyor Susurluk hukukunun savcıları ve hakimleri. "Beraatlerine" demek, mümkün gözüküyor.

İşte "zaman aşımı", "Beraatlerine" demeden beraat ettirmenin bir yöntemi.

İşkenceci, infazcı sanıklarla, savcının-mahkeme heyetinin işbirliğiyle, dava sürdürüldükçe sürdürülüyor. Devletin Emniyet Müdürlüklerinde, karakollarında görevli polisler, aylarca, yıllarca ne hikmetse bulunamıyor, mahkemelere getirilemiyor. Talimatla ifadeleri de alınamıyor.

Katledilenlerin üzerinden çıkan elbiseler, bir türlü bulunamıyor; tekrar tekrar yazılar yazılıyor çeşitli yerlere, güya "deliller" aranıyor. Infazlarda kullanılan silahlar bulunamıyor. Oyalama sürüyor, mahkemeler uzuyor, uzuyor...

Sonuç, "**zamanaşımından**" beraatlerine!

Susurlukçular memnun. İşkenceciler, infazcılar mutlu. Hakimler de, güya katilleri beraat ettirmiş oluyorlar.

"Zaman aşımı" hukukun biçimsel kurallarından biridir. **Gerçek adalette**, halka karşı işlenmiş suçlarda zaman aşımı yoktur. Bu nedenledir ki, değil onyıllar, yüzyıllar geçse de işkence, katliam, soykırım suçları unutulmaz.

Zamanaşımını katliamcılar aklama aracı yapan "hukukçu"lar da, işkenceciler de, Susurluk hukukunun zaman aşımına fazla güvenip de rahatlamasınlar.

Susurlukçu'lara TAYAD'lılardan SUÇ DUYURUSU

TAYAD'lı Aileler, Susurlukçu generaller ve dönemin "zirve" üyeleri hakkında suç duyurusunda bulundu. 26 Mart günü Sultanahmet Adliyesi'ne giden 25 TAYAD'lı savcılığa verdiği dilekçelerle Susurlukçuların cezalandırılmasını istediler. İşte TAYAD'lıların suç duyurusu dilekçesi;

Suçlular:

- 1-Emekli General Doğan Güreş
- 2-Süleyman Demirel
- 3-Tansu Çiller
- 4-Mehmet Ağar
- 5-Emekli Orgeneral Necati Özgen
- 6-Emekli Tümgeneral Hasan Kundaklı
- 7-Emekli Tümgeneral Cumhuriyet Evcil

Açıklamalar:

1- Geçtiğimiz günlerde Susurluk davası yargıtayca sonuçlandırıldı. Yargıtay yerel mahkeme hükmünü onayladı ve susurluk çetesi resmen tescillenmiş oldu. Bu kapsamda da **Korkut Eken**'in diğer çete üyeleriyle birlikte cezası onaylanmış oldu.

2- Yukarıda açıkladığımız gelişme sonrası bir dönem devletin önemli kademelerinde görev yapmış olan generaller, Korkut Eken hakkında, **"Herşey bilgimiz dahilinde yapıldı"** dediler. Bu sözleriyle işlediği suçlarla ilgili kesinleşmiş mahkeme kararı bulunan **Korkut Eken**'in suçlarına ortak olduklarını itiraf etmiş oldular.

3- Korkut Eken bugüne kadar bir çok **faili meçhul cinayet** ve **infazların** altına imza atmış bir kişidir. Susurluk çetesinin en önemli elemanıdır. Bunu biz değil, kesinleşen mahkeme kararı söylemektedir.

4- Yukarıdaki ismini belirttiğimiz askerlerin dışında ki kişiler de aynı dönemin görevli **siyasileri olduğu için onlar da aynı suça ortaklırlar**. Keza Susurluk olayının açığa çıkmasının ardından **"Bin operasyon yaptık"** diyen **Mehmet Ağar**, daha sonra da **"Arkadaşlarımız hala görevlerine devam ediyorlar"** ve **"Kararlar zirvede alındı"** demiştir. Bu kapsamda onlar hakkında da suç duyuru-

rusunda bulunuyoruz.

5- Korkut Eken'in suçlu olduğu mahkeme kararı ile tesbit edilmişken, yaptıklarını onaylayıp **"bilgimiz dahilinde yaptı"** demek, aynı suça iştirak etmek olduğu gibi aynı zamanda da kanunca suç sayılan bir fiili övmek ve onaylamak anlamına gelir ki, TCK 312 madde kapsamına da suç teşkil etmektedir.

6- Suç duruyurumuza konu olan bu kişilerin söylemleriyle ve o dönemdeki konumları itibarıyla adeta **Korkut Eken'i azmettirdikleri anlaşılmaktadır**. Bu anlamıyla bu kişiler Korkut Eken'in işlediği suçları azmettiren sıfatıyla suç işlemişlerdir.

Netice ve Talep:

Yukarıda isimlerini belirttiğimiz kişiler suç duyurusu dilekçemizde anlattığımız nedenlerden ötürü **suçludurlar**. Kendileri hakkında yasal takibatin yapılmasını ve suçlarına uygun ceza maddeleri ile **cezalandırılmalarını** talep ediyoruz.

Bir başka suç duyurusu da İzmir'deydi.

"Generaller suçludur!" diyen İzmir'deki çeşitli Demokratik Kitle Örgütleri, Korkut Eken'in mahkumiyetinden sonra **"herşey bilgimiz dahilindedir"** açıklamasını yapan generallerin, ve susurlukçuları destekleyen Tansu Çiller ve içlerinde Mehmet Ağar, Saffet Arıkan Bedük, Hayri Kozakçıoğlu gibi milletvekillerinin de olduğu Susurlukçular hakkında suç duyurusunda bulundular.

IHD, GÖÇ-DER, HADEP, TAY-DER ve THİV yöneticileri tarafından 27 Mart'ta, İzmir adliyesi önünde yapılan basın açıklamasında haklarında suç duyurusunda bulundukları generaller ve milletvekillerinin **suçlarının sabit olduğunu** belirttiler.

Bu suç duyuruları artmalı, tüm ülkeye yayılmalı; susurlukçular bu ülkede rahat edemeyeceklerini bilmeli; örgütlü, tek tek, mahalle olarak herkes Susurlukçular hakkında suç duyurusunda bulunmalı.

Sami Türk'e Suç Duyurusu

İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi, Hikmet Sami Türk hakkında **"ölüme sebebiyet vermek"**ten İstanbul adliyesinde suç duyurusunda bulundu. Av. Gülseren Yoleri, Sinan Tural, Samut Karabulut, Özgür Murat Büyük, Esra Çiftçi, Av. Zeynel Polat ile Celal Biçici imzasıyla yapılan suç duyurusundan sonra yapılan açıklamada; **"Türk'ün görevinin gerektirdiği tedbirleri almayıp ölüme sebep verdiğinin açık olduğu"** söylendi.

Vallahi de billahi de dostuz

O Zaman Şantajlar Niye?

Söylenen bu kadar açık ve netken, o zaman bu AB karşıtı konuşmalar, yok Rusya-Iran eksenli politika yapılmalı açıklamaları, yok Perinçek'e Karen Fogg'un maillelerini sızdırmalar, yok "AB bizi anlamıyor" masalları niye o zaman?

Ordu'nun AB karşıtlığının yalan ve şantaj amaçlı olduğunu devrimciler söylemişti defalarca. Türkiye'nin kurtuluş savaşından sonra, DP dönemiyle birlikte yeni sömürgeleşme sürecine girmesiyle birlikte Ordu da tüm milli özelliklerini yitirmeye başladı ve giderek bu ülkenin, Türkiye halkının ordusu olmaktan öte, emperyalistler adına ülkemizi işgal eden bir ordu durumuna geldi.

Silahını, tankını, eğitimini, müfredatını geçtik, giydiği iç donunu bile **Amerika'dan** aldığı kitapları, belgelere geçtiği bir ordunun ne AB'ye ne de ABD'ye karşı olamayacağı açıktır.

Hala orduda bir millilik, bir AB karşıtlığı, bir bağımsızlıkçılık arayanlar; **Genelkurmay İkinci Başkanı Yaşar Büyükanıt'ı** dinlesinler.

Yaşar Büyükanıt geçtiğimiz hafta içinde, hafif, gayri ciddi, lümpen bir tavırla konuşuyor medyaya; *"Biz söylemekten bıktık, anlamak istemeyenler anlamamaktan bıkmadı. TSK AB'ye hiçbir şekilde karşı değildir. Allah çarpar dedik, anlamadılar, daha da serti var; millet çarpar."*

"Vakur, gururlu" havalalarının altındaki şu ciddiyetsizliğe, lauballiliğe bakın. Aynı general bir de kalkıp yalan söyleyerek devrimcilerle Avrupa bağlantısı kurmaya çalışıyor, kullanıyor diyordu. Avrupa'nın dostlarının kim olduğu açık değil mi? Hem de yemin billahlı.

Ordu da oligarşinin tüm kesimleri gibi **politika yapıyor**. Bakmayın siz onların; *"ordu siyasetin dışındadır"* demelerine. Hem de tam ortasında, yönlendireni durumundadır. Hem de onlar ne zaman **"dışındayız"** deseler bilin ki, kıyısında köşesinde de değil tam ortasındadırlar. Susurluk için de **"dışındayız"** demişlerdi, generallerin konuşması gerçeği gözler önüne serdi.

AB karşıtı havalalarla yaptığı politika şantajdır esasen. AB'ye karşı yapılan bir şantaj. Doğru, ordu AB'ye girilmesin demiyor, sadece onun sorunu AB'ye girildiğinde yerini sağlam tutmaktır. Yeri, bugünkü gibi olsun, tek söz sahibi onlar olsun, onların dedikleri manşetlere taşın, cunta yapmadan ülkeyi yönetelim istiyorlar. Eee AB'nin de kendine göre bir işleyişi, kuralları var, onlar da böyle olmaz diyor.

Çatışma, açıklamalar, karşıtlıklar, taraf olmalar bu ekseninde sürüyor. Yani sorunun odağı; **iktidar çatışmasıdır**.

Ordu resmin ve alenen iktidar çatışmasının bir tarafı olarak MHP ile birlikte it dalaşının içindedir.

Hangisi Yalancı Hangisi Gerçek?

Yaşar Büyükanıt'ın konuşmasını okudunuz. Politika, şantaj yaptıklarını gördünüz. İşte bir örnek size;

Hava Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Cumhur Asparuk Dersim halkını havadan bombalayan ilk kadın pilot Sabiha Gökçen'in mezarını ziyaret ederken konuşuyor; *"AB elemanlarını getirip, bu şehitliği göstereceksin..."*

Sanki başkasının "şehitliği" yok da gösterecek. Dünyanın merkezi "büyük ve de lider Türkiye" ya! Onlar ki-me karşı savaşmışsa, tüm dünya da onlara düşman olmalı. Devletin kafası bu işte.

Ama esas olarak Büyükanıt ile Asparuk'un konuşmalarını yanyana koyun ve bakın; hangisi doğru söylüyor, hangisi yalan?

Birer gün arayla konuşuyorlar ve ikis de general. Bir er'in ciddiyetine bile sahip olmadan konuşuyorlar hem de.

İkiyüzlülük, şantaj diye buna denir.

Peki hangisi doğru söylüyor?

Büyükanıt gerçeği söylüyor; zaten AB karşıtlığı açıklamalarına bakın; sömürü demiyor, tekellerin çıkarlarına karşıyız demiyor; IMF gitsin demiyor. Ya ne diyorlar; PKK, DHKP-C'yi niye listeye almadınız...

Dedik ya, bu da şantajın malzemesi.

Büyükânî'nin yemin billah etmesine gerek yok; IMF'ye minnettar olan, holdingler, bankalar kuran, emperyalistlere kendi askerlerini dolar karşılığı satan ordu neden AB'ye karşı olsun ki?

Peki bilinmesine rağmen, ikide bir niye AB'ye karşı değiliz diye yemin ediyor bu generaller? IMF kredilerinin kesilmesinden mi korkuyorlar? Bankaları, Oyak holdingleri mi batar yoksa?

Merak etmesinler, yüzbinlerce askerleri var, Amerika'ya, Avrupa'ya satar satar holdinglerini kurtarırlar.

Fiyatını Söyleyin Yeter

Türkiye'nin Afganistan'daki "barış gücü" komutanlığını alması, başka bir anlamda emperyalistler için savaşması için, ABD ve Avrupalı emperyalistlerin resmen söylediği budur.

22 mart 2002 tarihli Hürriyet iktidarın açıklamaları başlığa çıkarıyor; **"Komutanlık için 200 milyon dolar istiyoruz, ABD 28 milyon veriyor."**

200 milyon, 28 milyon diye sözü edilen Afganistan'a gönderilecek askerlerin değerinden başka bir şey değildir. Yok komutanlık masraflarımız; çocuklara masal bunlar. Türkçesi şu; siz bize 200 milyon dolar verirsiniz, size çocuklarımızı satarsınız.

İngiliz Dışişleri bakanı Jack Straw'nın 24 Mart'ta BBC'deki konuşmasından ertesi günü aktaran Hürriyet bu konuşmayı da şu cümleyle özetliyor; **"Parasını verelim komutanlığı alın."**

Hala, "yok, bizim ordumuz, devletimiz mehmetçiyimizi satmaz" diyen varsa, aynı günkü Hürriyet'ten İngiliz bakanın konuşmasından bir bölüm daha aktaralım; **"Bana onların -Türkiye kastediliyor- bunu yapması için para koyup koymayacağını sorarsanız, evet yaparım"** (Hürriyet, 25 Mart 2002)

Adeta açık artırmadan mal alır gibi üstüne para kovan, satın alınan bizim ülkemizin çocuklarıdır, sizin evlatlarınızdır. Ve bu devlet, ordu dönüp size askerliğin kutsallığından söz ediyorlar.

Oysa ABD ile Türkiye arasındaki pazarlıklar çoktan bitti. Ecevit komutanlık karşılığı alınacak para konusunda anlaşmaya varıldığını, teknik hazırlıkların sürdüğünü açıkladı.

Özetle Satılık bir ordu, uşaklıkta en dip noktaya inen bir ordu, uluslararası spekülörlerin; **"en iyi ihraç malınız ordu varken Arjantin olmazsınız"** dediği bir ordu neden emperyalizme karşı olsun? Olsa olsa uşağı olur. Ve dönüp kendi halkını katleder, 19 Aralıklarda, dağda, kentte devrimcileri katleder, Susurluklar organize eder...

Yaptıkları da bunlardan ibarettir.

çözüm

Sorun varsa Çözümü de vardır

Nasıl Bir Ordu?

Bilinen gerçek resmileşti, generallerin konuşmasıyla ordunun Susurluk'un tam da ortasında olduğu herkesçe görülmüş oldu.

Susurluk neydi? En özet ifadeyle halkın dökülen kanı, "terör" yalanıyla çalınan ekmeğiydi.

O zaman bu ordu kime karşı kurulmuştu, kime hizmet ediyordu? Üstelik Amerika istedi diye halklara karşı kullanılan bir ordu haline gelmişti. Öyle ya, onca yıl evlatlarımızı "baba ocağı" diyerek göndermiştik. Bu generallere teslim ettiklerimizin binlercesinin cesedi verilmişti de; "vatan sağolsun" demiştik. Susurlukçuların çıkarları sağolsun, Amerika yaşasın mı demeliydik yoksa!

Peki halkın çıkarlarını, yani vatanımızı koruyacak bir ordu nasıl olmalı ki, evlatlarımızın kanı aktığında içimiz yanmasın? Cevabını Halk Anayasası taslağından özetleyelim;

"Madde 96- Gücünü ve kaynağını halktan alan Cumhuriyet Ordusu halk iktidarını her türlü halk düşmanı sabotajlara, emperyalist saldırılara karşı koruyan savunma ordusudur.

Madde 98- Cumhuriyet Ordusu hiçbir koşul ve biçim altında emperyalistlerin amaçları için kullanılamaz. Diğer halkların ulusal ve sosyal kurtuluş savaşlarının karşısına çıkarılamaz.

Madde 99- Cumhuriyet Ordusu, tüketici değil üreticidir. Ülkedeki üretim faaliyetlerine asli görevi olan askerlik hizmetlerini engellemeyecek şekilde katılır ve halkla içiçe yaşar.

Madde 100- Ordu, halk demokrasisinin siyasi organlarının denetimi altındadır.

Madde 101- Ordu yapılanması içinde... hiyerarşi üstün altını ezmesine hiçbir biçimde dönüşemez. Askerlik hizmeti içinde dayak, angarya yasaktır; başvuranlar Asker Meclisleri tarafından yargılanıp cezalandırılır.

Madde 102- Ordu içinde demokratik bir işleyiş kuru-lur. Bu işleyişin güvencesi rütbeli, rütbesiz tüm ordu personelinin içinde yer alacağı Asker Meclisleri'dir. Asker Meclisleri en küçük askeri birimlere kadar örgütlenir, delegelik sistemiyle Merkezi Asker Meclisi oluşturulur. Ordu iç işleyişine ilişkin tüm kararlar ve yönetmelikler, Asker Meclisi tarafından belirlenir ve denetlenir.

Duyduğunuz; Fındığın, Tütünün, Çayın Sesidir

Geçtiğimiz hafta, 20 Mart'ta Jandarma Özel Tim-leri ile Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi gerilları arasında Ordu Ünye İlçesi Yeşilkent beldesi civarında yaşanan çatışmada, üç Cephe gerillası şehit düştü.

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi tarafından yapılan açıklamada, Karadeniz Bölge Komutanlığı'na bağlı bir gerilla birliğinin savaşçıları olduğu belirtildi ve isimlerinin, **Gökçe Şahin**, **Şengül Gülsoy** ve **Turan Şahin** olduğu bildirildi.

Gerillaların üzerinde yapılan otopsilerde; Şengül Gülsoy'un vücudundan 17 kurşun çıkarken, Gökçe ve Turan'ın vücutlarından 25 kurşun çıktı. Cenazelerin alınması sırasında savcısı, Özel Tim'i, Ordu valisiyle provokasyon çabaları, kışkırtmalar eksik olmadı.

Gökçe Şahin'in cenazesine almaya giden ailesi, oğlunun özel eşyalarını ve elbiselerini almak istediğinde savcı tam da bir devlet adamı gibi cevap verdi(!); **"elbise ve eşyaları ölenler yargılandıktan sonra beraat ederlerse verilebilir."** Morg önünde ise polislerin baba Bayram Şahin'e söyledikleri katliamcılıklarını da gösteriyordu; **"Nasıl öldürdük. Diğerlerini de böyle yapacağız"**. Öldürmekten başka bir şey bilmeyen Susurluk'un ayyaş ölüm mangalarına bunlar yakışır.

Turan Şahin'in cenazesini alan ailesinin kendi köyüne, Tokat'ın Almus ilçesine bağlı Durudere köyüne götürmesi ise jandarmanın provokasyonu, faşistleri kışkırtmasıyla engellendi.

Almus Jandarma Komutanı, **"anam avradım olsun o cenaze köye girmeyecek"** diyerek, gerici köylüleri silahlandırıp köyün girişine dikti ve **"buraya gelirse vurun"** emri verdi. Aynı köyden insanları birbirine düşürmek için kışkırtan bir devlet vardı ailenin karşısında. Şu ahlaka, şu üsluba bakın; bunlar işte "şanlı ordu"nun komutanları. Susurlukçu generallerinden öğrenmişler kışkırtmayı, provokasyonu, katletmeyi.

Turan Şahin'in ailesi bu kışkırtma nedeniyle oğullarını kendi topraklarına değil, İstanbul'a getirmek zorunda kaldılar. Ama provokasyon bununla bitmedi. Bu kez cenazeyi İstanbul'a götüren ailenin yolu Niksar yakınlarında Dönekse mevkiinde kesildi. Yerleşim yeri olmamasına rağmen jandarma tarafından buraya getirilen faşistler; **"allah allah, teröristleri yakalım.. Teröristleri istemiyoruz, bozkurt yuvasına teröristleri almayacağız, siz de öleceksiniz"** ulumalarıyla aileye ve avukatlara saldırdılar.

Turan Şahin faşist kışkırtmalardan sonra İstan-

bul'da Karacaahmet mezarlığında toprağa verildi.

TAYAD bu kışkırtmaya karşı yaptığı açıklamada; **"Vah zavallılar, vah insanlığından çıkarılmış zavallı yaratıklar. Cenazeye saldırdınız, evet bir "ölü"ye ve "ölü"lerini almaya giden ailelerine saldırdınız. Na kadar "güçlü"sünüz. Ne kadar "ahlaklı"sınız. Tam da size yakışanı yaptınız. Yapmaya devam edin"** dedi.

Ne De Çoklar, Hiç Bitmiyorlar

Ne de çoklar, hiç bitmiyorlar. Ülkemizin dağları, hapishaneleri, gecekonduları, fabrikaları hep onlarla dolu. Vurmakla tükenmiyorlar, zulmetmekle yılmıyorlar. Oligarşi katlettikçe onlar çoğalıyor, ülkenin her yanından, halkın olduğu her yerden sesleri yükseliyor. Bu ses; bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm diyor.

Her toprağa düşenin ardından yeminler edip, düşenin kaniyla bereketlenen topraklarımızı özgürleştirmek için amansız bir yürüyüşü sert adımlarla, kanlar içinde sürdürüyorlar.

Yürünen yol **"engebeli, dolambaçlı ve sarp."**

Özgürlüğü kazanmak, bağımsız Türkiye'yi kurmak elbet kolay olmayacaktır. Çok daha zor yollardan geçilip, çok daha büyük bedeller ödenecek özgürlük uğruna. Uğruna bedel ödenen Türkiye böyle böyle yaratılacak.

Bitmez onlar, bitmeyeceklerini binlerce kez kanıtlamadılar mı? Ordu Valisi Kemal Yazıcıoğlu bunun için hayal görüyor.

Üç gerillanın katledilmesinin ardından Ordu Valisi Kemal Yazıcıoğlu basına yaptığı açıklamada diyor ki; **"Benim olduğum yerde terör barınamaz... Bölge-mize girdikleri gibi karşılığını da aldılar"**.

Peki **kim** bu Kemal Yazıcıoğlu?

Bu ülkenin gördüğü en eli kanlı katili, onbinlerce insanın ölüm emrini veren faşist Türkeş'in cenazesindeki taziye defterine; **"Başbuğum her şeyi senden öğrendim... Oğlun Kemal Yazıcıoğlu"** yazan tescilli faşist Yazıcıoğlu'nun sicilinden işte bir kaç satırbaşı:

- 12 Eylül cuntası öncesinde devrimcileri katleden MHP'li faşistleri koruyan, emniyetten serbest bıraktıran bir Susurlukçudur. İşte bir örnek: Görev yaptığı Bitlis'de 1978'de ilericî öğretmen Ali Bal'ı katleden MHP'li faşist Burhan Emiştek'i olay anında başka bir

yerde göstermek için sahte belge düzenledi.

Başka bir örnek: MHP ana davasında Başbuğ'u Türkeş'i kurtarmak için davayı saptırmaktan hakkında soruşturma açıldı. Ama Susurluk'un onun gibi konralara ihtiyacı vardı, terfi ettirildi.

- 12 Eylül Cuntasıyla birlikte Ankara Dal işkencehanelerine atandı. O'nun Dal'da işkence yaptığı günlerde 6 devrimci işkencede katledildi. Suç duyuruları yapıldı, cezalandırılmayıp terfi etmeye devam etti. Susurluk'un ona hala ihtiyacı sürüyordu.

- Amerika'ya "eğitim için" defalarca gidenlerden biridir. Bu eğitimler sonrası İzmir, İstanbul emniyet müdürlükleri yaptı. Bu dönemlerde de infazlar, işkenceler hiç eksik olmadı.

- Susurluk dosyasında adı geçmesine rağmen görevine devam etti. Susurlukçu özel timcileri Ağar'ın talimatı ile serbest bırakılmıştı. Kızağa alınarak Ordu valiliğine atandı. Fındık toplamaya Doğu illerinden Ordu'ya giden tarım işçilerini Ordu'ya sokmasıyla yeniden adı duyuldu. Halka düşmandır, halkın açlığı, yoksulluğu Susurlukçuların umurunda değildir.

Bu kadarı bile Yazıcıoğlu'nun tescilli bir MHP'li faşist, kıdemli bir Susurlukçu olduğunu anlatmaya yeter. Yakında bir MHP'li bakanın danışmanı olarak Meclis'e de gidecektir.

İşte bu Susurlukçu katlediyor ve "ben burada-yım" diyor. Ama Susurlukçular halkın mücadelesini yokedemezler. Karadeniz köylüsünün fındığında, tütününde, çayında sömürü bitmedikçe, Yazıcıoğlu Ordu'da olmuş ne fark eder. Türkiye'yi de onun ağababaları yönetiyor, bu ülkede kavga mı bitiyor ki, Karadeniz'de bitsin.

Yanıbaşımızdan Çıkıp Gittiler Dağlara

Taa Osmanlı'dan bu yana dağları mesken tutanlara, egemenler şaki, eşkiya dedi, halk ise güvendi, umut dedi, adalet dedi.

Oligarşi de dağdakilere, "terörist" diyerek karalıyor. Binlerce ölüm mangasıyla, Amerikan silahları, İsrail eğitimiyle bir grup insanın üzerine gidip katlediyor ve katliamcılara da "kahraman" adını takıyor.

Peki gerçekte kimdir onlar, dağdakiler. Eşkiya mı, terörist mi, nasıl yaşarlar, ne düşüncüler, neden dağdadırlar?...

Bağımsız, demokratik bir ülke uğruna Ordu'da kanları dökülenlerin yaşamı, "dağdakilerin" içimizden, yanıbaşımızdan insanlar olduğunu, acılar, yokluklar, yoksulluklar içinde yaşayan ve kurtuluşu silah elde savaşmakta bulan insanlar olduğunu anlatıyor.

Kimisi üniversitede okumuş, kimi yoksulluk ve ezilmişlik içinde okuma fırsatı bile bulamamış, kimi çocuk yaşta özgürlük düşü kurmuş, kimi halkımızın deyimiyle "yaşı kemala ermiş", kimi kadın, kimi erkek; yani bu ülkenin insanları, yani bizim evlatlarımız.

Peki niye çıkarlar, takip silahı omuzlarına?

Bu sorunun tarih içinden süzülüp gelen cevapları, Türkiye gerçeğiyle açıklanabilecek nedenleri vardır.

Dedik ya, Osmanlı'dan bu yana dağlarda yiğitler hiç eksik olmamıştır. Osmanlı zulmünden kurtulmak için "benim meskenim dağlardır" türkülerine konu olan yiğitler alıp mavzerlerini çıkmışlar dağlara. Ege'den, Doğu'ya, Batı'dan Karadeniz'e, Toroslar'a. Ağa zulmüne karşı onlara haber salınmış, yanmış yıkılmış ağaların konakları, halk bir yol nefes alabilmiş. Osmanlı'nın vergi memurlarında somutlaşan sömürüye karşı "umudumuz sensin" denmiş dağların şahanlarına; zaptiyelerin elinden alınıp halka dağıtılmış vergiler; halkın karnı doymuş.

Velhasıl yüzlerce yıldır bir kötülük görmemiş halk dağlardan.

Bugün mü? Bugün gençlerimizin, kadınlarımızın, kızlarımızın, üç-beş çocuk sahibi olanların, öğrencilerin, işçilerin, memurların, köylülerin yani tüm halkın dağlara çıkmak için, bu düzene karşı mücadele etmek için daha mı az nedeni vardır?

IMF politikalarıyla toprağı elinden alınan bir köylü, ha bugün ha yarın işimden olacağım korkusuyla karın tokluğuna çalışan işçi, geleceği ipotek altına alınmış, yurdu işgal edilmiş bir gençlik, iflas ettirilen esnaf, çifte sömürü altında ezilen kadınlarımız-kızlarımız, Amerikan tekellerinin çıkarları için dökülen kanlar, yurdumuzun dört bir yanına kara saplı bir hançer gibi saplanan emperyalist bayraklar ve büyük bir

GÖKÇE ŞAHİN ANKARA'DA, MAHİR'İN TOPRAĞINDA

Gökçe Şahin, Ankara-Cebeci Asri mezarlığında sloganlarla toprağı verildi. Cumartesi sabah saatlerinde uğurlanan Gökçe'nin mezarı başında "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür, Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" sloganları atıldı. Slogan atan kitleye müdahale etmeye çalışan polise ailesi ve yakınları izin vermedi. Gökçe Şahin'i ölümsüzlüğe uğurlayanlar daha sonra ailesinin evinde verilen yemeğe katıldılar.

ihanet içinde topraklarımızı satan bir iktidar... Böyle bir ülkede, bu haldeki bir halk ne yapacak? Mücadele etmeyip oturacak mı?

Kimisi çıkacak dağlara, kimisi inecek meydanlara, kimisi örgütlenecek kendi sokağında. Sırf bu nedenle, sırf böyle bir düzeni değiştirmek için yola çıktığından faşist namlular doğrulacak üstüne, kahpe kurşunlar boşaltılacak bedenine. Ve halkın adına "terörist" deyip aldatmak isteyenler bilmeyenleri. Unutturacaklar daha dün yanıbaşımızda olduklarını.

Tıpkı Ordu dağlarında düşen **ÜÇ** gerilla gibi;

Birliğin komutanı olduğu ve Temmuz 1998'de gerillaya katıldığı belirtilen **Gökçe ŞAHİN** bir üniversite öğrencisiyken gerillaya katıldı. 23 Aralık 1976'da Ankara'da doğan Gökçe 1994 yılında, Hacettepe Üniversitesi Kimya Mühendisliğinde okurken Dev-Genç saflarına katıldı. Gençliğin akademik, demokratik mücadelesi içinde yeralan Gökçe'nin mücadelesine tahammül edemeyen oligarşi, onu defalarca gözaltına aldı, 95'te de tutukladı.

Tutuklandığı günler, hapishanelerde oligarşinin katliamlarının başlangıcı denilebilecek Buca katliamının olduğu günlerdi. Katliam sonrası hapishanelerdeki direnişin içinde yeraldı.

ŞENGÜL ANADOLU HALKININ OMUZLARINDA

Anadolu yakasında gecekonduların örgütlenmesinde de görev alan Şengül Gülsoy, çok iyi bildiği Sarıgazi'de 26 Mart'ta yaklaşık 200 kişinin katıldığı bir törenle toprağa verildi. Sarıgazi Cemevinde yapılan törenin ardından mezarlık girişine kadar otobüsle giden kitle, buradan, "Şengül Gülsoy Ölümsüzdür, Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz, Zeferi Şehitlerimizle Kazanacağız, Bedel Ödedik Bedel Ödeceğiz" sloganlarıyla, Şengül'ün fotoğrafları ellerinde yürüdü. Sloganlar atılıp marşların söylendiği törene katılanlar Şengül'ü kızıl yıldızlı bayrağıyla toprağa verdiler.

Tahliyesi sonrasında da yine devrimcilik dedi. Devrimcilik çürümüş düzenden kurtuluş için tek yoldu. Binlerce genç gibi Gökçe de bu gerçeği gördü, yoluna devam etti.

Yolunda **engeller** vardı, engeller sadece zulmün bedelleri değildi, düzenin her türlü bağı yolunda engeldi. Devrimcilik tercihinde daha ileri adımlar atma vakti geldiğinde işte bu engeller birbir çıktı önüne; bir yanda ailesi, bir yanda kavgası, yoldaşları, şehitler, hapishanelerde zulüm altındaki yoldaşları vardı. Her devrimcinin yapması gereken sorgulamayı, tercihi işte bu anda Gökçe de yaptı ve kendi ifadesiyle bu süreci şöyle anlattı;

"Bırakan insanların halini biliyordum. Düzenin çukurunda nasıl iğrençleştiklerini çok görmüştüm. Hayır dedim kendime. Ben, Birtan'ın, Berdan'ın, Sinan'ların, Niyazi'lerin yüzüne gönül rahatlığıyla bakmak istiyorum. Düzene yanaşan Gökçe'den ben de nefret ediyorum."

Bu kısacık değerlendirme uzun bir yaşamın içinden süzülüp gelen, dağlara uzanan, sosyalizm ideali güçlendiren yolu açtı Gökçe'ye.

Çürümüş bir düzeni değiştirmek için savaşmak, ya da o **çürümüş düzenin içinde çürüyen sıradan bir genç olmak**; tercih buydu, hesaplaşma bunun içindi; Gökçe onurlu olanı, değiştirme yolunu seçti ve bu yolda şehit düştü.

Kopup geldiği köylere 1998'de bilinçli bir gerilla olarak dönen **Şengül GÜLSOY**, 10 Ekim 1979'da Sivas'ın Imranlı ilçesi Başlıca köyünde doğdu. Topraksız

dı ailesi, yoksuldu, Kürt idi. Topraksız bırakılmış milyonların yaşadığını onlar da yaşıyordu; bir umut diyerek 1987'de büyük kente, İstanbul'a göçtüler. Yoksulluk Şengül'ün okumasına da engel olmuş, ancak ilkokulu bitirebilmişti. Gecekondularımızın kızları gibi o da konfeksiyonlarda çalıştı, sendika mücadelesi verdi diye

işinden atıldı, ezildi, horlandı.

1995 yılında devrimcilerle tanışması, yeni bir yaşama, yaşanabilecek bir ülke yaratma mücadelesine adım atmasının yolunu açtı.

Emekçiydi, emekçilerin mücadele günü 1 Mayıs'a, 1995 yılında Cephe kortejinin binlerce nefresinden biri olarak katıldı. Gecekondu halkının hak

alma mücadelesinin örgütlenmesinde, İstanbul, Anadolu yakasında çeşitli görev ve sorumluluklar aldı. Daha 18 yaşından küçükken tanıdı işkenceyi, gözüaltına alındı. Girdiği bu kavgada acıların, işkencelerin, bedellerin olduğunu biliyordu, işkenceler onu yolundan döndüremedi.

En büyük düşü: özgür tutkusu ile yanıp tutuşan öfkesini silahına mermi yapabilmektir. Bunu; "şehirde Sibel gibi savaşçı olmak..." diye özetliyordu.

Devrimciler **neden ölüyor**, neden ölümüne mücadele ediyorlar sorusuna kendince şu cevabı veriyordu;

"Hareket için ölürüm... Çünkü ben halkımın ezilmesini istemiyorum, eşitlik, özgür bir ülke istiyorum... Bunu yapacak tek hareket Parti-Cephe, bu yüzden hareketin mücadelesinde ölmeye değer."

Şengül kendisi düşse de toprağa bu kavganın süreceğini, Anadolu halkının kurtuluş mücadelesinde **ölümlerden yeniden doğacağını** biliyordu.

1997 yılından bu yana Cephe gerillası olarak doğaştığı dağlara daha 17'sinde çıkmıştı **Turan ŞAHİN**.

Dağlara yabancı değildi, Turan, Tokat'ın Almus ilçesindendi. Bölgenin insanıydı. Türk-alevi bir ailenin çocuğu olarak 10 Ekim 1980'de doğan Turan, Tokat köylerinde devletin baskılarını görmüş, zulme karşı kinlenmişti. Öfkesinin büyüdüğü günlerde gerillayı tanıdı. Gerilla özgürlük, gerilla köylünün sömüründen, zulümden kurtuluşu demekti. Yolu yoktu, gerilla olacaktı. Bu umutla koştı gerillaya. Ama yaşı küçük olduğu için kabul edilmeyince, ailesi onu İstanbul'a gönderdi. Ancak yüreği dağların ateşiyle yanıyordu. Amacına 17 yaşına geldiğinde ulaştı. Bu kez bir köylü delikanlısı olarak değil, bir kurtuluş savaşçısı olarak köylünün dağlarına dönmüştü.

Neden devrimci olduğunu en özet haliyle şöyle ifade ediyordu Turan;

"Yıllardır sömürülüyoruz, köylerde baskı var, halk çöplüklerden yiyecek topluyor, bunların çözümü için mücadele etmek gerekiyor". Bu gerçeği gören, bencil, çıkarıcı olmayan, halkını, yurdunu seven herkesin yapması gerekeni yapmıştı Turan.

İşte, ölümü göze alıp dağlara çıkan üç insanın yaşamı.

Gökçe, bir üniversite öğrencisiyken, belki düzen içinde iyi denilebilecek bir mesleğe de sahip olabileceken dağlara çıkıyor;

Turan, 11 yaşında kurmaya başladığı düşünce 17 yaşında kavuşan, yokluğu, yoksulluğu görmüş bir köylü genci;

Şengül, köyünden, toprağından büyük kentlerin gecekondularına sürülen milyonlarca yoksul genç kızlarımızdan biri. Tekstil atölyelerinde, fabrikalarda çalışmış, emeğin sömürsünü görmüş, düzenin kadının kimliğini, kişiliğini yokeden politikalarını tanımış bir gecekondu emekçisi;

Onların yaşamında, milyonlarca halkımızın olduğu gibi; acı var, yoksulluk var, köylerden kentlerin gecekondularına, fabrikalara, evlere kadar giren zulüm var.

Bunları bilmeyenler, neden ölümü göze alabildiklerini, neden öldüklerini, düzeni ellerinin tersiyle itip neden dağlara koştuklarını elbette anlayamazlar.

Bunlar değil sadece anlayamadıkları. 19 Aralık'ta zulmün önüne barikat olup bedenlerini tutuş-turanları, 530 günlük açlığa direnir ölümüne yürüyenleri de anlayamıyorlar.

Anlayamadıkları büyük özgürlük tutkusu, ölümü yenen halk ve vatan sevgisidir. Zulme karşı duyulan büyük bir öfkedir.

Bu öfke, sevgi ve özgürlük tutkusu Türkiye'nin her karış toprağında daha da büyüyecektir.

TURAN ŞAHİN' 1 MAYIS HALKI UĞURLADI

İstanbul'a getirilen Turan Şahin, 1 Mayıs Mahallesi'ndeki Cemevi'nde yapılan törenden sonra Karacaahmet mezarlığında toprağa verildi.

"Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" sloganlarıyla yürüyen 150 kişi Turan'ı uğruna şehit düştüğü hareketinin geleneklerine göre uğurladılar.

Oligarşinin “Yardımcıları”; FAŞİST ÇETELER HALKA DÜŞMANDIR

Türkiye halkı onları çok iyi tanıyor. Meclise de girseler, değişik de deseler çok iyi tanıyor. Saldırılarından, katliamlardan, cinayetlerden, provokasyonlardan tanıyorlar.

Faşist çeteler; her dönem oligarşinin el altında tuttuğu, ihtiyaç duyduğunda halka, devrimcilere karşı devreye soktuğu güçlerdir. Son bir ay içinde yaşanan şu olaylara bakalım:

Esenler halkına saldırıda panzerlerin yanında kurt işareti yaparak halka kurşun sıkan, evleri yakmaya çalışan faşist çetelerdi.

Mersin’deki Newroz’da polisin katlettiği Mehmet Şen’in cenazesinin defnedilmesi sırasında; “*teröristleri mezarlığımızda istemiyoruz*” derken gördük onları.

Sonra Ordu’da şehit düşen üç Cephe gerillasından Turan Şahin’in cenazesinin **Tokat’da** kendi köyüne sokulmamasında, Niksar’daki saldırılarında “*allah allah... ülkücü yuvasına teröristleri sokmayacağız*” ulamalarına tanık olduk.

Üniversitelerde öğrenci gençliğin karşısına, sıkı denetimli kapılardan geçirdikleri satırlarla, silahlarla saldırırken görmüştük önceleri de.

Kışkırtan, Örgütleyen Oligarşidir

Esenler’de yaşananlar planlı bir faşist saldırıydı. Saldırıcıyı planlayan devletin resmi polisinden başkası değildi. Neden mi saldırmışlardı?

Esenler-Karabıyır mahallesi yoksul halkın yaşadığı, düzene muhalif, alevi, ilerici kesimlerin yoğunlukta olduğu bir bölgeydi. Yani düzen için “tehlike” diye tanımlanan, burjuvazinin dilinde “sosyal patlama” merkezlerinden biriydi. Bu nedenle daha baştan sindirilmeliydiler. Sindirme saldırısında provokasyon görevi faşist çetelere verildi.

Mersin’de Mehmet Şen’in, Tokat’da Turan Şahin’in cenazeleri mezarlıklara sokulmak istenmedi. Tokat’da yaşayanlar anlattı, köylü açıkça jandarma komutanı tarafından tehdit edilmiş, “*onları köye sokarsanız sizin için kötü olur*” denmişti. Yerleşim yeri dahi olmayan bir benzinli 50-60 kişilik bir faşist grup nasıl toplanmış, nasıl haber almışlar, kim onları oraya getirmiş bellidir. **Jandarma komutanı faşistleri getirmiş saldırtmıştı.**

Mersin’de Mehmet Şen’in cenazesi polis tarafından kaçırılmış, nereye gömüleceği dahi belli değildir. Ama ne hikmetse bir grup faşist nerede gömüleceğini haber almıştı. Faşistleri harekete geçiren, medyadan Kürtlere kar-

şı şovenist görüntüleri yayınlatan **valisiyle, polisiyle** Susurluk devletiydi.

Bu senaryo da Mersin valisinin söylediği “deneme”nin bir parçasıydı.

Hadep’in newroz başvurusuna izin vermeyen Mersin valisi “**biz Mersin’de bir deneme yapacağız. Kutlamaya izin vermeyeceğiz, bu tavrımızda kararlıyız,**

kendinizi yormayın.” demişti. “Deneme”nin ne olduğu 21 Mart günü görüldü; iki kişi öldü, yüzlerce kişi yaralandı, Mersin sokaklarında panzerler, polisler terör estirdi. Bir de utanmadan, “*izin versek daha çok olay olurdu*” diyor vali. Suç onda değil; bu kadar kaba, cahil, demagog birini vali yapanda. Ama bu devletin valilerinden hangisi akla hiza-na uygun bir tek açıklama yapar, gerçekleri söyleyer ki?

Valinin “denemesi” mezarlıkta sürdü.

Cenazelere bile saygısı olmayan bir ahlak, halkımızın ahlaki değildir. Bir dönem de İstanbul’da devrimcilerin katledildiği infaz operasyonlarında polisi alkışlıyorlardı. Faşistlerin halkla, halkın değerleriyle, gelenekleriyle, inançlarıyla hiçbir ilişkilerinin dahi olmadığı buradan da belli. Gözleri dönmüş, kendini de aç-ışsiz bırakan bir devlete yardımcı olduğunu zannedecek kadar cahildirler.

Oligarşi Yapamadığını Yaptırıyor

Sivil faşistler, polisin-jandarmasının talimatları altında “**devlete yardımcı**” oluyorlar. Polis, jandarma doğrudan kendisi gerçekleştiremediği provokasyonları, MHP’li, BBP’li faşistlere yaptırıyor. Halkın mücadelesi ne zaman yükselse aynı senaryolar tekrarlanır.

Öte yandan da bu yolla halk kışkırtılmak istenir. Çeşitli mezheplerden, milliyetlerden halkları birbirine düşman ettikçe daha kolay yöneteceğini bilen oligarşi onylardır uyguluyor bu politikayı. Esenler’de faşistleri kullanarak sünnilerle alevileri karşı karşıya getirmeye çalıştılar. Mersin’de Türk halkından gerici bir kesimi kullanarak, Kürtlere karşı kışkırttılar.

Bu **kışkırtmalara gelenler;** kendinizi kullandırmayın, faşist çetelerin ve polisin, jandarmasının provokasyonlarına karşı çıkın. Sizi de sömüren, zulmeden, işsiz bırakanların aleti olmayın.

Ülkü ocaklarından toplanmış **bu çeteler** halkın örgütlenmesinin, mücadelesinin, birliğinin önünde engel, halka düşmandırlar.

Bütün mesele "davranışlarında" mı?

Kahkonen adeta emrediyor.. Karen Fogg adeta sorguluyor... Bir oturuşu var ki...

İktidar partilerinden, muhalefetten, işadamlarından, gazetecilere... kadar pek çok kesim, AB'ye, IMF memurlarına "sömürge valisi" diye karşı çıkıyorlar. Lakin söylediklerine bakın; hiçbirinde siyasi, ekonomik bağımlılık konusu yoktur.

İsmail Cem de, 25 Mart'taki AB toplantısında buna itiraz ediyor: "AB içinde sömürge valisi gibi davrananlar var..."

Doğru; var! Ama bu, onların "kişiliklerine" ilişkin bir sorun mu? Yani IMF, AB, ABD adına ülkemize gelenler, daha nazik, daha kibar davranışlar hiç bir sorun kalmayacak mı?

O tavırlar, ekonomik ve siyasi egemenliğin sonucudur. IMF'nin, AB'nin sıradan bir memuruna o ruh halini, sömürge valisi tavırlarını kazandıran, Türkiye yönetiminin IMF, AB karşısındaki **boynu eğikliği**dir.

Eğer emperyalizm karşısında başınızı dik tutamazsanız, o da öyle davranacaktır.

Doğrudur, sömürge valisi gibi davranıyorlar. Alenen Türkiye Cumhuriyeti devletinin kurumlarını teftiş ediyorlar. Peki ona kim veriyor bu izni? Hadi vermeyin, yapabiliyorsanız. Ama yapamazsınız. Teftiş izni vermezseniz, dolarlar da gelmez çünkü.

ABD'nin, AB'nin, IMF'nin ekonomik siyasi askeri egemenliğine değil de, onların memurlarının "hal ve tavırlarına" karşı çıkanlar, ulusal onuru, bağımsızlığı savunmuyorlar, sadece **görüntüyü kurtarmaya** çalışıyorlar.

Görüntüyle uğraşıp, özü görmezden gelenler, bağımsızlığı savunamazlar. Bağımsızlığı sadece devrimciler savunuyor.

Bir kere yularları vermişsiniz onlara. Bağımsızlık, ulusal onur diye de bir derdiniz kalmamış. O zaman o tavırları da sineye çekeceksiniz. Bırakın göstermelik itirazları! Sömürge valisi tavırları, olmayan ulusal onuruza dokunmasın.

IMF'nin Şamar Oğlanı Şimdi Nasıl Anti-IMF'ci Olacak?

O, iktidardaki koalisyon partileri içinde, en "Batı karşıtı" olan, "en koyu milliyetçi" olan partiydi.

O, başka devletlerin "işçilerimize karışmasına" müsaade etmez"di!

Ama iktidar koltuğunda oturma da bir diyeti vardı. O diyete ödeyecekti. Ödedi de. Önüne geleni imzaladı.

Arada bir IMF'nin şu veya bu talimatına karşı "ürkek değil erkek parti" olarak direnmeye kalkıştı. Seçmenlere mesaj vermek lazımdı arada bir.

Öylesi durumlarda bile, burnunu sürte sürte, imzalatırdılar IMF kararlarını. İsterse imzalamasındı; iktidar koltuğundan alaşağı ediverirlerdi. MHP yöneticilerin, MHP'li müteahhitlerin "para yolu" kesilirdi.

MHP'ye kendi bakanını bile görevden aldirttilar. Sesini çıkaramadı. IMF karşısında "erkek" değil "korkak" olduğu görüldü.

Yalnız IMF karşısında mı?

Değil tabii. ABD'nin "müslüman Afgan" halkına bombalamasına onay verdi.

Müslüman Filistin halkının kanını döken Siyonist İsrail'le yapılan tüm anlaşmaları imzaladı.

Avrupa tekellerinin istediği "uyum yasalarını" bir bir çıkarttı.

Ama şimdi seçim var. Şimdi yeniden IMF karşıtı, "Batı karşıtı" gözükme zamanı.

Hala MHP'nin "milliyetçilik" yalanına kanacak kesimlere seslenmek için, şimdi milliyetçilik zamanı!...

Sahne değişiyor;

Burjuva politikasının tüm ikiyüzlülüğünün, sahtekarlığının, riyasının sergileneceği sahne başlıyor şimdi: **Seçim sahnesi**.

Şimdi karşınızda, IMF uşaklarının, erkeklerin değil, korkakların milliyetçiliği!

Başrolde katliamcılıkta ve IMF uşaklığında ellerine kimsenin su dökemeyeceği Devlet Bahçeli, Osman Durmuş ve ötekiler!

İzleyin bakın, sanki bu uşaklıkları onlar yapmamış gibi, gene "en milliyetçi" kesilecekler!

Hele bir oyları alsınlar;

Sonra yine sömürmeye, kan dökmeye, IMF'nin uslu uşaklığına devam ederler!

“AVRUPA İSTİYOR DIYE DEĞİL...” Ya kim istiyor diye?

AB tartışmalarının şu veya bu şekilde katılan kim konuşsa konuşsun, “AB istiyor diye değil, kendi halkımız için hak ve özgürlükleri genişletmeli, demokratikleşmeliyiz...” diyor. “AB’ye başımız dik girmeliyiz” yalanı gibi bu da tam bir “AB sakızına” dönüşmüş durumda. Önüne gelen çiğniyor bu sakızı. Hem de en çok demokrasi, hukuk, adalet, hak ve özgürlükler nedir zerre kadar anlamayan, bilmeyenler çiğniyor bu sakızı. “Kopenhag kriterleri”nden giriyor, “AB istiyor diye değil, kendi halkımız için...”den çıkıyor.

AB’ye uyum diye diye bu ülkeye demokrasinin gelececeği bir yana;

İktidar partileri AB’nin verdiği takvime, tarihlerine dahi harfiyen uyararak yaptığı yasaları böyle açıklıyor.

Milletvekilleri, liderlerinin, dolayısıyla AB’nin, IMF’nin yasalarına ellerini kaldırıp indirmeyi böyle savunuyor.

Katliamlıktan ve Susurlukçuluktan tescilli ordunun generalleri şantajlarına bir de bu kılıfı geçirerek konuşuyorlar.

Yapılan düzenlemelerin yeterli olmadığını, hatta daha da geriye götüren düzenlemeler yapıldığını söyleyen hukukçular, kitle örgütleri, aydın ve sanatçılar, AB’ciler, AB’ye karşı gibi gözüktenler... herkes açıyor ağzını bir teybin düğmesine basılmış gibi konuşuyor; “Avrupa istiyor diye değil...”

Soralım; peki kim istiyor diye yapıyor tüm bu yasalar?

Halkımız istiyor diye mi? Halkımızın hak ve özgürlük isteği tam da AB’nin istekleriyle mi zamanı denk geldi yoksa?

Sanki hak ve özgürlükleri yokeden bu devlet değil; sanki halkı katleden, hapishanelere dolduran, açlığa mahkum eden bu düzen değilmiş gibi düzen savunucularının bunu söylemesi ise tam bir ikiye yüzlülük.

Sahtekarca, utanmazca işbirlikliklerini, emperyalistlerin emir eri olmalarını da halka maletmeye çalışıyorlar.

Bu onursuzluk halkımıza ait değildir. Bu onursuzluk oligarşinin partilerinin, ordusunun, polisinin, bürokrasisinin onursuzluğudur.

Boşuna uğraşıyorlar, boş yere yalan söylüyorlar. Hiç kimseyi “halkımız için” yalanına inandıramazlar.

Oligarşinin halkın hiçbir kesiminin, hiçbir isteğine kulak asmadığını, saniyicisinden, esnafına, işçisinden memuruna, öğrencisinden işsizine kadar hiç kimseyi dinlemediğini bilmeyen var mı?

Bu iktidar halk için bugüne kadar ne yaptı ki, hak ve özgürlüklerini versin.

Vermezler, yapmazlar.

Hak ve Özgürlükleri Savunanlar; Aldanmayın, Aldatmayın

Bu tartışma içinde AB’den demokrasi gelecek beklentisi içine girerek, “halkımız için olmalı...” sakızını ağzında çiğneyenler ya bu devleti, düzeni tanımıyor, ya beyinlerini Avrupa’ya endekslemiş Türkiye gerçeğini görmüyor, ya da kendini de halkımızı da aldatıyor demektir.

Aldanmayın ve halkımızı aldatmayın.

Ne AB ile, ne de bu devletin kendiliğinden halkın hak ve özgürlüklerini tanımayacağını anlamak için daha kaç deney yaşamak gerekiyor. Bu ülkenin hapishanelerinden 89 insanımızın cesedi çıktı, belki daha da çıkacak. İstenen; hak ve özgürlüklerden öte neydi?

En basitinden, tecrit olmasın diyorlar; en doğal hakları değil mi?

Katilleri yargılsın diye ölüme yatmışlardı; en doğal adalet isteği değil mi?

Hukukun olmadığı DGM’ler kaldırılın demişlerdi; düzen partileri dahil çıkıp cüretle hayır kaldırılmasını diyen var mı?

O zaman gerçekleri görmek zorundasınız.

Faşizmle yönetiliyoruz.

Faşizmin olduğu yerde halkın direnişinden, mücadelesinden başka hiçbir aracın hükmü yoktur. Reformlar için de, daha ileri talepler için de yapılacak tek şey; örgütlenmek, örgütlenmek, örgütlenmek ve mücadele etmektir.

Bedeller elbette olacaktır. “AB’ye girelim, demokrasi gelsin” demekten daha zordur elbette. Ama sonuç alacak olan, doğru olan bu yoldur.

Ancak biz, hukukçusu, aydını, gençliği, işçisi, köylüsü, memuru, esnafıyla halk olarak biraraya gelir, mücadele edersek, o zaman hak ve özgürlüklerimizi kazanırız.

Hiç kimse de çıkıp karşımıza; “AB istiyor diye değil, sizin için...” yalanını söyleme cüretini gösteremez.

Şehitlerimizi yeni şehitlerle, direnişte ölümsüzleşenleri büyük direnişimiz içinde Selamlıyoruz

F tipi hücrelerdeyiz. Tecrit edilmiş bedenlerimiz, alabildiğine özgür bilincimiz ve yüreğimizle direniyoruz.

Ölmekten, ölüme yürümekten yorulmuyor, yılmıyoruz. Emperyalizmin, faşizmin bizim üzerimize yaptığı **tüm hesapları altüst ediyoruz.**

Ölümle tehdit ettiler; ölüm silahını ellerinden aldık, ölümlerimizi namludan fırlayan gülle mermereli gibi patladık beyinlerinde.

Anadolu topraklarından devrimciliği yokedeceklerdi; bedenlerimizle barikat olduk.

Düşüncelerimizi yokedeceklerdi; düşüncelerimiz için 89 kez öldük, yüzlerce sakat kaldık.

Uğruna hücrelerde yattığımız halkımıza dayatıkları örgütsüzlüğü dayattılar; tek kişilik hücrelerde "örgüt" dedik, örgütlü yaşadık 19 Aralık'tan bu yana ve yaşıyoruz hala.

F tipi hücrelerdeyiz. Direniş içindeyiz, ölümle koyun koyunayız. Son bir ay içinde üç canımızı verdik toprağa, her an onlarcamızı feda kahramanlarından olmaya koşuyoruz.

Tecrite karşı direniyoruz, düşüncelerimiz için ölüyoruz.

Yeni değil bu direniş, bir gelenek, uzun bir yolun kilometre taşları. Yolumuz, halkımızın kurtuluş yolu.

32 yıldır ölüyoruz, direniyoruz, teslim olmuyoruz. Yüzlerce şehit verdik bu yolda.

Şimdi direniş içinde; 32 yıldır hapishanelerde, dağ başlarında, üslerinde, meydanlarda direnerek ölümsüzleşenleri, kahpe kurşunlarla katledilen yoldaşlarımızı anıyoruz.

30 Mart-17 Nisan; devrim şehitlerini anma ve umudumuzu selamlama günlerindemiz.

Direnenleri, direnişler içinde doğan umudumuzu yine direnişin tam orta yerinden, tarihimizin en büyük, en görkemli direnişinden selamlıyoruz.

Şehitlerimiz en büyük manevi değerlerimizdir. Ölüm oruçlarından 17 Nisanlara, 12 Temmuzlara, Çaytaşına, Dersim, Karadeniz dağlarına, Bağcılara... destanlar yazdı şehitlerimiz. Dünya hapishaneler tarihinin en görkemli des-

tanını yazmamızın yolunu dökülen kanlarıyla, direnişleriyle gösterdiler.

Bugün böyle bir direnişi yaratabildiysek; oligarşi her girdiği hapishanede yoldaşlarımızın görkemli direnişi, büyük bir feda ruhuyla karşılaştıysa; 529 gündür ölümün ve zulmün yorulduğu, bizim yorulmadığımız bir destanı yazmışsak tarihin altın sayfalarına; bu gücün kaynağı şehitlerimizdir.

Yusuf KUTLU'dan...

Merhaba ekipdaşım, can yoldaşım...

Duydum ki sen de sevdalara kuşanmışsın. Muradına ermenin mutluluğuna kavuşmuşsun. Tıpkı önde koşan canlarımız gibi.

Kısmette bu da varmış demek. Eh ne yapalım. Biz de bayrağı devraldık, yarışa girdik. Kartamızda kim varsa hedefe birlikte gideceğiz demektir. Ancak bu yarışta öne koşma, ipi öncelikli göğüsleme yarışıdır. En saf, en temiz, en berrak haliyle **sosyalist bir rekabettir** bu. Kim demiş ki ölüm paylaşılmaz diye, işte onlarca canımıza rağmen hala üstüne üstüne yürüyoruz azrailin. Nasıl onlarca kez yendiysek şimdiye kadar, bir kez daha yenmek için koşuyor, koşuyoruz.

Coşkunu ve sevincini bildiğimden nasılsın diye sormuyorum. çünkü bu onurlu yolculukta omuzladığın özgür yarınlar için eriyen bedenlere ancak Yolun Açık Olsun denir.

Nice dolambaçlı yollardan, sarp yamaçlardan geçtik. Uğurladığımız onlarca canımız önümüzü düzleyip ışı ışı yaptılar bizlere. Şimdi artık kalan son süprüntüleri alıp gideceğiz.

Dile kolay 4 mevsimdir dünya devrim tarihine hep "ilk"lerle dolu bir destanı yazıyoruz. Şimdi omuzlayana olduk. İleriye taşımanın onuruna kavuştuk. Ne mutlu bize ve ailemize. Böyle yiğitlere, böyle kahraman sevdalara sahibiz. Bağlılığımız ve kararlılığımızla bayrağı kalenin burçlarına en yükseğe taşıyacağız. Bize umut diye bakan gözlere muştulu haberler vermenin sabırsızlığını yaşıyoruz. Ne mutlu bizlere ki böyle görkemli bir ailenin fertleriyiz.

Ne demişti N. Hikmet:

"Ya ölü yıldızlara hayatı götüreceğiz

Ya da yeryüzüne inecek ölüm."

Yolun, yolumuz açık olsun dileğimle... Seni bu coşku ve kararlılığımın şehitlerimizin sıcaklığıyla selam ve saygılarımı iletiyor alınındaki bantından öpüyorum. Hoşçakal, sevgiyle kal...

5. Ekip Ölüm Oruçcusu **Yusuf KUTLU**

4 Temmuz 2001

ERTOSUN KONUŞTU! O HALA KOĞUŞTA

Ceza ve Tevkif Evleri Genel Müdürü Ali Suat Ertosun yine konuştu. Ve yine kendinden beklendiği gibi yalan söyledi; "F tipi kapalı cezaevlerinde, söylene-nin aksine tecridi biz değil terör örgütü üyeleri uyguluyor" dedi, Ertosun.

Tecriti açıklayamıyor, biz değil onlar yaptı diye devletin en bildik demagojisi-ne başvuruyor. Ama bu demagoji o kadar bayat, de-şifre ki, çocuklar bile inanmıyor bu masala.

Ertosun masala devam etti; "F tipi cezevlerinde ko-ğuş sistemindeki tüm sorunlara çözüm geldi. F tiple-rinde hükümlülerin, sağlık, eğitim, sosyal, kültürel fa-liyetleri yerine getiriliyor."

Ertosun hala koğuş sisteminde takılıp kalmış. Faşist kafa yapısının fazla teşhir olmasından dolayı uzun süredir konuşturulmadığı için en son konu-ştuğu yerde kalmış o. Ertosun'un koğuşa neden kar-şı çıktığını, "üç kişilik hücrelere daha kolay gireriz" sözlerinden biliyoruz, ancak tartışılan koğuş değil ki; **Tecrit tartışılıyor.**

Ertosun'un buna verecek hiçbir cevabı olmayınca başlıyor demagojiye, yalana. Ne de olsa **Ertosun bu!**

Hapishanelerde Sorun Yokmuş!

Sami Türk'ün meşhur "İzleme Kurulları" hapishane-leri izledi, denetledi, raporunu verdi.

Hapishane duvarlarının renklerinden **başka so-run**, müzik eğitiminden **başka talep yok** izleme ku-rullarına göre.

Sanki bu ölümler bu ülkenin hapishanelerinden çıkmıyor. Sanki insanlar, tecrite hayır diyerek ölüme gitmiyor, dışarıda kampanyalar düzenlenmiyor, san-ki tabutluklar bu ülkenin hapishanelerinde değil.

"İzleme Kurulları"nın kimlerden oluştuğunu ha-tırlamak, bu raporun nasıl hazırlandığını ve milyon-larca insanla alay edercesine "sorun yok" dendiğini anlamaya da yeterlidir. Çoğunluğu ya işkenceci em-niyet müdürü, ya işkencecileri savunan avukat, ya da hapishaneler hakkında zerre kadar bilgisi olma-yan, sadece "devletimiz uludur, kutsaldır" diyen bir alay cahil...

Sami Türk de tam böyle bir rapor hazırlamaları için bir araya getirdi onları. İstedığı raporu hazırla-mayan Tüm Yargı-Sen'e ise sürgünlerden sürgün ce-zalardan ceza beğen dedi. Susurluk devletin "izlemesi" bu!

20 Ekim tarihinden bugüne kadar süren ölüm oruclarında 90 kişinin yaşamını yitirme-sine rağmen ADALET BAKANLIĞI'NIN DUYARSIZLIĞI sürüyor.

"F Tipi bir kurban daha aldı. Doğan TOKMAK ölüm orucu-nun 290. gününde haya-tını kaybetti... 22 eylemci ise durumlarının ağırlaştığı için Ankara, İzmit ve İs-tanbul'da çe-şitli hastane-lere kaldırıl-dı."

Dersim onuruna sahip çıkıyor

25 Mart'ta binlerce Dersimli, Cumhuriyet Meydanı'nda **"Dersim Onurdur! Dersimli onuruna sahip çık!"** diye haykırıyordu.

Dersim onurdu; çünkü Dersim onyıllardır zulme karşı direnişiyle tanınıp bilinmişti. Ve zaten, böyle olduğu için, Dersim, onursuzluk, yozluk batağına çekilip boğulmak isteniyordu.

Bir birahane de çıkan kavga sonucu iki kişinin ölmesi, Dersimliler açısından bir yerde bardağı taşıran damla oldu.

Çünkü Dersim'de fuhuş ve çetecilik, sadece son günlerde değil, son bir kaç yıldır ayyuka çıkmış durumdaydı. Bizzat devletin polisinin himayesindeki yozlaşma, her geçen gün daha fazla Dersimliyi içine çekiyordu.

Valinin açıklamaları, yozlaştırma politikasının sahibini de ortaya koyuyor!

4 bini aşkın Dersimlinin yaptığı eylem sonrası, vali Mustafa Erkal şu açıklamayı yaptı:

"Kentimizde son yıllarda işletmeler açıldı. (işletme dedikleri barlar, pavyonlar!) Dışarıdan kızlar gelerek

Dersim'deki haykırış, oligarşinin, zulme teslim olmayanları, yozlaşmayla teslim alma politikasını bozmak için bir adımdır.

Yalnız Dersimliler değil, tüm halk yürümeli.

Çünkü yozlaşma, ahlaki çöküntü, herkesin kapısının eşiğindeki tehliktir.

çalışmaya başladı. Bu huzur ortamının göstergesidir. Ancak bazı gruplar bundan rahatsız oldu." (27 Mart 2002 Hürriyet)

Devletin valisi, "dışarıdan kızların gelip çalışmasını", yani Türkçesi fuhuşu, huzur ortamının göstergesi sayıyor.

İşte onların anladığı **"huzur"** bu!

Kimse, adalet diye, özgürlük, hak, hukuk diye meydanlara çıkmasin! Fuhuş olsun, gençler uyuşturucu bağımlısı olsun, herkes karı kız peşinde, kumar başında, uyuşturucu içinde hayatını yaşasın. İşte **huzur ve istikrar** ortamı.

Devlet, zulme karşı direnen bir geleneğe sahip Der-

sim'de yıllardır işte bu "huzur" ortamını sağlamaya çalışıyor.

Aslında böylesi bir "huzur ve istikrar"ı, tüm Türkiye'de isteyen oligarşi. Bunun için, halkın hak ve özgürlüklerini savunan dernekler, sendikalar gün aşırı basılırken, hepsinin kapısında üç beş sivil 24 saat nöbet beklerken, fuhuş, ahlaksızlık, kumar yuvaları, her türlü denetimin dışında "özgürce" faaliyetlerini yürütüyor.

Polis destekli fuhuş ve çetecilik!

Dersim'de onyıllardır uyguladıkları terörle başaramadıklarını, yozlaştırma ile başarmaya çalışıyorlar.

Dersim'i, Dersim halkını etkisizleştirmek için bizzat **Özal** döneminde Dersimlileri uyuşturucu ticaretine çekme yöntemlerine başvuruldu. Düzenle içli dışlı bazı Dersimliler mafyacılığa çekildi. Onlar başka Dersimlileri, onlar kendi yakınlarını bu batağa çekeceklerdi. Hesap buydu. Bunda tümüyle başarısız oldukları söylenebilir. Ama bu politika, daha çok Dersim dışındaki Dersimlileri etkiliyordu. Oysa Dersim oradaydı, yerinde duruyordu ve hala onurlu Dersim'di.

Çürümeyi, yozlaşmayı bizzat Dersim'in içinde yaygınlaştırmalıydılar. Bunun ekonomik sosyal koşulları

büyük ölçüde yine devletin politikalarıyla hazırlanmıştı zaten. İşsizlik had safhadaydı. Polis, özel tim baskısı had safhadaydı, halka her türlü örgütlenme, kültürel faaliyet, hatta sosyal ilişkiler bile yasaklanmış, gençler nefes alamaz haldeydi.

İşte bu ortamda, çetecilik ve fuhuş bizzat polisin teşviki ve organizasyonu ile Dersim içinde yaygınlaştırılmaya başlandı.

Yoksulluğun, işsizliğin olduğu her yerde ortaya çıkan kapkaççılık, hırsızlık, Dersim'de de var. Sokak çetelerinin kavgalarına tanık olunuyor Dersim'de. 5 kişi basın açıklaması yapsa, anında panzerleriyle, timleriyle orada hazır ve nazır olan polis ve özel tim, bu çete kavgalarında ortada görünmüyor hiç.

Zorla göç ettirmelerle, sürekli uygulanan baskıyla nüfusu on bine kadar düşürülme Dersim şehir merkezinde, nüfusun büyük bölümünü de polisi, bürokratiyle devlet memurları oluşturuyor. Kadınları, genç kızları, fuhuş batağına düşürmek için para da, tehdit de, şantaj da kullanıldı yıllardır. **Örgüt üyesi olma orospu ol;** polisin Dersim’de yıllardır işkenceyle, parayla, tehditle yaptığının özeti buydu.

Kısacası, Dersim’in yozlaştırılması, devletin en yüksek katlarında karar altına alınmış ve uygulanıyordu.

Zulme ve ahlaki çöküntüye karşı halk birleşmeli!

Dersimlilerin protesto gösterisinde okunan ortak açıklama, herkes için uyarıcı ve öğreticidir. Açıklamada, Dersim’deki devrimci, demokrat kurumların yanında **DSP ve ANAP il başkanları’nın**, başka konularda demokrat kurumlardan uzak duran kesimlerin de imzaları vardı.

Çünkü yozlaşma bir yayılmaya başladığında, hiç kimse onun dışında kalamaz. Dersim’deki DSP’liler, ANAP’lılar da, devletin Dersim’i apolitikleştirme politikasının destekçisidiler. Ama destekledikleri politika öyle bir şey ki, dönüp kendilerini de vuracaktır. Ahlaki çöküntünün yaygınlaştığı bir Dersim’de, ANAP’lıların, DSP’lilerin kızları, oğulları da şu veya bu biçimde o bataklığın içine sürüklenecektir.

Bu yalnız Dersim için değil, Türkiye’nin her yeri için, tüm halk için geçerlidir.

Ahlaksızlığa, yozlaşmaya tüm halk birleşerek dur diyelim.

Sadece Dersim Değil, Tüm Türkiye Yürümeli

Dersim halkı yozlaşmaya karşı yürüdü. “Onuruna sahip çık” sloganıyla döküldü meydana.

Yozlaşma sadece Dersim’in sorunu değil. Oligarşinin yozlaştırarak halkı çürütme politikası sadece Dersim’de uygulanmıyor.

Edirne’den Kars’a kadar tüm Türkiye’nin, 70 milyon halkın sorunudur. Ne büyük şehirler, ge kasabalar, ne de köyler, bu çürütme, ahlaksızlaştırma, yozlaştırma saldırısının hedefi dışında değildir.

Çünkü açlık, yoksulluk, işsizlik her yerde.

Çünkü polis desteğindeki mafyalar her yere uzanıyor.

Çünkü bu düzen, halkın isyanını, halkı çürüterek, ahlaksızlık batağında boğarak önleme planları yapıyor. Bu nedenle bu yozlaşmaya karşı 70 milyon yürümeli, ahlakına, değerlerine, kızlarına ve oğullarına sahip çıkmalıdır.

Kontracılar niye intihar ediyor? Döktükleri kan mı boğuyor onları?

İçişleri Bakanı Kazım Yücelen, bir soru üzerine yaptığı açıklamada **5 yılda 169 polisin** intihar ettiğini belirtti.

Aynı günlerde, Türk Silahlı Kuvvetleri adına yapılan açıklamada da **10 yılda, 815 ordu personelinin** intihar ettiği açıklanıyordu.

Rakamlar çarpıcıdır ve hiç kuşku yok ki, olanın en çok yarısını itiraf ediyordur.

Peki bu polisler, subaylar, askerler niye intihar ediyor?

Bu kadar bunalımlı, psikopat tipleri nasıl üretiyor “devletin güvenlik güçleri”?

Döktükleri kan mı boğuyor onları?

Ortağı oldukları, yaygınlaştırmaya çalıştıkları ahlaksızlık mı boğuyor?

“Görev” adına işkence yapan, “Görev” adına katliam yapan, halka kurşun sıkan herhangi bir insanın psikolojisinin sağlam kalması mümkün değildir.

Genz kızlarımızı, delikanlılarımızı, 60-70 yaşındaki insanlarımızı şubelerde taciz ve tecavüzde bulunan insanların sağlıklı bir ruh halinde olması mümkün mü?

Haftanın beş günü, meydanlarda hakkını aramaktan başka suçu olmayan insanları copleyanların “normal” olması mümkün mü?

Mersin’de beş yaşındaki çocuğun üzerine panzer süren polisi hatırlayın. O da yarın psikopatlaşacak, bu intihar listesinde bir rakam olacak belki. Başka türlü mümkün mü?

“En mutlu olduğum an, operasyonlardır” diyen bir kafanın, normal bir insanda olması mümkün mü?

Düzenin medyasının “kahraman” diye sunduklarının üç beş gün sonra tecavüzcülükten, haraççılıktan, çete kurmaktan, uyuşturucu kaçakçılarıyla ortaklıktan gözaltına alındığına tanık oluyoruz.

Bunlar istisna da değil.

Düzen, devletin bekası adına, işkence makinaları, ölüm makinaları yetiştiriyor, ve o makineler, işte bir yerde iflas ediyor; intihar ediyor.

İntiharlar, işkenceci, katliamcı Susurluk düzeninin eseridir.

Generaller, polis şefleri ve devletin “zirvesi” eserleriyle övünebilir.

Bu Ahlaksızlık Oligarşinindir

Bir Tv kanalı 24 saat boyunca, bir eve kapatılmış bir grup insanın her anını, her hareketini, her kılık içinde naklen milyonlara izlettiriyor. **"Biri bizi gözetliyor"** programı, en düz ifadeyle, ahlaksızlığın, teşhirciliğin, röntgenciliğin en azından şu ana kadar en uç belgesi. Ancak ne tek örneği, ne de bu yozlaşmaya karşı mücadele edilmezse burada sınırlı kalır. Daha da büyük bir yozlaşma Tv'lerden, gazetelerden meşrulaştırılacaktır.

İşte bu program "röntgencilik, teşhircilik vb." gerekçelerle RTÜK tarafından bir hafta süreyle yasaklandı. Tamam, karar gerçeği ifade ediyor. Ama bir yanını; sadece o programda sergilenen ahlaksızlığı.

Peki bu ülkede ahlaksızlığı kim yayıyor? "Biri bizi gözetliyor" programlarının, mankenlik yarışmaları adına pezevenkliğin bu kadar aleni ve pervasızca yapılmasına kim zemin hazırlıyor?

RTÜK ve bu programdan şikayet edenler bu soruların cevaplarını veremedikçe, yasaklamış ya da yasaklamamış ne anlamı vardır?

Kimler şikayet ediyor, şikayete hakları var mı? "Milliyetçi, muhafazakar" düzen partileri rahatsız mı bunlardan? Peki bu ülkeyi 50 yıldır onlar yönetmiyor mu? Biz mi getirdik TV'lere bu yozlaşmayı? Topluma yozlaşmayı biz mi pompaladık? Biri bizi gözetliyor programına çıkartılanlar, onları seyredenler doğuştan mı teşhirci, röntgenciydi? Genlerinde mi vardı bu ahlaksızlık bu yozlaşma?

Elbette hayır.

7'den 70'e Kars'tan Edirne'ye Meşrulaştırılan Ahlaksızlık

"Biri bizi gözetliyor" sadece bir örnektir. İşte son günlerden bir örnek daha;

Yoksul, Bağırcılar'da bir gecekonduya yaşayan Adanalı bir ailenin **6 yaşında küçük bir kızı**; dansöz giysileri giydirilip Tv kanallarını birbir dolaştırılıyor. O kızı o hale getiren medyanın ahlaksızlığı bir yana; dansöz olsun da hayatımız kurtulsun di-

yen bir aileyi böyle düşünme noktasına getiren, kendi kızını dansöz yapmayı bu kadar meşru gören kültürü kim yarattı?

Kız kardeşini satanlar, karısının fuhuş yapmasını

nı "doğal" karşılayanlar, Dersim örneğindeki gibi birahanelerde, barlarda, pavyonlarda satılan kadınlar, kızlar... Bir günlük gazetenin sayfalarını dolaşmak bile yaratılan tabloyu görmeye yeter de artar bile.

Bu nedenle sorun ne "biri bizi gözetliyor" sorunuyla sınırlıdır, ne de 6 yaşında göbek attırılan kızımızla ilgilidir.

Bunlar bir devlet politikasının yansımasıdır.

sıdır.

Bu ahlaksızlık, bu yozlaşma oligarşinin ahlaksızlığıdır, yozlaştıran bu düzendir.

Yozlaştı, kendi sorunlarından uzaklaştı, örgütlenmesinin, devrimleşmesinin önüne geç, aç bıraktığın milyonlarca insana "yaşama"nın yolu olarak gayri meşru yolları göster...

Politikanın özü bu.

Özellikle 12 Eylül cuntası ile birlikte uygulanmaya başlandı bu politika.

Devrimleşen, okuyan, araştıran, örgütlenen bilinçli bir halk yerine, dejenere olmuş, beyni çürütülmüş, ahlaksızlaştırılmış bir halkı yönetmek faşizm için çok daha kolaydır. Böylece kitleler, özellikle en dinamik kesim olan gençlik kendi sorunlarına yabancılaştırılabilir. Adım adım, özgürlük diye diye uygulandı politika. Pembe dizilerdeki yaşamlara, mankenlik yarışmalarında pazarlanan genç kızlara gösterilen hayal dünyasına, Amerikan filmlerinde hiçbir zaman ulaşamayacakları yaşamlarla özendirildi gençlerimiz. O yaşama ulaşmak için her yol mubahtır propagandası yapıldı.

Bu politikanın ideolojik kaynağı **kapitalizmdir**. Türkiye halkına dayatılan kapitalizmin yoz, dejenere olmuş ahlakıdır. "Avrupalılaştırma... çağdaşlaşma" diye diye süsleyip pazarladılar. Medyaya yaptırılan programlara, gecekonduyalardan, yoksul Anadolu kentlerine kadar yozluğu yayan

"Biri bizi gözetliyor" programının ahlaksızlığı oligarşinin ahlaksızlığıdır, kapitalizmin kültürüdür.

Edirne'den Kars'a gençlerimizi, kadınlarımızı, kızlarımızı yozlaştıran, ahlaksızlaştıran tüm kurumlarıyla bu düzendir, iktidarlardır.

işletmeler eşlik etti. Birahanelerin, barların pavyonların en çok bu bölgelerde yoğunlaşması boşuna değildir.

Halkın Değerlerini Oligarşi Değersizleştiriyor Biz Sahip Çıkıyoruz

Ahlaksızlık meşrulaştırıldıkça, bu topraklara ait **gelenekler, değerler** gerilik, bunlara sahip çıkan devrimciler ise "tutucu" ilan edildi. O hale geldi ki; ahlak, namus, onur gibi kavramların karşısında "neden bahsediyor bu insanlar" diyen bir gençlik yaratıldı. **Halkın değerleri** bizzat bu devlet tarafından **değersizleştirildi**.

"Onur, düşünce, namus için ölmeye değer mi, hayatını yaşa" propagandası bakanlarından, medyasına, polisinden düzen partilerine kadar propaganda edildi ve halen de ediliyor.

Oligarşi, en başta devrimci mücadelenin gelişkin olduğu Anadolu kentlerini, büyük kentlerin gecekondularını hedef aldı. Ama bununla sınırlı kalamazdı, çünkü tüm ülke devrimci mücadele için bir potansiyeldi, Edirne'den Kars'a kadar, 7'den 70'e tüm halka bu ahlak dayatıldı.

Armutlu'da katliam yaptıktan sonra Hasan Özdemiir'in söylediği; "burayı da Gazi gibi yapacağız, kızlar erkekler elele geyecek" sözlerini hatırlayın. Hasan Özdemiir'in anlattığının gençlerin baskının, açlığın olmadığı bir yaşama kavuşturulması değildir elbette. Bu düzen sürdükçe bunlar hep olacaktır. O'nun söylediği; "Armutlu halkını yozlaştırır-sak, örgütlenmesini de yokederiz"dir.

Gazi'de bunu mu yaptılar? Polisiyle, Mit'iyle fuhuşu, kumarı, batakhaneleri yaymak için özel bir çaba gösterdiler, ama tam olarak başardıkları da söylenemez. Barikat yine halkın örgütlülüğü oldu.

Barlarda, pavyonlarda simgeleşen, ama onlarla sınırlı kalmayan ahlaksızlığın sahibinin oligarşi olduğunun en açık kanıtlarından biri de **Okmeydanı Halk Meclisi** öncülüğünde **barlara pavyonlara karşı halkın mücadelesiydi**. Günlerce yürüttükleri kampanya ile yozlaşmanın karşısına dikildiler. Halkın karşısına dikilen de oligarşinin polisi oldu. Gözaltılar, baskınlar barları pavyonları korumak için uygulandı. "Ticaret özgürlüğünü" mü savunuyordu oligarşinin polisi? Ahlaksızlığı yayma özgürlüğünü savunuyorlardı.

Zaten polisin içinde olmadığı bir tek fuhuş, uyuşturucu, kumar mafyası var mıdır? Basının arşivlerini tarayın olmadığını görürsünüz. Tümü-nün içinden ya bir iki polis çıkmış, ya da bizzat ka-

**Okmeydanı Halkı,
ahlaksızlığa, yozlaşmaya karşı örgütlü
olarak ilk mücadele eden oldular.
Devrimcilerle birlikte
halkın değerlerini savundular.**

rakollardan uyuşturucu dağıtımı yapılmıştır.

Şimdi halkımızın daha da **yoksullaştırılmasına paralel** olarak yozlaşma da çok daha fazla gelişme zemini buldu. Yoksullaşan halk ya örgütlenip direnecek, ya da yozlaşıp çürüyecektir. Örgütlenmesinin karşısına baskılar, yasaklar, panzerler, coplar, polis, jandarma dikildikçe yozlaşma daha da gelişecektir.

Oligarşinin Yozlaştırma Politikası ve Sol

Emperyalizmin dünya genelinde zaferini ilan ettiği yıllarda, yozlaşma, yozlaştırma daha da zıvanadan çıktı. Sapkın akımlar, düşünceler özgürlük adına kendine sol diyenlerce de savunulmaya başlandı. Bu noktada "özgürlük" adına devletin halkı yozlaştırma politikalarıyla paralellik kuruldu.

Sol, en genel anlamda halkın değerlerini savunan, sahip çıkandır. **Bugün bunu yapan devrimcilerdir**. Ancak solun bir kesimi bırakın bunu savunmayı, Okmeydanı Halk Meclisi'nin eyleminde olduğu gibi, yozlaşmaya karşı çıkanları eleştirdiler. Halen de bu kafa yapısı sürüyor.

O dönem kendine sol diyenler neler demediler bu eylem için; softalık benzetmesi yapanlar mı olmadı, içkiyi yasaklayan osmanlı padişahı benzetmeleri yapanlar mı olmadı...

Gelinen noktada ise dönüp baktıklarında çürüme halkın büyük bir kesimine yayılmakla kalmadı, solun beynini de teslim aldı. Şu bu "özgürlüğü" diye ahlaksızlığın savunulması sol adına bir utanç kaynağıdır.

Yozlaşmanın önüne geçecek olan sadece devrimcilerdir. Bu, hem devrimcilerin elinde hem de sorumluluğundadır.

Bağımsızlık yolu

Anadolu halkı, 1920'lerdeki gibi, bağımsızlık yolunda, anti-emperyalist anti-oligarşik kurtuluş savaşında birleşecek, IMF'siz, NATO'suz, ABD'siz, AB'siz bağımsız bir Türkiye'yi yaratacaktır.

Bundan eminiz.

Bundan emperyalistler de emin.

Sokaklarda, dağlarda,

F tiplerinde vatanseverlerin kanını da, sadece bu sonucu biraz daha geciktirmek için döküyorlar.

"Türkiye yeraltı kaynaklarından dış ticaretine, ekonomisinden politikasına, kültüründen sanatına kadar Amerikan emperyalizminin denetimi altında bir ülkedir."

Doğru mu, doğru!

Bu satırlar 1971 yılında yazılmıştı. 31 yıl önce. Ve bu satırlar, bugün daha doğru, daha geçerli.

"Amerikan emperyalizminin sömürge veya yarı-sömürge bir ülke için anlamı, ülke zenginliklerinin talan edilmesi, halkın açlığı, sefaleti ve ulusun onurun hayasızca Amerikan postalları altında çiğnenmesidir."

Böyle değil mi?

Tamamen böyle. Hatta fazlasıyla.

Mahir Çayan'ın 31 yıl önce kaleme aldığı bu satırlar okunduğunda, bu ülkenin başbakanının, ABD Başkanı karşısında esas duruşta durmasında, IMF memurlarının sömürge valileri gibi teftişe çıkmalarında hiç bir "terslik" olmadığını da görecektir.

Türkiye'nin emperyalizme ba-

ğımlılığını bu açıklıkta dile getirenler, Mahir ve yoldaşlarıydı.

Onları, meydanlarda ilkin "Yan-ki Go Home", "Tam bağımsız Türkiye" sloganlarıyla gördü halkımız. Dillerinde "Gündoğdu hep uyandı / siperlere dayandı / Bağımsızlık uğruna da / Alkanlara boyandı" marşı vardı. Silahlı eylemlerinin bir çoğu da ülkemizin her yanında mantar gibi çoğalmış Amerikan kurumlarına yönelikti.

O günden bu yana, emperyalizme karşı mücadelenin bayrağını hep devrimciler taşıdı. Bazı dönemlerde, başka kesimlerde de emperyalizme karşı çıkışlar görüldü; ama bunlar geçiciydi, o ana-döneme ilişkin bir çelişkinin sonucuydu, emperyalizme karşı köklü bir çıkışa ve bağımsızlığı hedefleyen bir tavra tekabül etmiyordu.

Bağımsız bir ülke, IMF'nin talimatlar veremediği bir ülkedir.

Bağımsız bir ülke, NATO'nun emrinde olmayan bir ülkedir.

Bağımsız bir ülke, AB'nin, ABD'nin eline bakmayan bir ülkedir.

Bağımsız bir ülke, kendi yeraltı ve yerüstü zenginlikleri üzerinde, kendi ordusu üzerinde tam söz sahibi bir ülkedir.

IMF'ye, NATO'ya, ABD'ye, AB'ye karşı çıkmayanların bağımsızlıktan yana olmasından, yurtseverliğinden söz edilemez.

Devrimciler ne istiyor?

Morrison'un uşakları ne yapıyor?

Herkes çok çıplak biçimde, iktidarların ne yaptığı ve yapmak istediğiyle, Mahir'lerin ve onların yolunda yürüyen devrimcilerin ne yapmak istediğini kıyaslayabilir.

İşte bugün ülkenin içinde bulun-

duğu durum ortadadır. IMF'den izinsiz adım atılamayan bir ülkedir Türkiye. Memurunun maaşını bile kendisi belirleyemeyen bir devlet ve hükümet var ortada.

Mahir'ler değil, F tipi hapishanelere atılanlar değil, Demirel'ler, Ecevit'ler, Özal'lar, Erbakan'lar, Türkeş'ler mahkum etti bu ülkeyi IMF'ye.

Ulusal onuru, hayasızca doların efendilerinin ayakları altında çiğnettiren onlardır.

"Milliyetçilik, vatanseverlik" onların dilindeki en büyük yalanlardır.

Gelmiş geçmiş tüm iktidarların devrimcilere düşmanlığının bir nedeni de işte budur; devrimciler onların vatan hainliklerini açığa çıkarmaktadır.

IMF'ye satmaktan başka ne yaptılar bu vatan için? İşçiyi, köylüyü, esnafı sömürmekten başka ne yaptılar? Vatanseverleri katletmekten başka ne yaptılar?

Türkiye'nin 2. kurtuluş savaşçıları, sadece ve sadece devrimcilerdi. Emperyalizme karşı bağımsızlık bayrağını dalgalandırdığımız için, emperyalizmin işbirlikçileri tarafından hep biz katledildik, biz hedef ilan edildik. Ama gerçek vatanseverler olarak, bağımsızlık hedefinden vazgeçmeyi bir an bile düşünmedik.

Bağımsızlığın yolu, ABD'den dolar dilenmek, AB'den "anlayış" istemek, IMF'den yeni krediler almaktan geçmiyor. Bağımsızlığın yolu, savaştan geçiyor.

Kime karşı savaş peki?

Elbette en başta emperyalizme karşı. Ama sadece emperyalizme karşı da değil; bağımsızlığın yolu emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı savaştan geçiyor.

Çünkü emperyalizm ve işbirlikçi-

leri etle tırnak gibi birleşmiştir!

Mahir'lerin bağımsızlık yoluna tuttukları güçlü ışık, bu gerçeği aydınlatmıştır.

"Bağımsız devlet" aldatmacası ve Gizli işgal

Mahir'lerin emperyalizme karşı bağımsızlık mücadelesi açısından kuşkusuz yaptıkları en önemli işlerden biri, "bağımsızlık" aldatmacasını deşifre etmiş olmalarıydı.

Oligarşinin sözcüleri, her ağızlarını açışta "**Bağımsız Türkiye Cumhuriyeti**" diyorlardı. "**Son bağımsız Türk devleti**"ydi Türkiye Cumhuriyeti. Geniş kesimler de gerçekten ülkemizin "**bağımsız**" olduğunu düşünüyordu.

Öyle ya; topraklarımızda gavur askerlerinin açık bir işgali yoktu. Her yerde asılı milli **bayrağımız**, her yerde söylenen **milli marşımız** vardı!

Mahir, bu bağımsızlığın, göstermelik, içi boş, sömürgeciliği gizlemeye hizmet eden bir "bağımsızlık" olduğunu gösterdi.

2. Dünya savaşıdan sonraki dönemi Emperyalizmin 3. Bunalım Dönemi olarak adlandıran Mahir, bu

dönemdeki temel değişikliklerden birini şöyle belirtiyordu:

"Emperyalist işgalin biçimi değişmiştir. Bugün dünyada tam sömürge tipi ülke hemen hemen kalmamış gibidir. Açık işgal yerini gizli işgale bırakmıştır. 1. ve 2. genel bunalım dönemlerinde bu (sömürge) ülkeler için dışsal bir olgu olan emperyalizm, bu dönemde aynı zamanda içsel bir olgu haline gelmiştir. (Gizli işgal esprisı)"

Söylenenin özeti şuydu; emperyalizm artık ülkeleri, tankıyla topuyla işgal etmiyor, sömürge valileri atamıyor, oralara kendi bayrağını dikmiyordu. (Çünkü bu ulusal kurtuluş savaşlarına yolaçıyor, dünya çapında anti-emperyalist cepheyi güçlendiriyordu.) Bunun yerine işbirlikçiler yaratarak, işbirlikçiler aracılığıyla kendi egemenliğini kurmaya başladı. Ekonomisinin ve ordusunun tüm ipleri emperyalistlerin elinde toplanmış bir ülkenin bayrağı, marşı olsa ne çıkardı!

Yani, bir bayrağın olması, bağımsız olduğumuz anlamına gelmiyordu. Ülkemiz 1920'deki bağımsızlık savaşından sonra, 1950'lerde yeniden işgal edilmiş bir ülke haline gelmişti. Ama bu defaki işgal gizliydi.

Oligarşi ve tüm düzen güçleri, emperyalizmin uşağıdır

İşgal! Evet, ülkemiz işgal altında.

Mahir'in söylediği gibi, tanksız, topsuz gizli bir işgal bu. Ama emperyalizme bağımlılık pekiştikçe,

"gizlilik" de artık o kadar önemsenmez durumdadır.

Bu yeni işgal biçimi de, artık çok kaba, neredeyse herkesin gözünün içine sokacak biçimde uygulanıyor.

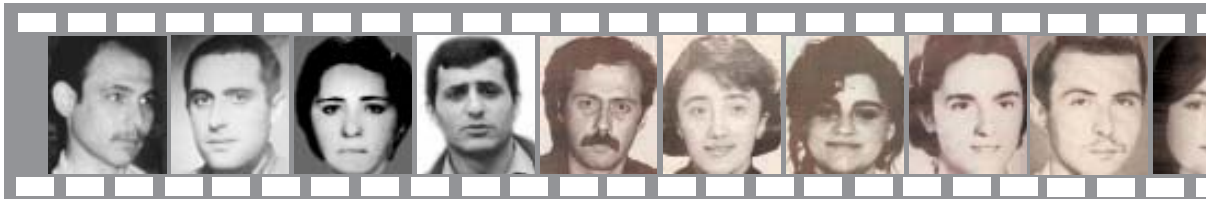
Yakın zamanlara kadar "kapalı kapılar ardında" yapılan işbirliği, şimdi aleniyete dökülmektedir. On yıl öncesinde, kimsenin gelip gittiğinden haberinin bile olmadığı IMF memurları, sömürge valisi gibi tatanalarla gelip teftişlerini yapıp gitmektedirler.

Emperyalizmin kendini gizlemeye gerek duymadığı bir ülkedir artık bu ülke. Emperyalizme bu cüreti, işbaşındaki iktidarlar, gerçek iktidari elinde tutan ordu ve tekeldi burjuvalar vermektedir.

Bir tek, evet, bir tek konu söyleyin oligarşinin emperyalizme karşı koyabildiği. Yoktur. Kamuoyunu aldatmaya yönelik efelenirler sadece. Ama sonunda hep **emperyalistlerin dediği olur**.

Emperyalizmle oligarşi arasında, temelden bir çelişki de yoktur zaten. Şu veya bu düzen partisi, şu veya bu düzen kurumu, veya ordu, zaman zaman emperyalistlere karşı itiraz sesleri yükselttiğinde, zinhar bağımlılığa, sömürge olmaya itiraz etmezler. Zaten ABD'ye veya AB'ye itiraz ettikleri bir Kıbrıs konusu, bir Ermeni Soykırımı konusu, bir de AB'ye uyum konusundan başka bir şey de yoktur. Emperyalistlerin bu konularda dedikleri de, oligarşinin sözcülerinin dedikleri de hep aynıdır. Daha bu konularda ağızlarını açtıklarında ne söyleyecekleri bellidir. Üç ayda, beş ayda bir gündemleştirilir bu konular.

Oligarşi, bu konuları kullanarak, emperyalizmin uşağı olduğunu, ülkemizin emperyalizme göbekten bağımlı olduğunu gizlemeye çalışır. Durmadan tekrarlanan kaba bir oyun ve demagojidir. Sol, yurtsever bilinen kimi güçlerin de zaman zaman bu oyuna şu veya bu biçimde yedeklenmesi, IMF'nin uşaklarının

işini kolaylaştırır. Düpedüz birer **mandacı**, emperyalizmin adamı olduklarını gizlemelerine yarar.

Bağımsızlıktan yana olan; hem emperyalizme, hem oligarşiye karşıdır;

Emperyalizmin ülkemizdeki işbirlikçilerine açıkça karşı çıkmadan, onlara karşı açıkça cephe almadan, bağımsızlıktan yana olunamaz.

Çok daha açık söyleyelim:

Bir Ecevitçi, bir ANAP'lı, bir DYP'li, vatansever olamaz. Çünkü savunduğu partiler, bu ülkeyi satanların partisidir.

Hem MHP'li, SP'li, hem vatansever olunamaz. Çünkü, IMF'yle yapılan, NATO'yla yapılan tüm bağımlılık ve kölelik anlaşmalarının altında "milliyetçi", "islamcı, batı düşmanı" geçinen bu partilerin de imzası vardır.

Hem orduyu savunup, hem vatansever olunamaz. Çünkü emperyalizmin, IMF'nin bu ülkedeki asıl dayanağı ordudur. IMF ve IMF uşakları, halkı bu kadar pervasızca soyup soğana çevirirken, bu orduya güveniyorlar.

Evet, bu partileri savunan kesimler arasında şüphesiz tek tek vatanseverler bulunabilir. Ama onlar da büyük bir yanılğı ve büyük bir gelişki içindedirler.

Vatansever, bu düzenin hiç bir kurumunu savunamaz. Hem bu düzeni savunup, hem vatansever olunamaz. Hem Susurluk'u savunup, hem vatansever olunamaz.

Bunlar tüm açıklığıyla görülebilmelidir.

Görülemeyişi noktada, halkın aldatılabildiği noktada, bizzat CIA'nın eğitip finanse ettiği MHP gibi örgütler, NATO tarafından organize edilen Susurlukçular, kendilerini en milliyetçi, en vatansever kesimler olarak pazarlayabiliyorlar.

Bu düzen, emperyalizmin ve iş-

birlikçilerinin soygun düzenidir. Vatanseverler, ABD'yle, IMF'yle uzlaşma içinde olamayacakları gibi, işbirlikçi tekeli burjuvalarla, toprak ağalarıyla, ve onların partileriyle de uzlaşma içinde olamazlar.

İşte bütün bunlardan dolayı; **bağımsızlığın yolu, anti-emperyalist, anti-oligarşik kurtuluş savaşından geçer**

Günümüzün kurtuluş savaşısı, devrimcidir!

Günümüzün kurtuluş savaşının 1920'lerden farkı, bugün bu savaşın dış güçlere karşı olduğu kadar, içteki işbirlikçi güçlere karşı da yürütülmesi gerektiğidir.

1920'lerdeki kurtuluş savaşı sırasında da emperyalizmin işbirlikçileri vardı. Ama bunların gücü fazla değildi. Oysa bugün, emperyalizmin işbirlikçileri, bu ülkedeki iktidar güçleridir. Bizzat devletin kendisi bu niteliktedir. 1920'lerde emperyalizme karşı olan bir eşraf sınıfı vardı; bugünün tüm egemen sınıfları ise, emperyalistlerle tümüyle bütünleşmiş kesimlerden oluşuyor.

İşte bu nedenle, 1920'lerin kurtuluş savaşı, sadece ULUSAL bir kurtuluş savaşı niteliğinde iken, bugün ULUSAL ve SINIFSAK bir kurtuluş savaşı olmak zorundadır.

Bugünün kurtuluş savaşı, anti-emperyalist, anti-oligarşik halk kurtuluş savaşısıdır.

Devrimciler dışında, emperyalizme ve oligarşiye karşı olan, tam bağımsızlıktan yana herhangi bir siyasi güç var mı?

Yoktur.

Düzen partilerine bakalım; İktidardaki partilerin durumu malum; ne IMF'ye, ne ABD'ye, ne NATO'ya, ne AB'ye itirazları var.

Muhalefetteki "solcu" CHP'nin de, "islamcı" SP'nin de, AKP'nin de, sırf muhalefet yapmak için dile getirdikleri bazı itirazlar dışında, esas-

ta bunların hiçbirine itirazları yoktur. İktidar koltuğunda onlar olsaydı, bugün Ecevit-Bahçeli-Yılmaz üçlünün yaptıklarının aynısını yapacakları aşikardır.

Bunların dışında muhalif güçler olarak bilinen reformist, Kürt milliyetçi kesimler de, bağımsızlıktan söz etmiyorlar. Onlar sadece emperyalistlerin biraz daha "insaflı" olmasını isteyen taleplere sahipler.

Bağımsızlık yolunda, onyıllardır sadece devrimciler mücadele ediyor.

Tam bağımsızlık talebini onyıllardır dile getiren sadece devrimcidir.

Tam bağımsızlıktan yana olan, IMF'ye, NATO'ya, Amerika'ya karşı olan herkes, objektif olarak **devrimcidir**; o sadece safını henüz net olarak görmemiş durumdadır.

1970'li yılların başında, bağımsızlık ve devrim diye yola çıkan o yiğit insanlar, "Amerikan emperyalizmini ve köpeklerini ülkeden kovana kadar mücadele etmeye kararlıyız" diye ilan ettiler. "Amerikan emperyalizminin hakimiyetini ve yerli uşakları sömürücü sınıfların iktidarını yıkmak, bağımsızlığı kazanmak için..." savaştılar.

Bağımsızlığın yolu işte budur.

Cüretimiz, direniş geleneklerimiz, kendini feda etme bilincimiz de işte burada anlam buluyor.

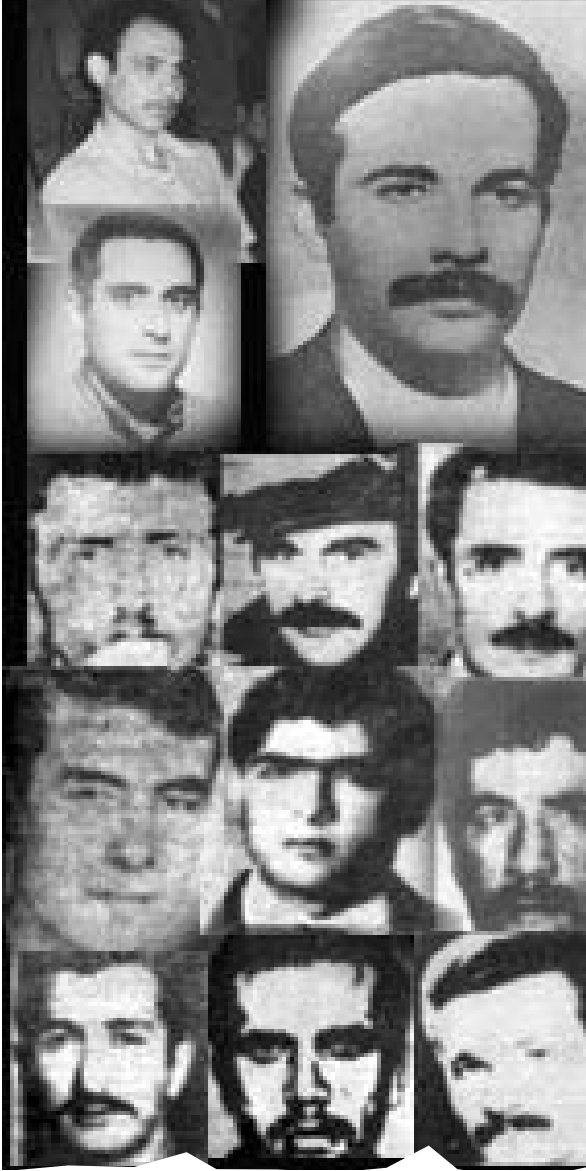
Onyıllardır, emperyalizmin işbirlikçileri tarafından kanımız dökülse de, bu yolda yürümeye devam ediyoruz.

Anadolu halkı, 1920'lerdeki gibi, bu yolda, bu kurtuluş savaşında birleşecek, IMF'siz, NATO'suz, ABD'siz, AB'siz bağımsız bir Türkiye'yi yaratacaktır.

Bundan eminiz.

Bundan emperyalistler de emin. Sokaklarda, dağlarda, F tiplerinde vatanseverlerin kanını da, sadece bu sonucu biraz daha geciktirmek için döküyorlar.

ÖZGÜRLÜK UĞRUNA DÖKÜLEN KANIZ

1960'lı yıllarda, vatanseverlerin, devrimcilerin kanıyla sulanmaya başladı bu topraklar. İşçiler, köylüler, öğrenciler, bağımsızlık için, toprak için, iş için meydanlarda yürümeye başladığı andan itibaren, bu ülkeyi yönetenler, halkın kanını dökmeye başladılar.

İşçilerin grev ve direnişlerinde, toprak işgallerinde, öğrencilerin boykotlarında, anti-emperyalist gösterilerde polis jandarma kurşunu çıktı halkın karşısına.

Halkın mücadelesi geliştikçe, devrimcileştikçe, düzen katil çetelerini daha organize hale getirdi. Polis ve orduda "Özel Harp dairesi"ne bağlı, operasyon timleri oluşturuldu.

Türkiye'de artık DEVRİM gündemdeydi. Hemen devrim oluverecek değildi elbette. Ama devrimci önderler, uzun tartışmalar, ideolojik mücadeleler sonucu, o güne kadarki parlamenterist hayallere, reformist uzlaşmacı geleneklere, cuntacı beklentilere bir nokta koymuş ve Türkiye devriminin yoluna çıkmışlardı.

Bağımsızlık isteniyorsa, adalet isteniyorsa, tek yol devrimdi.

Oligarşi daha yolun başında bu gelişmenin önünü kesmek için 12 Mart cuntasına başvurdu.

Istanbul Maltepe'de, Arnavutköy'de, Ankara'nın ortasında, Nurhak dağlarında, Kızılderre'de, darağaçlarında halkın devrimci öncülerinin kanı dökülüyordu artık.

Mahirler, Denizler, Kaypakkayalar bu dönemde düştüler toprağa bir bir.

Düştüler de bitti mi devrimci mücadele?

Halkın kanı kurudu mu?

Zaman oldu, oligarşi, resmi üniformalı katiller yerine "sivil faşist" çeteleri saldı halkın üstüne. Kan oluk oluk aktı. **"12 Eylül öncesi"** diye adlandırılan dönem, böyle bir dönemdi.

Daha 1960'ların sonlarında başlamışlardı "komando kamplarında" faşist katiller yetiştirmeye. 70'lerin ortalarında, yetiştirilen bu faşist katillerin şefliğinde MHP'ye bağlı Ülkü Ocakları kurul-

"Gençtiler.

Burjuvazi onların gençliğini ileri sürüp, Anadolu ihtilali açısından üstlendikleri büyük misyonu küçültmeye çalıştı. a

Burjuvaziye göre 'Gençtiler, cahildiler, heyecanlıydılar...'

Evet gençtiler; ama bilgeleşmiş, kavgada ustalaşmış, halkını ve ülkesini tanıyan bir gençlikti onlar.

Evet heyecanlıydılar; halkın kurtuluşunun, vatanın bağımsızlığının heyecanı sarmıştı yüreklerini."

(Adalıların Türküsü, s.3)

du. Bunlar hızla silahlandırıldılar.

Çünkü, 12 Mart cuntasının halkın devrimci mücadelesini bastırma amacına ulaşamadığı kısa sürede belli olmuştu. Halkın çeşitli kesimleri devrimcilerin önderliğinde yeniden örgütleniyor, haklar ve özgürlükler mücadelesi geliyor, DEV-RİM sloganları duyuluyordu yine.

Susurluk'la birlikte herkesin daha yakından tanıdığı faşist katiller, Abdullah Çatlı'lar, Kırıcı'lar, işte bu dönemde devreye sokuldular. Kontrgerillanın denetiminde, polis ve orduyla işbirliği içinde, 1 Mayıs'larda, Bahçelievler'de, Maraş'ta halkın kanını döktüler.

Onlar da yetmedi halkın kavgasını bastırma-ya. Devlet terörü artan ölçüde girdi devreye. Süreç 12 Eylül'e uzandı. Zindanlar dolduruldu, dağa açları kuruldu. Dökülen yine halkın kanıydı.

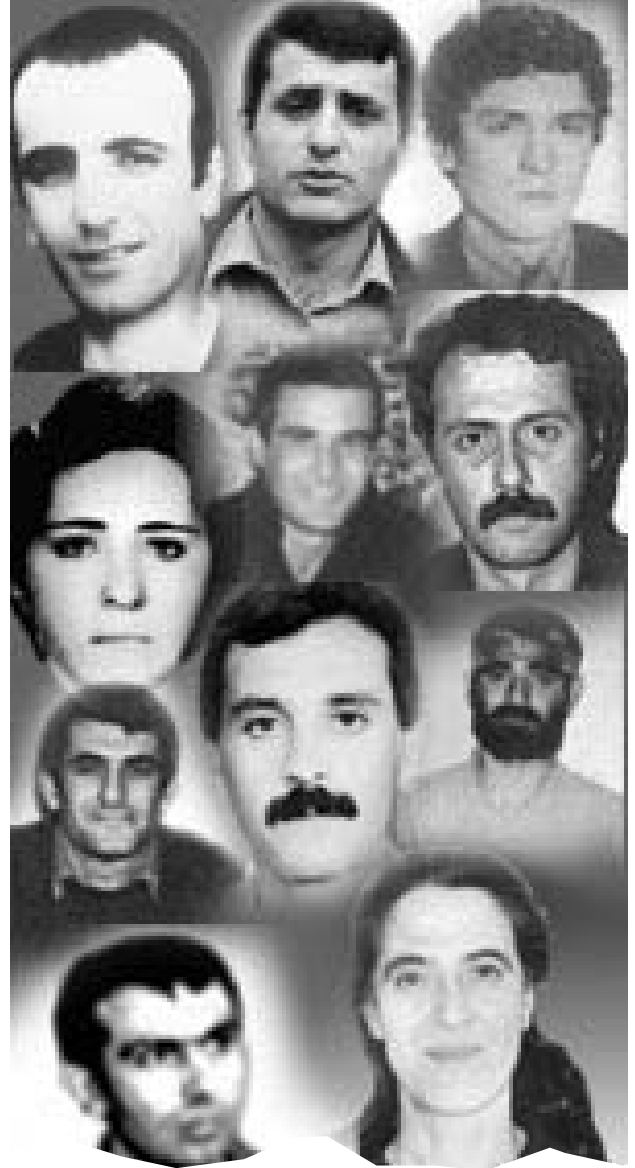
1970'den 2002'ye, kanımızın akmadığı he-men hiç bir yurt köşesi kalmamıştır. Her birini ayrı ayrı anamayacağımız kadar çok ölülerimiz var bu ülkenin topraklarında yatan. Bu nedenle 30 Mart-17 Nisan **"devrim şehitlerini anma günleri"** olarak benimsendi.

30 Mart, Türkiye devrim tarihinin dönüm noktalarından biriydi çünkü. Parti-Cephe'nin önder kadro ve savaşçıların katledildiği gündü Kızıldere. Ama bunun da ötesinde, *"biz buraya dönmeye değil, ölmeye geldik"* sözleriyle devrimin kararlılığı olarak yazılmıştı tarihe. Türkiye devriminin yolu açısından simgesel bir önem kazanmıştı.

17 Nisan ise, 30 Mart'tan yirmi yıl sonra, tüm dünyaya, devrim ve sosyalizmin yenilmediğinin, yenilmeyeceğinin ilanıydı. 16-17 Nisan 1992'de, devrimci hareketin önder kadrolarının bulundukları üslerde bir direniş destanı yazıldı.

Ölüm mangaları İstanbul'da dört ayrı semtte dört evi kuşatmıştı. Katiller güruhu, gittikleri her yerde, devrimci hareketin önder kadroları, Sabahat Karataş, Sinan Kukul ve Ahmet Fazıl Özdemir'in komutasında direnişle karşılaştılar.

Çiftelhavuzlar'da Sabahat Karataş ve yoldaşlarının bulunduğu evin penceresinden dalgalanan bir bayrak, bir darbeyi değil, bir fiziki yokoluşu değil, sosyalizmi savunmaktaki, devrimi savunmaktaki kararlılığı ilan ediyordu. SSCB'nin yıkıldığı, burjuvazinin tüm kalemşörlerinin "sosyalizm bitti" diye hezeyan içinde zafer çılgınlıkları attıkları bir dönemde dalgalanan bu bayrak, işte bu nedenle böyle büyük bir tarihsel anlam kazanmıştı.

"Bu tarih, esas olarak kanla yazılmış şehitlerimizin tarihidir. Şehitlerimiz bugün fiziki olarak aramızda yoklar belki, ama düşünceleriyle, kavgalarıyla, yaşam biçimleriyle... bizimle birlikteler. Onların düşünceleri ve kavgalarıyla daha güçlüyüz..."

Gözleri hep üzerimizde, bizi her an sınavdan geçiriyorlar. Onların mirasını devam ettirmek, bu sınavlardan başarıyla geçmemize bağlıdır."

(Kongre Raporu, Açılış Konuşması)

Bu tarihte, 1984 ölüm orucu şehitleri var. Bu tarihte, 12 Temmuz var, Çaytaşı kahramanlığı var, 1996 ölüm orucu kahramanlığı var. 2000'de başlayıp, 2002'de hala süren bir kahramanlık var. 30 Mart-17 Nisan hepsinin adına, hepsine temsil eden bir tarihtir.

1990'lı yıllar, katliam politikalarının o güne kadar ki hemen hiç bir dönemle karşılaştırılamayacak kadar yoğunlaştığı bir dönemdi.

Sokak ortalarında, evlerde, işyerlerinde infazlar birbirini izliyordu artık. Amaç, devrimcileri fiziki olarak yoketmek ve halka gözdağı vermektir.

Ama ölüm mangalarının kuşattığı devrimcilerin, bulundukları her yeri bir direniş üssüne çevirmeleri, bu planı bozdu. **Katliam politikasına direniş destanlarıyla cevap verildi.**

Kuşatılan devrimcilerin ağzından "teslim olan, yalvaran" çığlıklar bekleyenler, bunun yerine, **"asıl siz teslim olun"** çağrılarıyla, tilililerle, marşlar ve sloganlarla karşılaştılar.

Kuşatılan her yerde, bir destan yazıldı.

Katledilen her devrimci, zulme karşı direniş ve savaş çağrısı oldu. Gelenek yayıldı, çağrı Anadolu'ya uzandı.

Yüzlerce kez tanık olunan bu gelenek, sadece devrimcilerin "cüretlerinin" değil, halk sevgilerinin, vatan sevgilerinin, bağımsızlık ve devrim yolundaki kararlılıklarının sonucuydu.

İşte bunun için, katliamcılarla her karşı karşıya gelişlerinde, ölüme meydan okudular.

Direniş geleneğimiz, şehitlerimiz geleceğimize. Onlara sahip çıkmak, bu ülkenin geleceğine sahip çıkmaktır.

Onları sahiplenmek, bağımsızlığı istemektir. Tersinden de söyleyebiliriz: Bağımsızlığı istemek, onları sahiplenmektir. Onları sahiplenmeyenlerin bağımsızlığı istedikleri de şüphelidir.

Onlara sahiplenmek, adalet istemektir.

Onlar özgürlük ve adalet savaşçılarıdır. Bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm savaşçılarıdır.

Vatanın bağımsızlığı, halkın özgürlüğü için canlarını veren şehitleri **anmak**, onları **anlamak**tan başlar. Anmak, anlamaktır.

Niye öldüler, nasıl öldüler, kavramaktır.

Böyle beşer, onar, yüzer düştülerse, **ülkemiz bağımsız, halkımız özgür** olsun diyedir.

Onlara sahip çıkmak, onları anlayıp, bayraklarını devralmak, kavgalarını bıraktıkları yerden sürdürmek, bağımsızlık isteyenlerin, özgürlük isteyenlerin boynunun borcudur.

Ülkemizin bağımsızlığı, halkımızın özgürlüğü için,

devrim ve sosyalizm için, toprağa düşen her can, şehidimizdir.

Politikalar, örgütler farklı da olsa, faşizme karşı savaşta şehit düşen her bağımsızlık savaşçısının, devrim savaşçısının kanı birleşmiştir topraklarımızda.

Kimileri unutabilir onları. Kimileri onların mirasını reddedebilir, bayraklarını yere düşürebilirler. Kavgaları kavgamızdır. Bayrakları ellerimizdedir.

Bergamalı Köylüler; Kavgaya Devam

26 Mart'da iki eylem vardı;

biri, 12 yıldır siyanürlü altın çıkarılmasına karşı onurlu bir direnişi, yorulmadan, yılmadan sürdüren Bergama köylülerinin eylemiydi.

İkincisi ise, Normandy'nin zehir saçan madenlerinde çalışan 300 işçi ve ailelerine "üretim yapmak istiyoruz" diye yaptırılan mitingti.

Bergamalılar Boğaziçi Köprüsü'nde açtıkları pankartta devleti kendi yasalarına uymaya çağırdılar; mahkeme kararlarını uygulayın dediler. Çünkü bu ülkenin mahkemeleri Bergamalıların mücadelesi ile Normandy'nin siyanürlü altın çıkarmasını yasaklamıştı. Ama buna rağmen iktidarlar, emperyalist tekelin işbirlikçileri mahkeme kararlarını da hiçe sayarak altın çıkarma iznini verdiler.

Hakkını arayan tüm halk kesimleri gibi, Bergamalılar da gözaltın alındı Boğaziçi köprüsünde. Gözaltında tutuldukları sırada Bergamalılarla telefonla görüşen Anadolu'nun Sesi radyosuna Oktay Konar şöyle diyordu;

"Boğaz Köprüsü'nde yaptık. Sabahın çok erken saatlerinde inanılmaz bir heyecan, inanılmaz bir coşkuyla yaptık. Sesimizi duyurduk. Yargı kararlarının uygulanmasını istedik. Şu anda gözaltındayız. **Bu haklar alınmaya kadar, Türkiye'de anti-emperyalist mücadele halkın çıkarları doğrultusunda sona erinceye kadar, bu ülkede adam yerine konuluncaya kadar biz bu taleplerimizi hep anlatacağız...**"

Bergamalı köylüler, basın açıklaması yapmayı, bir gösteri yapıp yasak savmayı mücadele zannedenlere, haklar ve özgürlükler mücadelesini öğretiyorlar. Bu topraklarda yaşayanların toprağına nasıl sahip çıkması gerektiğini, emperyalist tekellere karşı nasıl mücadele edilmesi gerektiğini öğretiyorlar.

*

İşçilerin eylemi ise, tam da Amerikanvari, devlet himayeliydi. Ve tek başlarındaydılar. Eylem yapıldığında Bergama esnafının da tepkisini çeken mitingi **Türk Maden İş** düzenledi.

Gazeteler "**Bergamalılar ikiye bölündü**" diye verdi haberi. Ortada bir bölünme yoktu gerçekte; bir yanda toprağına sahip çıkan1 yoksul köylüler, diğer yanda ise, Bergama'yla, Bergama toprağının zehirlenmesiyle, yurtseverlikle ilgisi olmayan, bencilleştirilmiş, ellerine dövizler, ekmekler verilmiş aldatılmışlar vardı.

Bergama'da emperyalist firmanın aleti olan işçiler; Siz bencilsiniz... Evet, mahkeme kararı uygulanırsa, siz işsiz kalacaksınız... Ama o maden çalışırsa, çocuklarınız işsiz, topraksız kalacak, envai tür hastalıktan ölecek. Toprağınız ölecek. Bugün karnınızı doyurmak için çocuklarınızın geleceğinin yokedilmesine alet oluyorsunuz. Bencil olmayın!

Devlet Nasıl Bölüyor, Halkı Karşı Karşıya Getiriyor?

Bergama'daki iki eylem, devletin -emperyalist tekellerle kolkola- halkı nasıl bölüp karşı karşıya getirdiğinin iyi bir örneğidir. O işçilere miting yaptıran sendika da bu oyunun parçasıdır. Madenler mezarlığa dönerken, binlerce emekçi bakımsız madenlerde karın tokluğuna çalışırken sesleri çıkmaz; devlet himayesinde, emperyalist tekellerin isteğiyle miting organize etmeye gelince, aldatılmış insanların eline pankart, ekmek tutuşturmaya utanmazlar. Böyle bir sendika emeğin hakkını savunabilir mi? Savunamaz.

Bergamalılara karşı faaliyette olan başkaları da var; Ankara DGM başsavcısı Nuh Mete Yüksel de, bir Alman vakfı bu eylemleri yönlendiriyor diyerek araştırma başlatmış. Devlet tüm kurumlarıyla Bergama köylülerinin direnişini yoketmeye çalışıyor. Ne için? Emperyalist tekel Normandy toprağını zehirlesin ve yağmalasın diye. Bergama köylüsünün direnişi karalanamayacak kadar meşru ve halka malolmuştur, bu ucuz oyunlar onu yıpratamaz. İşbirlikçilerin işbirlikçiliği ortaya çıkmış olur sadece.

Bergama Köylülerinin Yolundalar

Bergamalıların direnişinin etkisiyle bilinçlenenler de alanlardaydı.

Elbistan'da miting yapan onbinlerce köylü topraklarını yokeden termik santrale karşı çıktı.

Samsun Kavak ilçesi Dereköy halkı, toprak ocakları nedeniyle can güvenliklerinin kalmadığını belirterek protesto gösterisi yaptılar.

Kütahya'nın Tavşanlı ilçesinde kömür üretimi yapan Garp Linyitleri İşletmesi'nin üretim sahası içinde oturan köylüler evleri, tarlaları, istimlak edildiği halde, kendilerine iş verilmediği için eylem yaptı. Ömerler, Bozbeğen, Güragaç, Demirbilek, Merkez Yeni Köy, Hamitabat, Küçük İlet ve Beke köylerinden gelen yaklaşık iki bin köylü, 26 Mart'da SSK hastanesi yanında toplanarak "**İş bizim hakkımız, yabancıyı sokmayız.**", "**Bizi deprem değil, GLI yıktı.**", "**Vaat değil iş istiyoruz**", "**Yeralında servet, yer üstünde sefalet**" sloganları atıldılar.

FHKC Politbüro Üyesi Ebu Ahmet Fuat:

"İntifada bizi netliğe götürmüştür"

Siyonizme karşı onyıllardır savaşılan devrimci hareketlerden FHKC'nin siyasi ilişkilerden sorumlu politbüro üyesi Ebu Ahmet Fuat'la Filistin direnişinin son durumu üzerine görüştük.

Ekmek ve Adalet: *Filistin İntifadasının geldiği aşamayı değerlendir misiniz? İntifadanın geleceği hakkındaki düşünceleriniz nelerdir?*

Ebu Ahmet Fuat: Başta şunu söylemeliyim, bu aşama Filistin Halkının yaşadığı en önemli aşamalardan biridir. Filistin İntifadası, ulusal ve insani kurtuluş söylemini taşıdığından, bu aşama, Filistin ulusal bağımsızlığının anlamını belirlemektedir. İntifada, silahlı mücadele ve direnişi yükselterek mücadele yöntemlerini geliştirmesiyle ve kullandığı araçlarla bağımsızlık ve özgürlüğü sağlamaya yönelmektedir. İntifadanın amacı, Siyonist işgali atmak, yerleşim birimlerini dağıtmak ve başkenti Kudüs olan bir Filistin devleti kurmaktır. İntifadanın bağımsızlık kavgasının yanında, geri dönüş kavgası da verdiğini eklemeliyim.

İntifadanın vardığı nokta ve geleceğine yönelik ise; Filistin halkı olarak **hala nesnel koşulların dayattığı bir kavgayı veriyoruz** inancındayım. Filistin direniş tugayları öncülerinin basit ancak, Siyonist düşmana beşeri (asker, silahlı yerleşimci) kayıplar verirmede etkili yöntemlerle yükselttikleri, Filistin haklar mücadelesi. İsrail işgali topraklarımızda durdukça İntifada ve direniş sürecidir. Barış görüşmeleri ve ölü Oslo anlaşmaları yoluyla kazanılmayan özgürlük, bağımsızlık ve egemenlik sloganlarını ve bütün meşru haklarla ilgili sloganları İntifada yükseltmiştir.

İntifada, bizi netliğe götürmüştür; politik bakişta netlik, politik araçlarda netlik, hedefte netlik... İntifada başlamadan önce bir çok siyaset açısından, bu yönün var olmadığı inancındayım. Filistin mücadelesinin geçtiği bu aşama, Filistin haklarının gerçekten dile getirilmesi şeklini almıştır. Ulusal kurtuluş aşamasından geçtiğimize göre, **bu aşama, söylemde iki yüzlülüğü ya da Filistin yönetiminin, Oslo'nun ölü söylemini kaldırır.** Bu aşamanın bir yüzü ve bir söylemi vardır. Ulusal kurtuluş hareketi söylemi meşru direniştir bu, **İntifadanın en göz alıcı sonucudur bağımsız söyleme geri dönüş.** İntifadanın, direnişimizde yarattığı yöntemlerle Filistin Halkının hedeflerini doğru yola koyacak, gerçek ve doğru denkleme

ulaşıyoruz. Bu direnişçi yöntem, Filistin taleplerini gerçekleştirecektir. Burada belkide, direnişçi İntifadanın gün be gün gerçekleştirdiği zaferin kapısına ulaşmakta büyük mesafe aldığımızı söylemek uygun düşer.

Diğer taraftan, yabancı Siyonist bir düşmanla karşı karşıyayız. Düşman, Filistin halkını yok etmeye çalışmaktadır. Katliamlar yapma; Batı Şeria ve Gazze Şeridindeki Filistin kamplarına, şehirlerle, köylere karşı yıkım uygulama politikası gütmektedir. Buradan hareketle diyoruz ki, Filistin Halkına karşı kapsamlı bir savaş yürütme tercihi, **çıkamaz sokağa girmiştir.**

İkinci olarak biz bir **irade savaşıyla** karşı karşıyayız. Şaron ve savaş ekibinin, Filistin iradesini kırmaya yönelik politikası başarısız olmuştur. Buna karşılık, **Filistin halkı, direnerek panzehir niteliğinde bir cevap vermiştir.** Bunu, bütün yıkımlara, katliamlara ve ambargoya rağmen yapmıştır. Amerika ve İsrail'in birinci hedefleri budur; Filistin'in bükülmeyen direnişini hedef alıyorlar. Filistin halkı, Amerika destekli İsrail gücünün, özlediği güvenliği sağlayamadığını bütün dünyaya göstermiştir. Şaron da İntifadayı bastırma, kesme veya Filistin direnişini hedefleme gibi çağrılarla önüne koyduğu görevinde başarısız olmuştur, hatta tam tersi olmuştur. Mücadele yükseliyor, devrimci cevaplar veriliyor ve şiddetli bir direniş yaşanıyor. Şehitlik eylemleri Siyonist düşmanın elini ayağına dolamıştır ve bütün Filistin yurduna yayılan İsrail işgalini yenilgiye uğratmıştır. Şaron'un ve güçlerinin tercih ederek başlattıkları kapsamlı savaş, Siyonist varlığa bir yarar getirmektedir, aksine İsrail toplumunun **krizini arttırmıştır.** Şaron ve Filistin'in kanına batan ordusunun çırpınışlarını arttırmıştır. **Filistin direniş deneyi ispatlamıştır ki, işgalciyi kayıtsız şartsız atma yolunda silahlı direniş yöntemi cevap oluşturma gücüne sahiptir.**

Ulusal Birliği Güçlendirmek Birinci Stratejimizdir

İntifada sürecinde FHKC'nin siyasi ve pratik mücadelede daha ağırlıklı bir rol üstlenmesini nasıl değerlendiriyorsunuz?

Ebu Ahmet Fuat: Filistin'in Kurtuluşu İçin Halk Cephesi, FKÖ içindeki ikinci örgüt olarak FKÖ'nün kavgaya bakışını geliştirmek ve yeni taktikler kul-

lanmak için çalışmıştır. Halk Cephesi, Filistin ulusal birliğini pratikte güçlendirmeyi, birinci stratejisi saymıştır. İkinci ise, Filistin politik tutumunu güçlendirmektir. Bu da **direnışı ve silahlı mücadeleyi yükseltmekle olabilirdi**. Şehit Ebu Ali Mustafa Tugaylarının, Aksa Şehitleri Tugayları, İzzettin El-kassam Tugayları ve Kutsal Cihat Tugaylarıyla **eş-güdümlü nitelikli eylemleri** olmuştur. İşgale karşı direnişte ortaya çıkacak en iyi ulusal birlik resmi-dir bu. Biz Filistin'in Kurtuluşu İçin Halk Cephesi olarak bütün güçlere, politik karar inşasında ve demokratik metod üzerinde yükselen bir siyasi temsil oluşturmada etkin rol oynamaları çağırısı yapıyoruz. Filistin'in birleşik söylemini kristalleştirmeye çalışıyoruz.

Oslo Söylemine Dönüş Yok

Filistin Otoritesi fiilen yokedilme aşamasında. Buna rağmen teslimiyetçi politikalarını sürdürerek Ahmet Saadat gibi önderleri, devrimcileri tutuklamakta. Filistin Otonomik Yönetiminin bugününü ve geleceğini nasıl değerlendiriyorsunuz?

Ebu Ahmet Fuat: Filistin Otonomik Yönetiminin ve Oslo söylemine tutunan politikasının yıkılması hakkında, son gelişmeler ışığında, Filistin sokaklarının temsil ettikleri, Filistin direnişinin büyük bir dirençle temsil ettikleri ve büyük bedellerle sundukları ışığında Filistin söyleminde özde bir değişiklik olması gerektiğine inanıyorum. Filistin halkının haklı talepleri doğrultusunda bir girişime yol açmalı. Eskiye dönüş, İntifada öncesine dönüş, kesinlikle yok. **Oslo ürünü görüşmelerin oluşturduğu kısır döngü içinde dolanmaya dönüş yok.** Oslo söylemine dönüş yok. İşgalciyi Filistin topraklarından atmakla temsil edilen yeni bir Filistin söylemi öne çıkmıştır. Ancak biz önceden de biliyoruz ki, Filistin yönetimi, Amerikan labirentine yeniden girecek ve kendisine bir çok manevralar yapan ve onu kerelerce aldatan İsrail tarafıyla güvenlik irtibatına geçecektir. **Biz Filistin yönetimine değil, halka güveniyoruz.** Halk, mücadelesiyle Filistin egemenliğini ve taleplerini vurgulamıştır. Filistin'in talepleri açıktır. Pazarlığa veya taviz vermeye açık değildir. Bu talepler uluslararası hukuk kararlarının uygulanmasıyla temsil edilmektedir. Bu kararlar, İsrail'in 4 Haziran sınırlarına kadar Filistin topraklarından çekilmesi, işgalin bitirilmesi, yerleşim birimlerinin dağıtılması, tam egemen ve başkenti Kudüs olan Filistin devletinin kurulması çağırısı yapmaktadır. Ve bundan da önemli Filistinli mültecilerin topraklarına geri dönmesidir. Daha önce de söylediğim gibi Filistin halkının kavgasını verdiği ana konulardan biri, geri dönüş hakkında somutlanmaktadır; mültecilerin geri dönüş hakkı. Aynı şekilde Halk Cephesi, genel sekreteri devrimci yoldaş Ahmet Saadat'ın

Ebu Ahmet Fuat

Mücadele yükseliyor, devrimci cevaplar veriliyor ve şiddetli bir direniş yaşanıyor. Şehitlik eylemleri Siyonist düşmanın elini ayağına dolamıştır ve bütün Filistin yurduna yayılan İsrail işgalini yenilgiye uğratmıştır.

ve Filistin yönetimi hapisanelerinde tutuklu bulunan bütün siyasetlerden siyasi tutukluların ve mücadeleciler yoldaşların **serbest bırakılmasını** talep etmektedir. Filistin yönetiminden, Filistin halkının çıkarlarına hizmet eden açık bir politika izlemesini ve İsrail Amerikan şartlarından, dayatmalarından uzaklaşmasını talep ediyoruz. Şerefli mücadelecilerin, başta genel sekreter Ahmet Saadat'ın tutuklanması hedefli Filistin yönetimi başkanı Yaser Arafat'ın emirler telkin etme politikası hakkında ise, Filistin Yönetimine kendini düşürdüğü bu zayıf noktadan çıkarması çağırısı yapıyoruz. Yürüttükleri tutuklama kampanyasıyla İsrail, Amerikan tuzağına düşmemeleri için uyarıyoruz. Filistin halkının bütün bu efsanevi direnişinden sonra, Filistin Yönetimi hapisanelerindeki siyasi tutukluların tümünün serbest bırakılması yoluyla bir ödül olmalıdır... Bu, yoldaşlarımız ve devrimci yoldaşımız Ahmet Saadat'ın derhal serbest bırakılması için defalarca sokaklarda kitlesel gösteriler yapan Filistin halkının talebidir. Artık, Filistin yönetiminin, tutuklu devrimcilerin serbest bırakılması gibi halkımızı mutlu edecek bir adım atmasının zamanı gelmiştir.

Filistin'in Kurtuluşu İçin Halk Cephesi, bütün zorluklara ve yaralara rağmen ulusal birliğin kutsal olduğunun bilincindedir.

FHKC, Genel Sekreteri Ahmet Saadat'ın tutuklanması sonrasında FKÖ Yürütme Konseyinden çekildi. Bu tavrınızı değerlendir misiniz?

Ebu Ahmet Fuat: Halk Cephesinin, FKÖ Yürütme Komitesindeki üyeliğini askıya alma kararı, genel sekreter **yoldaşımız Ahmet Saadat'ın tutuklanmasını protesto amaçlıdır.** Aynı zamanda Filistin yönetimi tarafından, FKÖ'nün ulusal birlik programı olan Ulusal Birlik Anlayışı Programının ihlal edilmesini protesto amaçlıdır. Çünkü bu tutuklama, ulusal birlik ruhuna ve farklılık demokrasisi üzerinde yükselen Ulusal Birlik Anlayışı Programına bir darbe anlamına gelmektedir. Ve de ulusal politik programın gözardı edilmesidir.

Filistin Halk Kurtuluş Cephesi

FHKC, George HABBAŞ liderliğindeki 1962'de Marksist Leninist olduğunu ilan eden **Geriye Dönüş Yiğitleri** ile **Ahmet CİBRİL** liderliğinde kurulan **Filistin Kurtuluş Cephesi**'nin birleşmesiyle kuruldu. Kuruluşunu 21 Aralık 1967'de yayınladığı bir bildiriyle ilan etti. FHKC, Filistin ulusal kurtuluş savaşının sınıfsal bir temele oturtulmasını savunmakta, sosyalizmi hedeflemektedir. Filistin davasını dünyaya duyuran etkili gerilla eylemleriyle adını duyuran FHKC'nin, genel sekreteri **Ebu Ali Mustafa'nın** İsrail tarafından geçen yıl katledilmesinden sonra askeri kanadı, **Şehit Ebu Ali Mustafa Tugayları** adını aldı.

Kahramanlık ve Şehitlik Eylemleri

Filistin Davasını dünyaya tanıtanlardan biri olarak FHKC daha önce şehitlik eylemine başvurmamıştı. Şimdi kısa sürede bir çok kere bu eylem biçimine başvurdu. Bunu değerlendir misiniz?

Ebu Ahmet Fuat: 1967'de kuruluşundan beri gerilla faaliyeti içindeyiz. Halk Cephesinin, her aşamada **doğası şehitlik olan eylemleri** görülmüştür. Eskiden eylemler Ürdün, Güney Lübnan ve işgal altındaki topraklar (Batı Şeria ve Gazze Şeridi) üzerinde yapılmıştır. Ancak bugün, yeni somut şartlar altında, İntifadanın ışığında Filistin mücadelesinin kazandığı devrimci silahlı faaliyete yeni bir bakiş ve bu bakışa eşlik eden **yeni taktikler** ışığında diyebilirim ki, biz özellikle İntifada aşamasında ki, kendi askeri kanatlarını ve vurucu güçlerini ortaya çıkarmıştır, Siyonist düşman mevzilerini vurmaktayız, **topraklarımız üzerindeki askerlerini ve askerleşen yerleşimcilerini hedeflemekteyiz.** Biz çatışmada yeni bir denklem açıyoruz; düşman kaldıramayacağı ölçüde insan kaybı vermeli, ekonomik zarara girmeli ve şu sonuca ulaşmalı; toprak işgalini sürdürmek bana beşeri açıdan pahalya mal oluyor. Bu bir yönü...

Diğer yönden ise, Şehit Önder Ebu Ali Mustafa Tugayları öne çıkan eylemlerinde **yeni bir yöntem ve taktik** kullanmıştır; patlayıcı yerleştirme. En son birkaç gün önce olduğu gibi Netsarim yerleşim birimine giden yola yerleştirilen patlayıcı, yoldan geçen asker dolu bir tankı tahrip etmiş ve peşinden gelen yerleşimcilere ait bir araç da patlamanın şiddetinden yanıp tahrip olmuştur. Bu eyleme kahraman şehit Sadık Ahit Abdülhafız'ın, Karni Tesemuron'da gerçekleştirdiği kahramanlık ve şehitlik eylemini eklemeliyim. Bunlara Aksa Tugaylarının, İzzettin ElKassam Tugaylarının, Halk Direniş Tugaylarının, Kutsal Cihat Tugaylarının nitelikli eylemlerini eklemeliyim. Biz burada, en yeni **Amerikan silahlarıyla donanmış Siyonist düşmana karşı Filistin direnişinin kullandığı yeni bir yöntem** görüyoruz.

ABD'nin Irak'a saldırı, Somali'ye operasyon hazırlıkları ve Yemen'de süren operasyon gibi gelişmeleri gözönüne aldığımızda bölgenin yakın geleceğini nasıl değerlendiriyorsunuz?

Ebu Ahmet Fuat: Bölgeye yönelik ve Irak gibi kuşatma altındaki Arap ülkelerini ABD'nin batının hedeflemesine yönelik değerlendirmelerimiz; bazı devletler ve biz Arap bölgesi halkları, Irak halkına karşı her türlü saldırının karşısındayız. Irak'a uygulanan ambargonun kaldırılmasını talep ediyoruz. Arap resmi tutumunun güçlendirilmesi, ABD'ye, savaş alanını genişletme ve Irak'ı hedefleme fırsatı vermemek açısından bugün zaruri bir talep halini almıştır. Dick Cheney'in bölge turu ve de bölgedeki görevi, Irak önderliğinin, hükümetinin ve soylu halkının hedeflenmesi ve vurulmasından başka bir şey değildir. ABD, Irak, İran, Suriye, Lübnan gibi kendi söylemi ve egemenliği dışına çıkan bazı ülkelerin direnişinde hala kendi tabiriyle şer eksenli görmektedir. Çünkü bu devletler, bölgeyi egemenliği ve hakimiyeti altına almak isteyen zalim ABD politikasına direnmektedirler; Siyonist varlığı ve İsraili savaş suçlularını tutan ABD politikasına direnmektedirler.

"Terörle Mücadele" Amerikan Terörünün Gizlenmesidir

ABD'nin "terörle mücadele" adı altında bütün dünya halklarına ve ilerici, devrimci örgütlerine savaş ilanı tutumunu nasıl değerlendiriyorsunuz? Buna karşılık halkların ve ilerici, devrimci örgütlerin görevleri hakkında neler düşünüyorsunuz?

Ebu Ahmet Fuat: ABD'nin fakir devletlere ve toplumlara karşı önderlik ettiği zalim savaşlar ya da sözde **"terörle mücadele" bizzat Amerikan terörünün gizlenmesinden başka bir şey değildir.** Amerika güç kullanmakta ve gösterişli askeri güç yoluyla dünya egemenliği hedefini sağlamaya çalışmakta ya da kendini dünyanın lideri tek imparator olarak atamaktadır; bunu gizlemeyi amaçlamaktadır. **Amerika uçuruma, savaşlara ve yıkıma götürmektedir.** Afganistan'da olan budur, daha önce Somali'de, Afrika'da ve başka yerlerde olan budur. Bugün de ABD, Arap bölgesindeki ileri sömürge üssü olarak İsrail'de vücut bulan Siyonist işgali destekleyerek emperyalist sömürgeci söylemini sürdürmektedir İsrail aracılığıyla bölge devletlerini tehdit ederek, ABD siyasetinin egemenliği sağlanmaktadır ve bölgedeki çıkarları korunmaktadır. Bunun yanında emperyalist devletlerin lideri Amerika, politikalarından vazgeçmemekte ve Irak'a uygulanan ambargoyu kaldırmamaktadır. Tersine, Irak halkının direnişini hedef almak ve diz çöktürmek amacıyla yeni saldırı hazırlıkları yapmaktadır. Bölgedeki Amerikan üslerini güçlendir-

mektedir. **"Türkiye'deki ABD üsleri"ni kullanarak**, ortak eşgüdümle böyle bir göreve Türk ordusunu, yanı sıra **İsrail-Türkiye askeri işbirliğini**, Arap (Basra) körfezi devletlerindeki (Umman, Suudi Arabistan) Amerikan üslerini kullanmak istemektedir. Terörle mücadele iddiasıyla sürdürülen ortak hareketler, artık çok deşifre olmuş demagojilerdir. Çünkü ABD'nin hedefleri açıktır. Bu aldatma yöntemlerine bölge halkları yabancı değildir. Diğer taraftan, maalesef bazı Avrupa devletlerinin tutumunun Amerikan kanalında aktığını görüyoruz. Britanya'nın Tony Blair'le temsil edilen tutumunda gördüğümüz gibi Anglosakson söylemi birleştirme (İngilizce konuşan devletler) tavrı, sömürgeci batı devletleri arasında egemenlik çatışması çerçevesinde olmaktadır.

Mücadelemiz Mücadelenizle Omuz Omuzadır

30 Mart, Filistin mücadelesinde bir sışırmanın yıldönümü "Toprak Günü" (1), Türkiye'de THKP-C ve diğer bazı silahlı devrim cephesinin önder kadrolarının katledildiği gündür. Bu vesileyle Filistin ve Türkiye Halklarının mücadelesi için ne söyleyeceksiniz?

Ebu Ahmet Fuat: 30 Mart Filistin toprak günü olarak, toprağı savunma ve halkın, özgürlük ve bağımsızlığı savunma yolunda ödediğı bedeller bağlamında önemli devrimci anlamlar taşımaktadır. Aynı şekilde 30 Mart'ın Türkiye'de devrim şehitleri nezdinde devrimci anlamı olduğunu görüyoruz. DHKP-C'nin kuruluş yıldönümüne de denk geliyor. Halkların birbiriyle dayanışması güç verir. Halkımızın ortak hedefleri olan kurtuluş, ilerleme ve bayındırlık (2) mücadelemiz mücadelenizle omuz omuzadır. Bu münasebetle, derginiz aracılığıyla Filistin Intifadasıyla dayanışma içinde bulunan dost Türk halkına selamlarımı sunarım.

(1) İsrail'in 1948'de işgal ettiği Filistin topraklarında yaşayan Filistinlileri bu topraklardan atmak için 1976 yılında bazı bölgelerde başlattığı askeri operasyonlara karşı Filistin halkının birçok şehit ve yaralı verme pahasına yükselttiğı direniş kastediliyor. Filistinliler bu günü, vatan topraklarına sahip çıkacakları bir ulusal mücadele günü olarak kutluyorlar.

(2) Filistinli Kurtuluş örgütleri burada, önce ülkelerindeki işgalden kurtuluşu, özgürlüklerini kazanmayı ve daha sonra ülkelerini yeniden her alanda inşa etmeyi, kalkındırmayı -ekonomik, sosyal, kültürel...- yapılandırmayı kastediyorlar.

Tanklar ve Direniş... "Terör" Yalanı ve Yüzbinlerin Destek Gösterileri...

27 Mart'da Beyrut'da yapılan **Arap Birliği Zirvesi**'nin tartışmaları günler öncesinde başladı.

Tartışma, zirveye Arafat'ın katılıp katılmayacağıydı. İsrail son gün; *"ABD, Arafat'ın Batı Şeria ve Gazze'ye dönmeyeceğı garantisini verirse izin verilir"* açıklaması yaparak **Arafat'ı Filistin topraklarından sürgün etmenin** fırsatı olarak kullanmak istedi. Arafat ise böyle bir durumda toplantıya katılmayacağını açıkladı.

Arap ülkeleri, bir yandan Filistin'e destek açıklamaları yaparken, İsrail'i haklı olarak terörist olarak tanımlarken, öte yandan ABD'nin izni dışında İsrail'in karşısına dikilmeme tavrına devam etti. Bu da yetmedi; zirveyi düzenleyen Lübnan, **Arafat'ın uydurucu aracılığıyla toplantıya katılmasını engelledi**, bunun üzerine Filistin heyeti toplantıyı terk etti. Arap iktidarlarının işbirlikçiliğı, basiretsizliğı bir kez daha ortaya çıktı. ABD-İsrail istemedi, Arafat konuşuturulmadı.

Filistin direniş güçleri ise tüm bu diplomatik oyunların uzağında, İsrail işgaline, tanklara karşı bomba yaptığı bedenleriyle, silahlarıyla direniyor.

Direniş, son dönemdeki en kitlesel destek gösterileri de, Filistin halkının haklı direnişinin ABD'nin "terör" demagojisine karşın, dünya halkları tarafından desteklendiğini gösterdi.

24 Mart'da **Suriye'de** 100 bin kişi, aynı gün **Fransa'da** izin verilmemesine rağmen 10 bin kişi, Arap Birliği Zirvesinin yapıldığı **Beyrut'da** 27 Mart günü onbinlerce insan Filistin için yürüdü.

"Uluslararası Güçler'in "Tek Müslüman Ülkesi"

Filistinli ve İsraililerin birarada yaşadığı El Halil kentinde 5 yıldır görev yapan **"Uluslararası Gözlemci Gücü"** askerlerine yapılan saldırıda Türkiye'den bir binbaşı öldü, bir yüzbaşı yaralandı.

Saldırıyı kimin yaptığı netleşmemesine rağmen; İsrail bunu "bakın işte terör" demagojisine malzeme haline getirmek istiyor. Filistinliler saldırıyı protesto ettiklerini açıkladılar.

Türkiye, İsveç, Norveç, İtalya ve İsveçre askerlerinden oluşan bu güçte **"tek müslüman ülke"** olmakla övünüyor oligarşi. Emperyalistlerin askeri olmanın, müslüman ülkelere ABD çıkarları için asker göndermenin böyle bedelleri vardır.

"Terör Örgütleri Listesi"ne Alınan El Aksa Şehitleri Tugayı "Göğsümüzde Taşıyacağımız Bir Şeref Madalyasıdır"

El Fetih'e bağlı El Aksa Şehitleri Tugayı da ABD tarafından "terör örgütleri listesi"ne alındı. Yarın Arafat ve El Fetih de o listeye dahil edilirse kimse şaşırmasın? Bunun için Arafat'ın, El Fetih'in özel olarak bir şey yapmasına gerek yoktur; ABD çıkarları, Ortadoğu politikası bunu gerektirdiğinde onlar da terörist ilan edilir. ABD'nin listelerinin tek kıtası çıkarlarıdır. Dünya halkları nezdinde hiçbir ciddiyeti, geçerliliğı ve meşruluğı yoktur bu listelerin. **El Aksa Şehitleri Tugayı** komutanlarından Nasır Aveys'in yaptığı açıklama da bunun kanıtıdır;

"Bu, göğsümüzde taşıyacağımız bir şeref madalyasıdır. Gerçek suçlu, dünyanın bir numaralı terörist ve suç ülkesi olan İsrail'i koruyan ABD'dir. El Aksa Şehitleri Tugayı, Amerikan kararına aldrınmayarak, direniş ve şehitlik yolunda İsrail'e yönelik saldırılarına devam edecektir."

Türkiye-ABD-İsrail İttifakı; Halkların Kanıyla Beslenen İttifak

Oligarşi durmadan *"Türkiye'nin stratejik önemi"*nden bahsedip durur. Bunu da çoğu zaman emperyalistlerden para dilenmek için yapar. Bu demagojinin altını doldurmak için söylenenlerin büyük çoğunluğu hamasi, "büyük devlet" uydurması ve yalan da olsa, gerçek olan stratejik bir önemi vardır; **Ortadoğu, Balkanlar ve Kafkaslar'da Amerikan çıkarlarının bekçiliği.**

Ortadoğu'da bu bekçilikte Türkiye yalnız değildir. Bölge halklarının onyıllardır kanını döken İsrail ile Türkiye ittifakı, Amerika'nın bölgedeki çıkarlarını koruyan, askeri-siyasi-ekonomik her alanda gelişen ve bölge halklarına karşı kurulan bir ittifaktır. İttifakın mimarı Amerika'dır. Bu nedenle bu ittifak gerçekte ikili değil üçlüdür; **Türkiye-ABD-İsrail.**

Dünya halklarının, bölge halklarının birarada barış içinde yaşaması için değil; daha fazla kan, daha fazla sömürü için kurulmuştur bu ittifak. **"Türkiye'nin çıkarları"** diye diye Türkiye halkına dayatılan işte bu ilişkilerdir.

Tüm dünyanın adını lanetle andığı ABD ve İsrail ile Türkiye neden müttefik olur? Şu meşhur *"Türkiye'nin çıkarları"* bu ittifak içinde ne anlama gelir? Bir yandan *"kardeş Filistin"* yalanları, öte yandan Türkiye'de Konya ovasında eğitilen ve her gün Filistinli kanı döken İsrail uçak pilotlarının anlamı nedir? Bölgede onlarca ülke varken, neden Türkiye-ABD-İsrail ortak tatbikatlar yapar? Türkiye halkı açken ordu neden İsrail tekellerine uçak-tank ihaleleri verir? GAP köylüsü işsizlik yüzünden kentlere göçettirilirken, neden GAP'dan binlerce km'lik toprak İsrail tekellerine satılır?.. Sorular uzayıp gidiyor, gerçek tüm bu soruların cevaplarıyla birlikte ortaya çıkıyor; **Türkiye-ABD-İsrail ittifakı, bölge halklarına karşı kurulmuş ve halkların kanını döken şer ittifakıdır.**

İsrail'in döktüğü kan, ABD'nin bölge halklarının döktüğü kanı, oligarşinin döktüğü halkımızın kanı... tümünde kan ve dolar üzerine kurulu bu ittifakın payı vardır.

**Oligarşi, ABD'den Sonra
İsrail'in Temel Müttefikidir**

İsrail oluk oluk Filistin kanı akıtıyor Ortadoğu'da. Bu kan sadece Ortadoğu topraklarını sulamıyor; aynı zamanda Türkiye topraklarına da akıyor.

Neden mi? Çünkü, **İsrail-Türkiye** askeri, siyasi, ekonomik işbirliği, askeri eğitim, ortak tatbikat gibi direk dökülen kandan sorumluluğun ötesinde, bölgede İsrail'i güçlendiren, daha fazla kan dökmesine hizmet eden bir işlev görmektedir. Emperyalist tekellerin çıkarları için oluşturulan "uluslararası askeri güçler"de **"tek müslüman ülke"** olmakla övünen oligarşi, İsrail ile böyle bir ilişki geliştiren "tek müslüman ülke" olmakla da övünebilir.

Ama oligarşinin, dini, imanı, müslümanlığı yoktur. Bunlar yeri geldiğinde kullandığı basit birer malzemeden başka bir şey değildir. Dolar'ın dini, imanı, değeri, ahlakı yoktur. Bu ittifak da dolar üzerine oturur. Oligarşiye verilen rüşvetler karşılığında, Amerikan tekellerinin petrol karları vardır.

Sadece Ortadoğu, sadece müslüman ülkeler değil, tüm dünyada ABD'den sonra İsrail'in en temel müttefiki Türkiye'dir. Bu ilişki öyle gizli saklı, ya da yeni değildir. Onyıllara dayanan aleni bir ilişkidir. Ordu-polis personelinin karşılıklı eğitiminden tutun da, İsrail silah tekellerine verilen ihalelere kadar bir çok alanda vardır.

Türkiye oligarşisinin her kesimi, tüm düzen partileri bu halk düşmanı ittifakın savunucusudur. **Ordu** ise, savunucusu olmanın ötesinde **ilişkilerin mimarı, yürütücüsü** durumundadır. Bugün İsrail'i en çok eleştiren, *"müslüman kanı dökülüyor"* diyerek Filistin için gözyaşı döktüğünü söyleyen islamcılar, Erbakanlar da bu ilişkiyi iktidarları döneminde sürdürmüş, hatta yeni askeri anlaşmalarla geliştirmişlerdir. Gözyaşları, yavrusunu yedikten sonra ağlayan timsahın gözyaşları gibidir, sahtedir.

Amerika'nın Jandarmaları

ABD ile birlikte Türkiye-İsrail ilişkileri yeni değildir demistik.

İran'da Şah'ın devrilmesi ile birlikte bölgede doğan **Amerikan jandarmalığı rolü** için de en uygun ülke Türkiye idi. ABD, bölgede İsrail ile Türkiye'yi çıkarlarını koruyacak jandarmalığını yapacak güçler olarak ilişkilerini geliştirmeye yönlendirmeye başladı.

Pazarlıkların, görüşmelerin, anlaşmaların bir çoğu da Amerika'da yapılıyordu. ABD'nin denetimi, onayı ve yönlendirmesiyle Özal iktidarı döneminde daha da gelişen Türkiye-İsrail ilişkileri, öncesinde daha çok gizli ikili anlaşmalarla sınırlıydı. Özal dönemiyle birlikte ise, daha açık hale geldi.

Karşılıklı ziyaretler, anlaşmalarla gelişen ilişkilerle Arap ülkelerinin rahatsızlıklarına rağmen Kudüs Konsoloslğunun açılması, siyasi ilişkilerin şekillenmesinin ardından askeri ve ekonomik ilişkiler de gelişmeye başladı. Türk-İsrail İş Konseyi kuruldu. Dönemin Dışişleri Bakanı Hikmet Çetin'in İsrail ziyaretleriyle pekiştirdiği bu ilişkilerde, Serbest Ticaret Anlaşması kararı alındı ve Başbakan Demirel tarafından imzalandı, 10 Mayıs 1997'de yürürlüğe girdi. Bu anlaşma karşılıklı olarak birbirine ihaleler vermenin önünü açan ve bugün GAP topraklarının ABD ortaklığı İsrail tekellerine peşkeş çekilmesine kadar uzanacak olan ticari ilişkilerde dönüm noktası oldu.

Bu ihalelerden Türkiye'nin İsrail'e verdikleri **silahlanma** ağırlıklıydı ve ABD'nin Türkiye-İsrail ittifakına biçtiği role uygundu.

Sadece bir yıl içinde F-4 Phantom uçaklarının ve F-5 uçaklarının modernizasyonu ayrı ayrı iki ihale olarak İsrail'e verildi. Son dönem, kriz günlerinde dahi ordunun tank modernizasyon ihalesini İsrail'e vermesi gibi bugüne kadar irili ufaklı onlarca buna benzer silah anlaşmaları imzalandı. En büyük proje ise, halen görüşmeleri süren **"OK" ortak savunma projesidir**.

Hazır ve çalışır durumdaki "OK"; Patenti ABD'ye ait olan ve başka ülkelere satılması ABD'nin onayına bağlı olan İsrail füze savunma projesidir. Bu projeye Türkiye'nin dahil edilmesinin görüşmeleri 2001 yılında başladı ve halen sürüyor. Türkiye'ye 'Ok' konuşlandırılması, Ankara ile Tel Aviv arasındaki stratejik ilişkiyi şu ana kadar olduğundan daha da ileri boyutlara götürecektir, Türkiye ile İsrail'i 'ortak' bir füze savunması altında birleştirecek. Bunun siyasi ve askeri bir tek anlamı vardır; İsrail kime düşmüştü, kimi tehdit görüyorsa, Türkiye de onu "ortak tehdit" olarak görüyor demektir.

İsrail ise Türkiye'ye inşaat vb. sektörlerde ihale veriyordu; Ben Gurion havalimanına yeni bir terminal yapımının faşist Ceylan İnşaat'a, yine başka bir havaalanının yapımının Alarko'ya verilmesi bunun örnekleri arasında yer alırdı.

1967 Arap-İsrail Savaşı gibi Ortadoğu'da savaşlara neden olan "su sorunu"nda da İsrail'in yanında yine

Türkiye vardır. "Barış Suyu Projesi" adıyla Özal'ın yaptığı anlaşma tüm iktidarlarca sürdürüldü. GAP'ın satışı bu anlaşmanın devamı olarak gelişti. GAP'dan İsrail'e daha bugünden satılan topraklar; Türkiye-İsrail-ABD ittifakının ekonomik alanda en açık belgesi niteliğindedir. GAP'ta kurulacak serbest bölgede özellikle sulama sistemleri, enerji, tarım ve hayvancılıkla ilgili yatırımlar ABD-İsrail ortaklığı ile gerçekleştirilecek. Kutsal üçlü GAP'da da birarada.

Türkiye-İsrail İlişkilerinde Ordu

ABD öncülüğünde Türkiye-İsrail arasındaki ilişkilerde, yapılan tüm askeri anlaşmalarda, silah ihalelerinde **ordu belirleyici durumdadır**. Denilebilir ki, ordu; katıksız bir İsrail dostudur, dolayısıyla Amerikancıdır. Türkiye-İsrail ilişkilerinde Türkiye tarafından hükümetlerin değil, ordu'nun başrolde olması, hem Amerika hem de İsrail'in tercihi ve onlar için bir güvencedir.

Öyledir ki, 23 Şubat 1996'da dönemin **Genelkurmay İkinci Başkanı Çevik Bir**'in imzaladığı ve İsrailli pilotların Türkiye'de, ölüm mangalarının da Siyonist katillerce eğitimini öngören anlaşmada olduğu gibi hükümetlerin, TBMM'nin onayı ve bilgisi dahi olmadan anlaşmalar imzalandı. Hükümet ve halkımız bu anlaşmayı İsrail basınından öğrendi.

Halkların Kanı Üzerine Kurulu İttifak

Türkiye ile İsrail'in imzaladıkları askeri eğitim, savunma sanayi işbirliği anlaşmaları Türkiye topraklarında İsrail savaş uçaklarının eğitimine kadar gelişti.

İsrail de Türkiye'nin askerini, polisini eğitiyordu. Onlar en uzman oldukları konularda; suikast, işken-ce yöntemleri konularında eğitiliyordu. **Susurlukçuların** elinde birden "sır" olan uzi silahlar İsrail tarafından "hibe" ediliyor, Susurlukçuların **"boğma telerleri"**nde Made In İsrail yazıyordu.

İttifak öyle **kan ve dolar** üzerine kurulmuştu ki; ölüm mangaları, Susurlukçular, özel timler İsrail'den, ABD'den eğitimlerini, silahlarını alıp, halkımızı katlettiler. Konya'da eğitilen İsrail pilotları gidip Batı Şeria'da, Gazze'de, Ramallah'da Filistinli kanı döktüler.

Kanlı ilişkiler öyle gelişti ki; dün, Özal döneminde Ariel Şaron, Sabra ve Şatilla kamplarında yaptığı katliamın hemen ertesinde, elindeki kan kurumadan **gizlice** Türkiye'ye geliyordu; bugün Amerikancılıkta Özal'ın mirasını sürdüren Ecevit iktidarı da dünyanın bu en eli kanlı teröristinin elini Filistin kanını en çok döktüğü günlerde Ankara'da sıkıyordu.

Onlar birbirinin kanlı ellerini sıkadursun, katliamların kanlı ittifakı geliştikçe, halkların da kardeşliği daha büyüyecektir.

ABD başkanı, bakanları dünyanın çeşitli bölgelerinde "ziyaretlerine" devam ediyorlar

Halklara Karşı Savaş Turu

ABD Başkanı Bush, geçen hafta Latin Amerika'daydı... Önce Peru'ya, ardından El Salvador'a gitti.

Peru'da, Bush'a hazırlanan karşılama, ABD büyükelçiliği yakınında patlayan bombayla başlamıştı. Aynı gün başkentin caddeleri Bush'u protesto eden afişler ve yazılarla doldu. "Terör örgütünden mi korkacağım" diye "kahramanlık" taslayan Bush'un bu "kahramanlığına" rağmen, programının bir çok bölümü iptal edildi. Bush'un Peru'ya ayak bastığı gün de gösteriler yapıldı. Tüm uşak iktidarlar gibi Peru iktidarı da gaz bombalarıyla dağıttı göstericileri.

Bush, Peru'da, Kolombiya ve Bolivya devlet başkanıyla da görüştü.

Ertesi günü de El Salvador'a gitti...

Açıklamalara göre, görüşmelerin, ziyaretlerin amacı; ABD'nin bu ülkelerin "serbest piyasa ekonomisine" destek olmasıymış. Ama görüşmelerin asıl odağının, halkın mücadelesinin, emperyalizme direnişinin, "sosyal patlamaların", "gerilla savaşlarının" önlenmesi olduğunu herkes biliyor.

ABD Ziyaretlerinin Gündemi:

Emperyalizme direnişin bastırılması!

Bush, Latin Amerika turundan önce **Asya** turuna çıkmıştı. "Şer eksenini" olarak ilan ettiği üç ülkeden biri olan Kuzey Kore'ye karşı bir gözdağı amacını taşıyan bu geziyle aynı günlerde, ABD Dışişleri Bakanı Colin Powell de **Güney Asya** turundaydı. Güney Asya'daki en önemli gerilla hareketlerinden birinin bulunduğu Nepal, Powell'in en önemli uğrak yeri idi tabii. Ve aynı dönemde Bush'un baş yardımcısı Cheney de, Ortadoğu'da dolaşıyordu. İki hedefi vardı Cheney'in; **Filistin direnişi** ve **Irak**.

Tablo esasında fazla tarif gerektirmiyor. Bush, Kolombiya yönetimiyle **FARC**'ı nasıl sindireceklerini, Peru yönetimiyle **Aydınlık Yol**'u nasıl yokedeceklerini, Powell Nepal Krallığıyla **Nepal Komünist Partisi (Ma-oist)**'in gerilla savaşını nasıl bastıracağını konuşuyor.

Filipinler'le Ebu Sayyaf gerillalarının yok edilmesi konuşuluyor. Ortadoğu ülkeleriyle Filistin direnişinin bastırılması konuşuluyor. Türkiye oligarşisiyle ABD'nin konuştuğu konular, Irak'a müdahale ve **PKK** ve **DHKP-C**.

Asya, Ortadoğu, Latin Amerika... Nerede halkların direnişi varsa, nerede emperyalizme, işbirlikçi oligarşilere karşı bir mücadele varsa, Amerika orada direnişleri yoketmek istiyor. Sorunun "İslamcılar" sorunu olmadığı da bütün bu ziyaret trafiği içinde daha açık görülüyor.

Amerikan imparatorluğu, yeni sınırlar çizmek istiyor

Amerika, dünyanın fiziki veya "siyasi egemenlik" sınırlarını, Amerikan tekellerinin çıkarlarına göre, yeniden çizmek istiyor. 10 yıl öncesine kadar, tümüyle "egemenlik ve sömür alanlarının dışında olan" Balkanlar ve Orta Asya ve Kafkas ülkeleri başta olmak üzere, dünyanın her yerinde egemenliğini pekiştirmeye çalışıyor.

"Teröre karşı savaş" adına, işbirlikçi oligarşilere, hatta Krallıklara, kendi ülkelerindeki halk hareketlerine karşı askeri-ekonomik destek vererek, onları kendine daha fazla bağımlı kılıyor.

Kaymağını Amerikan tekellerinin yediği "küreselleşme"nin ancak halklara karşı daha fazla askeri güç kullanılarak sürdürülebileceğini iyi bilen ABD, tüm ülkelerde faşist devlet terörünün alabildiğine tırmandırılmasını teşvik ediyor.

Yeni sömürge ülkelerdeki halklara karşı savaş, ABD teşviki ve desteğiyle büyüyor.

Hak, hukuk, insan hakları, ABD'nin dönüp bakmaya değer bulmadığı kavramlar arasında. Alenen dünyaya açıklıyorlar: "Irak'a saldırmak için kanıtı ihtiyacımız yok".

"ABD Savunma Bakan Yardımcısı Paul Wolfowitz, ülkesinin Saddam'a karşı harekete geçmeden önce, Irak liderinin kitle imha silahları kullandığına dair kanıtı ihtiyacı olmadığını söyledi." (23 Mart 2002, Hürriyet)

İngiltere "Irak'a karşı nükleer silah kullanabiliriz."... " diyor.

"Diktatörlükleri yıkıp yerine demokratik sistemler kurma aşamasına geçtiği" iddia edilen emperyalist demokrasinin durumu işte bu.

Dünyanın tek diktatörü ben olayım diyor ABD! Bunun için bombaların ve doların gücünü kullanarak, tüm direniş odaklarını yoketmeyi hedefliyor. Her biri bir silah tekelinin, enerji tekelinin adamı olan ABD yetkililerinin "it ayağı yemiş gibi" dünyayı dolaşıp durmaları işte bundandır.

Amerikan DGM'leri

"İnsan hakları" ihraç eden ABD'nin hukukunun son eseri: "*İdam garantili ABD Mahkemesi*".

Biz yapmıyoruz bu adlandırmayı. ABD'nin Guantanamo'daki El Kaide ve Taliban üyelerini "yargılamak" üzere oluşturduğu mahkemeler, burjuva basında dahi böyle adlandırıldı.

Kurulacak mahkeme, asker üyelerden oluşacak, son karar mercii ABD Başkanı Bush olacak, ve bu mahkemelerin vereceği kararlara ilişkin **temyiz hakkı** bile olmayacak!

Bizdeki DGM'lerden bile daha faşist bir yapıya sahip olduğu açık; rolleri ise aynı.

Bu mahkeme de "ABD'nin güvenliği" için oluşturuldu.

11 Eylül'den bu yana "ABD'nin güvenliği" adıyla neler yapılmadı ki zaten? "yabancıları" yönelik ırkçı yasalar çıkarıldı, sınırsız gözaltında tutma yetkileri verildi, sorgusuz sualsiz tutuklamalar, dinlemeler, izlemeler yasallaştırıldı.

Guantanamo'daki tutsaklara karşı nasıl davranışlarını ise tüm dünya gördü.

Böyle bir ülkenin hukuk adına, insan hakları adına kime ne diyeceği olabilir?

11 Eylül'de kulelere ve Pentagon'a çarpan uçaklarla birlikte, emperyalist demokrasinin, "**özgürlükler ülkesi Amerika**"nın sırmaları döküldü. O "özgürlüklerin" sadece sömürü özgürlüğü olduğu, kazıkla ve köşeyi dön felsefesinden ibaret olduğu, bu propagandaların ardında demokratik planda kaba bir diktatörlükten başka bir şey olmadığı çıplak hale geldi.

Bir zamanlar "küçük Amerika" olacağız demişti Menderes. Çoktan olunmuş durumda. Efendisiyle uşağının kafa yapısı da, politikaları da aynı. "Ulusal güvenlik" denince akan sular duruyor ikisinde de. "Ulusal güvenlik" denince, her türlü işkence, katliam, keyfilik, baskı, yasak, mübah.

"Teröre karşı savaş" konusunda "Küçük Amerika"yla "Büyük Amerika" nasıl da iyi anlaşıyorlar. DGM'lerinin birbirine benzemesi doğal değil mi?

Yugoslavya:

NATO katliamının üzerinden üç yıl geçti

Geçen hafta, binlerce Yugoslav, "Katil Nato" sloganlarıyla Belgrad'da gösteri yaptı.

ABD'nin, NATO'lu ortaklarına da yanına katarak Yugoslavya'yı bombalamaya başlamasının üçüncü yıldönümüydü.

24 Mart 1999'da, NATO uçakları, Yugoslav halkının üzerine bomba yağdırmaya başlamış, tam 78 gün boyunca süren yakıp yıkma saldırısında, binlerce Yugoslav katledilmişti.

"*Soykırım, Miloseviç'in canilikleri...*" NATO saldırısının bahanelerinden ibaretti; Yugoslavya'nın asıl suçu(!), Avrupa ve ABD emperyalizminin Balkanları bölüp parçalama planlarına direnmekti. Emperyalist tekellerin at oynatmasına izin vermemekti.

İşte bu suçu(!) cezalandırmak için, NATO ölüm yağdıran bombalarıyla Yugoslavya'ya saldırdı. 2,5 ay süren saldırının sonunda, Miloseviç yönetimine koşullarını kabul ettirdiler.

Sonuç; bugün Balkanların bir çok bölgesi, fiilen NATO veya BM şemsiyesi altında emperyalistlerin işgali altında. Bölünüp parçalanmış Balkan devletçikleri, hepsi IMF'nin tahakkümü altına alınmış durumda.

Kim kazandı NATO saldırısıyla?

Sadece emperyalistler!

İşte ortaya çıktı ki; NATO'nun Yugoslavya'daki katliamını destekleyenler, emperyalist tekellere, IMF'ye hizmet etmiş oldular.

Müslümanlık adına, NATO'nun "müslümanları Sırp zulmünden kurtarma" yalanına inanarak, emperyalizmi destekleyenler, bu defa aynı emperyalistler tarafından Afganistan'da müslümanların üstüne bombalar yağdırılırken gerçeği gördüler belki, ama çok geçti.

Gerçek ancak baştan görülürse, zalimin karşısında durulabilir. Değilse, zalimlerin, emperyalistlerin peşinden sürüklenip durulur.

Daha önce de öyle olmadı mı?

1991'de ABD'nin BM şemsiyesi altında Irak'a saldırısında, solun bir kısmı "Saddam'ın Halepçe katliamını" gerekçe göstererek saldırıya tavırsız kaldı.

Yugoslavya'da ise, "Miloseviç'in müslüman katliamını" gerekçe gösteren islamcılar, saldırıyı alkışladı.

Ama sol da, islamcılar da, emperyalizmin saldırılarına maruz kalmaya devam ettiler. Emperyalizm, müslüman, hristiyan, solcu, sağcı demeden, halkları bombalamaya devam etti.

3. yıldönümünde NATO'nun Yugoslavyaya saldırısından kıssadan hisse: **Emperyalizme her koşulda karşı çıkmak**, doğru tavidir. Bunu yapan kimse, yanılmaz.

Halkın Direnişini Karalama Yalanları

Osmanlı'da yalan, mirascısı oligarşide demagoji mi tükenir.

Ne zaman çoluğuyla çocuğuyla, kadını, kızı, erkeğiyle, genci yaşlısıyla halk sokağa dökülse, binler, onbinler olup bir talebi hep bir ağızdan dile getirse hemen başlarlar karalamaya;

"Çocukları öne sürüyorlar... Kadınları öne sürüyorlar..."

Sonra bir devrimci militan ölümü hiçe sayarak atılır en öne oligarşi yine başlar demagojiye; **"Gençleri kullanıyorlar, beyinlerini yıkıyorlar..."**

Devrimcilerin cenazelerine binlerce insan katılır, hiçbir ilgisi yokken; **"alevileri sol örgütler kullanıyor"** demeye başlarlar.

Kürt halkı dilini ister, Newrozu kutlar; **"PKK Kürt kökenli vatandaşlarımızı kullanıyor..."** der, sadece Mersin'de 159 insanı tutuklar. İçişleri bakanı 5 yaşında kız çocuğuna ayyaş polislerinin panzerle nasıl çarptıklarını, polislerin ilkokul çağındaki çocuklara nasıl saldırdıklarını, gözaltına aldıklarını açıklayamaz, suçlu çocukları öne sürenler der, çıkar.

Herhangi bir eylemde genç yaşlı, kadın erkek kim öne çıkmışsa ona ilişkin hemen demagoji üretiveriyor oligarşi.

O aldatılmış, bu kullanılmış, öteki öne sürülmüş... Peki devrimcilere "aldanmayan", devrimcilerin "öne sürmediği" **kim kalıyor geriye, halk kim o zaman?**

Villalarınızda oturan üç beş tekerci mi? Eline kelepçe takılmasın diyen hortumcular mı?

Amerikan kültürünü halkımıza empoze etmeye çalışan medya mı?

Tecavüzcülüğü, Susurlukçuluğu ayyuka çıkmış komutanlarınız, subaylarınız mı?

Ellerinde binlerce insanın kanıyla meclis koltuklarına oturttuğunuz, halka saldırttığınız faşistler mi?

MİT binasında oturanlar mı, katletmekten, işkenec yapmaktan başka bir şey bilmeyen polisleriniz mi?

Kim halk?

Gecekondu emekçi değilse, köylü değilse, işçi

değilse, yedi yaşındaki çocuktan, 70 yaşındaki ihtiyara kadar her yaştan insan değilse, esnaf, memur, öğrenci değilse; kim bu halk?

Oligarşi direnenin, bu düzene karşı mücadele edenin halk olduğu gerçeğini çarpıtmak için uyduruyor bu yalanları, karalamaları.

Bir yanı, düzenden memnun olmayanlar, fiili olarak onlarca yol ve yöntemle tepkisini dile getiren, direnenler halk olmazsa; böylece sanki bu devleti destekleyen varmış havasını yaratmak daha kolay olur.

İkinci neden; polis panzerlerinin karşısına dikilenler, taş atanlar, direnenler halk olmamalı ki, mücadelenin meşruluğu karalanabilsin. Meşruluğu yokedilen direnişlere polisler, ölüm mangaları saldırıp katletsin; "teröristler" deyip, kurtulsun.

Demagojinin arkasına gizlenmek istenen bu gerçeklerdir.

Direnen Halk, Halka Düşman Oligarşi

Halk; bir avuç işbirlikçi oligarşi dışında her yaştan, her meslekten kesimlerdir.

Ekmek için direnen **işçi**, halktır. Sendika hakkı için mücadele eden **memur**, halktır. Demokratik üniversite mücadelesi veren **gençlik**, halktır. Toprağını IMF politikalarına teslim etmemek için mücadeleyi gün geçtikçe yükselten **köylü**, halktır. Kentlerin bakımsız, yoksul evlerini dolduran **gecekondulular**, halktır. İşyeri iflas eden, sokağa dökülüp panzerlere karşı çatışan **esnaf**, halktır. Sayıları milyonlarca olan, her hak alma mücadelesinde binlercesini gördüğünüz **işsizler**, halktır.

Her kesim ayrı ayrı da olsa bu düzene karşı direnir, mücadele ediyor.

Oligarşinin düşman oldukları da bunlardır. Bunların mücadelesini karalamak için demagoji yapıyor oligarşi.

Devrimci hareketin direnişleri içinde yeralan binlerce insan da işte halkın bu kesimlerinden geliyor.

Gülsüman, Şenay emekçi kadınlardı. Gülay, Zehra, Canan öğrenciydi. Yusuf Kutlu esnaftı. Onlarcası gecekonduyu, memurdu, köylüydü.

Ülkemizdeki direnişten, gecekondularımızdan Filistin'e uzanın yine aynı tabloyu görürsünüz; "kadınlarımız, kızlarımız, çocuklarımız, gençlerimiz, yaşlılarımız, dişle, tırnakla, taşla, silahla bin yıl geçse de iş-gale karşı direnecektir" diyor geçen haftaki bir konuşmasında Arafat. İsrail de katlettikleri çocukları, "çocukları öne sürüyorlar" diye açıklamıştı defalarca. Böyle olmadığı görüldü. Her yaştan direnen bir halk vardı Filistin'de.

Zulme karşı direnişin, halkın kurtuluş mücadelesinin yaşı, cinsiyeti, mesleği olmaz. Her yaştan, her miliyetten, her mezhepten halk yüz yıl geçse de zulme karşı direnecek, savaşıacak...

Elbette Gazi'nin barikat çocukları, Armutlu'nun yıkımların direnişi çocukları, Kürt illerinin elleri zafere işaretine ayarlı yalınayak çocukları, Gülsüman'ın,

Şenay'ın çocukları direnecek..

Elbette 60 yaşında analar, 70'inde babalar, 20'sinde gençler, çoluk çocuk sahibi olmuş, kurtuluşun yolunu görmüş kadınlar direnecek...

Gecekondu Çocuklarının Oyun

Hakkı Yok mu

Armutlu çocuklarının parkta oynamaya hakkı yok mu? Vazgeçtik insanca yaşamdan, geleceklerinden en basitinden çocuk parkı dahi mi çok görülüyor gecekondu çocuklarına?

Bu devlet çocuk mu bilir ki; tek bildiği zor ve şiddet, halkın üstünde estirilen terör...

Çocuk parkına ne gerek var... Yıkın parkları, tüm gecekondu mahallelerinin parklarını karakol yapın. Bu devlete yakışır. Armutlu'ya ve gecekondu'lara "huzur" böyle gelir ancak!

BU DEVLET ÇOCUK MU BİLİR Kİ?

Mersin'de Newroz'da polis panzerinin küçük kıza nasıl çarptığı hala hafızalardadır.

İşkencecilikleri, katliamlıkları tüm dengelerini yitirmelerine neden olmuş, içmeden, sarhoş olmadan ayakta duramaz hale gelmiş ayaşların çarptığı bu ilk çocuk değildi.

Bundan tam 10 yıl önce bugünkü gibi Armutlu'yu işgal etmişlerdi. Başlarında Necdet Menzir vardı. 17 Kasım günü, sabah evden 7 yaşındaki Sevcan'ı okuluna uğurlayan ailesi panzerin altında can vereceğini bilemezdi. Gerçi endişeliydiler; okulun bahçesine "güvenlik" diyerek karargah kurmuşlardı. Her an kimin çocuğu panzerin altında kalacak diye Armutlu'nun analarının yüreğinden sızı hiç eksik değildi.

O gün **Sevcan 7 yaşında kaldı**, arkadaşları can verdiği yere karanfiller bıraktığında ayaşlar Sevcan'ın babasını tehdit etmekle meşguldü; sakın suç duyurusunda bulunma, hemen al cesedi götür, sesini çıkarma, olay çıkmasın...

Armutlu halkı Sevcan'ı hiç unutmadı. Ne zaman polis panzerini görsen Sevcan geldi aklına. Anısını yaşatmak için mahallenin içinde bizim çocuklarımız da oyun oynasın diye, belediyeye zorla bir park yaptırdılar; adını Sevcan Çocuk Parkı koydular.

Maskeli polisler, "Sevcan Çocuk Parkı" tabelasını indirmek için üç gece üst üste operasyon yaptı gece yarısı mahalleye. Ama Armutlu halkının yüreğinde o adı söküp atamadılar.

Ve yine geldiler, yine işgal ettiler, yine panzerleri dayadılar gecekondu kapılarına.

Oya Gökbayrak'ın evini işgal edip "geçici karakol" yapan Hasan Özdemir, şimdi Armutlu'da "kalıcı karakol" yapmaya başladı.

Seçtikleri yer; SEVCAN ÇOCUK PARKI.

Ezdikleri Sevcan'ın adını taşıyan parkı yıkıp, çocukların salıncaklarını yerlebir edip, şimdi de karakol yapıyorlar. Sanki tarihinde hiçbir adli, karakolluk bir olay olmayan Armutlu'nun tek ihtiyacı üç katlı karakolmuş gibi...

Hani "Polis Amca" Kampanyaları!

Çocuk parkına karakol yapan da, çocukların "polis amcası" kampanyaları yapan da bu polis... Hasan Özdemir'in çocuklarının yanağını okşamak için sokak sokak çocuk aradığı görüntüleri hatırlayın; ne kadar sahte, ne kadar ikiyezli olduğu şimdi daha iyi anlaşılıyor mu? Yanağını okşayıp, "polis amca" dahi dedirtemediği Armutlu çocuklarının parkını yıkan bir kafa; çocuk, gelecek, ülke, halk bilir mi?

Şimdi Armutlu çocukları bu polisi mi sevecek? Onlara mı "polis amca" diyecek?

Ülkemizin geleceğini de çocukların parkı gibi yıkıp, yerlebir etmiyorlar mı? İktidar IMF'ye satıyor, polis IMF'ye direnen halkı coyluyor.

Gerçek, Tehditle Değişir mi?

Sami Türk ve Rüştü Kazım Yücelen; "işkençe devlet politikasıdır" diyen TIHV'i İnsan Hakları Eğitimi On Yılı Komitesi'nden çıkarmak istedi...

Sami Türk ve Yücelen, TIHV'e tahammül edemedi. Çünkü TIHV gerçeği söyledi: İşkençe devlet politikasıdır dedi.

Hatırlanacaktır; bir süre önce Adalet Bakanı Sami Türk, İçişleri Bakanı R. Kazım Yücelen ve Nejat Arseven'den oluşan **"İnsan Hakları Bakanlar Komisyonu"** kurulmuştu. İnsan hakları ihlallerini araştırarak, hak ve özgürlüklerin genişlemesi için koordinasyon içinde çalışacaklardı.

Çalışıyorlar!

Ama bilinen gerçek kısa sürede ortaya çıktı. İşlerinin hiç de söylendiği gibi işkençeyi önlemek, insan hakları olmadığı TIHV'in işkençe devlet politikasıdır demesiyle ortaya çıktı.

İnsan hakları oyununun bir parçası olarak kimi DKÖ'leri de kattıkları İnsan Hakları Eğitimi On Yılı Komitesi'nin son toplantısında işkençe tartışıldı. Bu toplantıda insan haklarından sorumlu devlet bakanı Nejat Arseven'in *işkençenin azaldığını* söylemesine karşı TIHV Genel başkanı Yavuz Önen; işkençenin sürdüğünü ve bir devlet politikası olduğunu söyledi.

Vay sen misin gerçeği söyleyen!

Susurluk Devletinin mekanizması anında çalıştı; Önce **TIHV hakkında polis raporu** hazırlandı; Diyarbakır şubesi örnek gösterilerek TIHV'in PKK ile ilişkisi olduğu söylendi. Sonra malum **"İnsan Hakları Bakanlar Komisyonu"** toplandı. İnsan haklarını sağlayacaklar ya, sen nasıl işkençe dersin diyerek, Sami Türk ve Yücelen TIHV'in İnsan Hakları Eğitimi On Yılı Komitesi'nden çıkarılmasını istediler. Arseven'in "somut kanıt yok" demesi üzerine karar alınamasa da bu komisyonun ne işe yaradığı netleşmiş oldu; gerçeği söyleyeni, hak, özgürlük, insan hakları diyeni susturmak.

Bakanların karar alamaması nedeniyle İnsan Hakları Eğitimi On Yılı Komitesi'nde tartışılan ve reddedilen bu istek; gerçekte devletin tüm kafa yapısını, nasıl bir insan hakları örgütü, istediğini de ortaya koyuyor. Bir kere devletle uyumlu olacak, devletin suçlarını örtbas edecek, gerçekleri söylemeyecek, hele devrimcilerin hakkını hiç aramayacak. F tipleri konusundan ise zinhar uzak duracak.

Hem TIHV'in başka suçları da vardı; Yavuz Önen AB'yi eleştirmiş, F tiplerinin onların onayıyla yapıldığını da söylemişti. Hem devleti hem de AB'yi eleştirmek; hiç olacak şey mi?

TIHV'de esas olarak üslup farkıdır.

Faşizmin egemen olduğu bir ülkede insan hakları mücadelesinin verilmesi gerektiği noktadan uzaktır. Buna rağmen düzen için aykırı yanları vardır. Oligarşi de o aykırı yanlarını ya düzeltirsin, ya da yokolursun diyor. Tercihi TIHV yapacaktır.

Devletin uyum, koordinasyon diyerek kurduğu **bu komisyonlar birer aldatmacadan başka bir şey değildir**. Bu iktidar kimseyle uyum sağlamaz, mutabakat kurmaz. En küçük bir eleştiriye dahi tahammülü yoktur. Sadece konuşur, dinler sonra bildiğini okur. Aykırı olanları da ayıklar, sindirir. İnsan hakları bölge toplantılarından ne çıktı ki, bu komisyondan çıksın.

Böyle komisyonlara, komitelere zaten TAYAD vb. hiç çağrılmaz, onlar zaten **"teröristlerin yakını"** olduğu için baştan yokedilmesi gerekenlerdendir.

İşkençenin devlet politikası olduğunu ise, tartışmak bile abestir. Valisi işkençeci, mahkeme kararıyla işkençede ölümden sorumlu emniyetçisi bakan danışmanı, generalleri Susurlukçu bir sistemde işkençe nasıl devlet politikası olmaz ki.

TECRİTE KARŞI İMZA KAMPANYASI SÜRÜYOR

TAYAD'lı aileler tarafından başlatılan "tecrit kaldırılсын" imza kampanyası sürüyor.

Bir tek imzayı bile atmayıp, kimse yaşamadan, yaşamın kutsallığından söz etmemelidir. İşkençeli ölüm demek olan tecritin kaldırılmasını isteyen, hak ve özgürlüklerden yana olan herkesin atabileceği bir imzası vardır. Sadece imza atma değil, herkes çevresinden, mahallesinden, fabrikasından imza toplayabilir, TAYAD'a ulaştırabilir. Tecritteki tutsaklar hala ölüme gidiyor...

Parçala ve yut!

Önce IMF'nin 120 bin kamu işçisinin işten atılması talimatını verdiği duyuldu.

Sonra Ecevit, böyle bir şeyin olmadığını, sadece "gönüllü" olanların, yaş haddi dolanların emekliye sevkedileceğini söyledi.

Oyalamaya, ilk andaki tepkileri yumuşatmaya sendikacılar da ortak oldu. Gelindi bugüne.

IMF'nin son denetimlerinde çıplak gerçek su yüzüne çıktı. İşçi atılacak!

Ama şimdi de gerçeğin "rakamları" gizleniyor. Kaç bin, kaç yüz bin işçi atılacak, ortada resmi bir açıklama yok. Söylentiler var.

Söylentiler, 60 binden başlayıp, 200 küsur binleri kadar uzanıyor.

Ama işçilerin "dilim dilim" işten çıkarılacağı, IMF programında yazılı.

İşten atılacak işçiler, üç bölüme ayrılmış:

Birinci bölüm, **Haziran 2002'ye kadar atılmış olacak.**

İkinci bölüm, **1 Eylül 2002'ye,**

Üçüncü bölüm ise, **1 Ocak 2003'e** kadar atılmış olacak.

IMF'nin emri böyle.

Haziran 2002'de atılmayan işçiler, "belki sıra bana gelmez" deyip, atılanların yanında sesini yükseltmeyecek. Eylül 2002'de de hala atılmamış olanlar, "belki sıra bana gelmez" deyip susacak... Sonuçta sıra yüzbinlere gelecek ve yüzbinlerce işçi, bundan önce olduğu gibi, kendini kapı önünde bulacak.

Atılmayan kurtulmuş mu olacak?

Ne gezer? Onun da ücretinin daha da azaltılma sırası gelecek. isterse kabul etmesin, işsiz milyonlar var nasıl olsa çalışacak! Kuru ekmeğe muhtaç edilecek.

IMF ve tekerci patronlar, bölüyor, parçalıyor, tabiri caizse dilim dilim yapıyor, ondan sonra her bir parçayı etkisizleştirip yutulur hale getiriyor.

Bu oyunu daha ne kadar **yutacağız?** Bu oyunun ortakları, işbirlikçileri olan düzen sendikacılarına daha ne kadar bel bağlayacağız?

Ekmeğimizle oynuyorlar. İşimizle oynuyorlar. **Umutumuzla bile** oynuyorlar.

"Hükümet gönül alacak" diye manşet attı 25 Mart tarihli Milliyet: Manşet haberine göre, profesör zammı alamayan 1,5 milyon memur ve emekliye hazırlanan ikinci kararnameyle zam geliyordu... Sonra haberin **YALAN** olduğu ortaya çıktı.

Sorumsuzca, pervasızca, işimizle, ekmeğimizle, onurumuzla oynuyorlar.

Bizi dilim dilim bölüp yutmak isteyenlere karşı birleşelim.

Bizi, patronların, iktidarların, sendikacıların oyuncağı yapmak isteyenlere karşı, kendi içimizde örgütlenelim.

Bunları, yani birleşmeyi ve örgütlenmeyi başarabilirsek; bu oyuna, bu zulüme dur diyebiliriz!

IMF TALİMATIYLA FINDIK SÖKÜMLERİ BAŞLADI

Ekmeğin ve Adalet - Trabzon

IMF istedi Karadeniz'de fındık bahçeleri söküyor. IMF talimatıyla çıkarılan Bakanlar Kurulu kararının ardından, Tarım ve Köyişleri Bakanlığı ve Hazine Müsteşarlığı'nın oluşturduğu bir heyet Giresun'da çalışmalara başladı. Buna göre 500 metrekareden büyük ve dekarında 30 adet fındık ocağı 180 fındık dalı bulunan yerler sökülecek. Yetkililer fındık üreticisinin tepkisini çekmemek için sökümlerin "isteğe bağlı" olduğunu söylese de, bilinçli olarak fındığa desteğin yokedilmesi, alımlarda düşük ücret gibi politikalarla aslında sökümler zorunlu hale getiriliyor, üreticiye başka yol bırakılmıyor. Üreticiye söylenen ise; fındık sökülen yerlere yonca, kuşburnu, süs çalıları, sarmısak vs.. diki.

Tahıl ambarıyken, dışarıdan buğday ithal eder hale gelen Türkiye, şimdi de fındık ithal etmenin zeminini hazırlıyor.

SENDİKALAŞMA, İŞTEN ATILMA, ve DİRENİŞ

Yüzlerce fabrikada, yüzlerce atölyede, yüzlerce kez yaşanan gelişmeler, son olarak Tuzla tersanelerinden Yonca Tersanesi'nde yaşandı.

İşçiler, uzun süre önce sendikalaşma çalışmalarına başladılar. Nihayet bu çalışmalarını tamamladılar ve Limter-İş'in tersanede yetkili sendika olduğu resmen onaylandı.

Tersane patronunun sendikalaşmaya cevabı, 30 işçisi işten atmak oldu. İşten atılan işçiler, direnişe başladılar. Bu kez devreye polis girdi ve işçilerin direniş çadırını yıktı. Ama direniş sürüyor. İşçiler, "sendikacı olarak işlerine dönme" talebiyle direnişlerini sürdürüyorlar.

İLAN

Özgür Düşün

"ÖZGÜR DÜŞÜN" Nisan'da Çıkıyor

Kardelen Yayınları

Suçlardan suç beğen!

Geçen sayımızda aktardığımız, üniversitelerde uygulanan Disiplin Yönetmeliği'nin "öğrenci hal ve davranışlarıyla bağdaşmayan hareketlerde bulunmak" başlığı altında sayılanlar, faşizmin keyfi ve zorba yönetiminin üniversitelere nasıl uygulandığının çarpıcı bir örneğini oluşturuyor.

Faşizm, hak ve özgürlükleri gasbederken, bize "suçlardan suç beğenme" özgürlüğünü tanıyor.

Eğer muhalifsen, YÖK'ün düzenine karşı çıkıyorsan, nasıl olsa bir "ceza"yla karşılaşacaksın. YÖK'ün gardiyanları, nasıl olsa senin bir "açığı"nı yakalayacak.

Suçun; "Belirlenen yerlerin dışında sigara içmek" de olabilir, "Derste hocayla tartışmak" da. Beğenmediniz mi, o zaman "Koridorda kalabalık yapmak" veya "İdeolojik halay çekmek" suçunu işleyebilirsiniz. İşin içine "ideoloji" girince suç türü bol olur zaten, "İdeolojik konuşma yapmak"tan başlayıp, ideolojik maksatlı eylemlere, yürüyüşlere kadar uzanır.

Aynen fabrikalardaki gibi.

Aynen devletin işyerlerindeki gibi.

İş Yasası, patronun nerdeyse "gözünün üstünde kashın var" deyip işçiyi işten atmasını mümkün kılar. Memur Yasası, amirin pantolonu ütüsüz diye memuru sürgün etmesine uygundur.

Tabii, bunlar laf olsun diye konulmaz yasalara. Bunlar, her zorba yönetimin ihtiyaç duyacağı keyfiliğin uygun zamandaki araçları olurlar.

Bunları şunun için anlatıyoruz;

Bugün üniversitelerde kelimenin gerçek anlamıyla bir **soruşturma terörü** var. Ağırlıklı soruşturma gerekçesi, Kürtçe ders talebi, F tiplerine karşı çıkma, türban eylemi...

Peki bunlar şu veya bu biçimde sona ererse, **soruşturma terörü** son mu bulacak?

"Öğrenci hal ve davranışlarıyla bağdaşmayan hareketler" başlıklı Disiplin Yönetmeliğine bakanlar, terörün son bulmayacağını görebilirler.

Soruşturma terörü, sadece gençlik kitlesinin içindeki önder konumdaki öğrencileri "ayıklamayı" hedeflemiyor artık.

Hedef, şu veya bu talebini gündeme getiren, YÖK'ün şu veya bu yanına karşı çıkan, öğrenci gençlik olarak örgütlenen **tüm öğrencilere** yöneliktir.

Üniversitelerde Tasfiye ve Gasp!

Yeni YÖK Yasası'yla ve soruşturma terörüyle üniversitelerde bugün yaşanan, kelimenin tam anlamıyla bir tasfiyedir.

Direnenler ve yarın direnmesi muhtemel yoksullar tasfiye edilmek isteniyor.

Evet, YÖK'ün harçlarına kim direnecek, yoksul ve

orta gelirli kesimlerin çocukları. Yeni Yök Yasası, daha baştan onların önünü kesecek zaten. Hasbelkader, bu engelleri aşan halk çocukları, ister istemez içinde yerlacakları mücadele nedeniyle uzaklaştırılacaklar.

Tasfiye, halk çocuklarının öğrenim hakkının GASBEDİLMESİ anlamına geliyor.

Gençlik mücadelesinin bilinçli öğrencileri, işte bu nedenle, bu gerçeği tüm gençlik kitlesine kavratıp, soruşturma terörüne, Yeni YÖK Yasası'na karşı gençlik kitlesinin mücadelesini örgütlemek durumunda. Gençlik, kitleselleşmenin, örgütlenmenin yollarını bulmak zorundadır.

Soruşturmaları göğüsleyip, Yeni Yök Yasası'na karşı mücadele edebilmek, yoksul halk çocuklarının öğrenim hakkını savunan bir mücadeleyi örgütleyebilmek de buradan geçiyor.

"Emperyalizme hayır, Cheney defol!"

Gençlik, 1960'lardan devraldığı anti-emperyalist geleneğini sürdürüyor. Amerikan imparatorluğunun iki numaralı ismi, Dick Cheney'in Türkiye'yi kanlı ayaklarıyla kirletmesine karşı, üniversitelerimizden yine "Yankiler, Defolun" sloganları yükseldi.

İstanbul Üniversitesi'nde yaklaşık ikiyüz öğrenci, üniversite önünde yaptıkları protesto gösterisinde kapıya "Emperyalizme Hayır, Cheney Defol" pankartı asarak, emperyalizmi protesto eden sloganlar attılar. Ekim Gençliği, Kaldıraç, Yurtsever Gençlik, Devrimci Proleter Gençlik, Özgür Gelecek ve İYÖ-DER'li öğrencilerin katıldığı eylemde, bir öğrencinin açıklama yapmasından sonra, aynı sırada başka bir organizasyon için toplanmış bulunan öğrenci kitlesinin yanına giden öğrenciler, burada Amerikan ve israil bayraklarını yakarak protesto eylemini bitirdiler.

“Kütüphanecilik Haftası” kutlandı!

Yaşasın okutmayan devlet! Yaşasın okumayan toplum!

İşte yine polis kamerası masanın üzerindeki suç aletlerini gösteriyor birer birer. Bir kitap, bir kitap daha. Silah, yanında kitap, bomba, yanında kitap, bazılarında ise, sadece kitap, evet sadece ve sadece kitap... Kamera o kitabın kapağından öbür kitabın kapağına geçiyor...

Onyıllardır değişmiyor bu görüntüler... Törenlerde, panellerde, demeçlerinde “kitap sevgisi aşılamak”tan, “okuma alışkanlığı kazandırmak”tan sözedenlerle, o görüntüleri yayınlatanlar aynı kişiler, aynı merciler.

25-31 Mart “Kütüphanecilik Haftası” olarak kutlandı!

Kim kutladı dersiniz, resmi zevatın dışında, kutlama yapan yoktu gördüğümüz kadarıyla. Neyi kutlayacaklardı ki zaten?

Toplatılan, yasaklanan, yakılan, SEKA’da hamur edilen kitapların, dergilerin haddi hesabının olmadığı bir ülke burası. Düşünmek yasak. Ülke ve dünya gerçeklerini bilmek yasak. Bunun yerine, “hayatını yaşa”!

RAKAMSAL GERÇEKLER

Türkiye’de 1422’si “halk kütüphanesi” olmak üzere yaklaşık 1500 kütüphane var. Bu kütüphanelerdeki toplam kitap sayısı 12 milyon civarında.

Nüfusu Türkiye’nin onda biri olan Bulgaristan’daki kütüphane sayısı ise 7500... Yani bizdekinin altı katı. Tabii Bulgaristan’daki bu oran da önceki yönetim döneminin mirası. Kapitalist Bulgaristan da yakında hakından gelecektir o kütüphanelerin. Kar getirmeyen hiç bir şeye kapitalizmde hayat hakkı yoktur çünkü.

Alın mesela, “kütüphanecilik haftası”na çok uygun bir gelişme; İstanbul Üniversitesi, üniversite kütüphanesinden yararlanmayı **paralı** hale getiriyormuş. Ticarethaneye çevrilmiş üniversiteye, kapitalizme yakışan da budur tabii.

Büyük bir başka haber; “Kütüphaneler sponsor arıyor.” (Doğan Hızlan, 25 Mart Hürriyet)

Kitap sayfalarını açtığınızda önce sponsorun, mesela Coca Cola’nın, Nike’in veya Philippe Morris’in reklamını okuyacaksınız önce, kütüphanede kafanızı kaldırdığınızda onların logolarıyla karşılaşacaksınız.

Tabii onların uygun bulduğu kitaplar alınacak kütüphanelere de. Çünkü bu devlet, zaten boşvermiş kütüphaneleri. Türkiye’de yıllık kitap alımına ayrılan para, 1,4 trilyon lira. Lüks bir araba fiyatı kadar yani. Okumanın önemi “devlet katında” bu kadar!

OKUTAN DEĞİL, OKUTMAYAN DEVLET!

Gerçek şu ki, devletin “kitap” ve “kütüphane” politikası, **okutmama** üzerine şekilleniyor.

Çünkü okumak, bir biçimde gerçeğe ulaşmaktır. Kitabı seven, gerçeğe yakın olur. Oysa işbaşındaki iktidarlar, gerçeğin bilinmemesi, mevcut haksız, adaletsiz gerçeklerin değişmemesi için kan döküyorlar bu ülkede. Gerçekleri haykırırları susturmak için her türlü zulme başvuruyorlar.

Devletin oku dediğinin dışında kimse bir şey okumasın. İliseli, üniversiteli gencimize, öyle programlar yapılsın ki, ders kitaplarından başlarını kaldırıp dünya gerçeklerine bakmasınlar. İşçinin, memurun, esnafın okumasına hiç gerek yok zaten. İşte televizyonlardaki televoleleri izlesinler. illa okuyacaklarsa, Foto Maç okusunlar.

İlla da roman okuyacağım diyenler de pembe dizi kitapları okusunlar, burjuva medyanın reklamını yaptıklarını okusunlar.

Ama en iyisi yine de hiç okumamaları.

EN İYİ KİTAP HIÇ BASILMAYAN KİTAPTIR

EN İYİ KÜTÜPHANE, HIÇ AÇILMAYAN

KÜTÜPHANEDİR

Hiç okunmamasının en iyi yolu da hiç **basılmamasından** geçiyor.

İşte bu nedenle son olarak “AB’ye uyum” adı altında yeniden düzenlenen Basın Yasası’na “**yasak kitapları, dergileri basan matbaaların müsadere edilmesi**” yani, baskı makinalarına el konulması maddesi eklendi.

Toplatma, yasaklama maddesi ise alabildiğine geniş bir yorumla kaleme alındı. Artık her türlü eleştiri, toplatma, yasaklama gerekçesi sayılabilir.

Toplatılmış, yasaklanmış kitaplar ve dergilerinizle, müsadere edilmiş matbaalarla Kütüphanecilik haftası kutlu olsun!!!

Türkiye’de 1500 kütüphane var.

Nüfusu Türkiye’nin onda biri olan Bulgaristan’daki kütüphane sayısı ise 7500...

... model ülke!

1934’te 10 bin kişiye bir kitap düşüyordu

1995’te 12 kişiye bir kitap düşer hale geldi.

... gelişen Türkiye!

Dünya “kitap fukaralığı” sıralamasında, Türkiye Brezilya ve Taylan’dan sonra üçüncü sırada geliyor.

... büyük Türkiye!

Matem Merasimi

Bilgesu ERENUS

Geçen Pazar, Halkalı'da oturan bir arkadaşım, beni açık bir alanda gerçekleştirilecek kitlesel bir törene davet ettiğinde, şaşırılmış ve ardından da böylesi bir törenden onun nasıl haberi olduğunu sormuştum. Arkadaşım, sorumu gayet sakin bir tonla, "duvar ilanlarından öğrendim" diye yanıtladı.

Elbet gidecektim çünkü, bu çağrıda beni çok heyecanlandıran ve sanatsal çalışmalarında sıklıkla yararlandığım ritüel yöntemine dair bir vaat seziyordum. Ritüel, en kılâsık tanımla, bütün katılanları canlandıran, kıskırtan ve yeniden yaratan toplu bir gösteridir. Toplumun kaygı verici bir durumunda kendiliğinden ortaya çıkan bir karşılık, bir tepki diye de tanımlanması mümkün. Sıkıntı, gerilim, kaygı, umut kırıklığı, şu yaşadığımız günlerde hangimizden uzak ki?

Halkalı Aşura meydanındayız. İlk dikkatimizi çeken şu olmuştuk; binlerce değil on binlerce yoksul insan bu siyah giysileri nerelerden buldu edindi, hemen hepsi matem giysileriyle, hiçbirisi gülmüyor ve hepsi ama hepsi sessiz.

Toplu matem izlerken not almaya başlıyorum. Arada bir kulağıma çarpan dinsel söylemlerle ilgilenmiyorum, bana bu günü anımsatan din ve inanç adına sürdürülen iktidar kavgalarıyla değil, benim derdim insanın insana uyguladığı **zulumle ilgili**. Amatör bir çizimle gerçekleştirilmiş büyük boy bir panonun önünde yer alan kürsünün sol tarafında yan yana duran beyaz giysili- kefen mi? Genç erkeklerin göğüslerindeki kırmızı harfler **Lebbeyk ya Hüseyin**, kürsünün sağındaki genç kızlar ise yine göğüslerinde taşıdıkları harflerle **Lebbeyk ya Zeynep** cümlesini tamamlıyorlar.

Lebbeyk yetiş anlamına mı?

Kürsüde başkanın söylediklerinden aklımda şunlar kalıyor: İnsan duygusuyla insandır.

Gözyaşlarınız bol olsun! Alkış yok.

Onbinlerce sessiz insan sanki tek ses olmuş mırıldanıyor. Vay vay Hüseyin vay!

Halkalı Küçük Çekmece Belediye Başkanı konuşuyor

şimdi, geçmişten, ibret, ders ve örnek almak, diyor. Yine alkış yok. Vay vay vay...

Resmi törenin ardından benim beklediğim an geliyor: Birazdan **"Ben kundakta Oklandım"** adlı oyun oynanacak. Yönetmen Hilal Mahmutoğlu. Sonradan tanıştığımızda Azerbaycanlı olduğunu anlıyacağım, geniş bir alanda oyun çıkarmanın zorluklarının farkında olsa da, kendi halinde, sessiz sakin bir insan.

Merkeze toplanan erkekler birbirlerini selamlayıp kucaklaştılar. Muhafızların ellerinde kartondan tüfekler ve mızraklar var. Bir dönem hapishanede de bu türden oyunlarda kullanılan malzemelerin basına gerçek silahlarmışçasına sergilendiğini anımsayıp gülümsüyorum.

Yezid'in adamları olmalı, halktan birilerini tekmelep, süngülüyorlar..

Hoparlördeki ses: **Güçsüzleri Zalimlere teslim ettiniz!**

Güçsüzleri zalimlere teslim etmek! Nicedir bu böyle değil mi? Onbinlerce siyah giysili insanın içten içe ağlaması tek bir nefesmişçesine duyuluyor. Vay, vay vay....

Bilim adamlarına yönelik bir duyuru hoparlörden: **Bilim adamları halkı kandırmamalı.**

Bilim adamlarına duyurulur diyorum içimden ve bu duyurunun cahiliye dönemine karşı ve taa 1300 küsur yıldan bu güne gelişi beni daha da etkiliyor.

Yine Hoparlörden, Yezid'in **ya biat ya katliam** istediğini duyuyoruz. Hüseyin kara kaşları kara gözleriyle, genç yakışıklı bir adam, Mekkede öldürülmektense, Fırat kenarında şehit düşerim, diyerek yarenlerine bir anlamda düşüncesiyle birlikte kaderini de bildiriyor.

Yarenler, çaresizliklerini **"Madem vazgeçiremedik yol üzerindedirler, artık meşgul etmeyelim"** diye dillendirdikten sonra, Hüseyin'i uğurlamaya duruyorlar, çaresizlikleri, başarılı bir kariyografiye dönüşüp, ritm kazanıyor; eller göğüste, eller yana sarkık, eller başta, eller yana sarkık, eller göğüste. eller... Kadınlar kırmızı mendilleriyle katılıyor bu uğurlamaya.

Adı ne olursa olsun, insanın kendi kaderine gidişini izliyoruz.

Hüseyin çölde kaderiyle karşı karşıya, Yezid ve adamları bunlar, sırtkan, yalışkan ve süslüler... Karşılıklı savaş vaziyeti alınıyor.

Hüseyin'in altı aylık bebese de dahil yarenleri **yetmiş iki kişi** **kişiyken**, Yezid'in süslü, yalışkan ve kantondan da olsa mızraklarının **otuz bine** yakın olduğunu anlıyoruz.

Hangi suçtan dolayı kanımı akıtmak istiyorsunuz?

Hüseyin'in bu sorusu benim bir an TAYAD'dan Bedriye Çavuş'la birlikte olmamı sağlıyor, üniversitede üzerlerine yürüyen polisler ana yüreğini açıp da söylediği bir sözü anımsıyorum, **"ne istiyiniz bizim çocuklarımızdan, ne istiyiniz?"**

Ali'nin ölümünde Hüseyin'in sözleri, beni yine alıp, ölüm orucu direnişinde çocuklarını yitiren ana ve babalara götürüyor: Sensiz dünyanın başına küller olsun!

Hülya Şimşek'in anası, Canan'ın Zehra'nın babası, Zeynep'in, Ali Rızaların, Ümüşlerin, Gülayların daha nicele-

rin ana babaları... Kaçı böyle söyledi, kaç kişi duydu, kaç kişi daha söyleyecek, kaç?

Ağıt yakan kadınları çadıra döndürüyorlar. Uzak dursun görmesin bu manzarayı ama hangi ana ne denli uzakta olsa, böylesi bir manzarayı görüp de duymaz, mesafe dediğin nedir ki ana yüreği için?

Su... Su... Bir yudum Su...

Fırat'ın yönü Yezid tarafından değiştirilmiş ya, çölün ortasında bir de susuzluk yaşanır oldu şimdi. Su sağlamak için giden, bir zamanlar uzun kollarıyla ün salmış Abbas'ın iki kolu birden hepimizin gözü önünde kesiliyor.

Hüseyin, beynim küçüldü, çarem tükendi demelerden çekinmiyor. Kucağında altı aylık bebeşi, öne çıkıp, ey topluluk diye sesleniyor.

Bu "ey topluluk" seslenişini seviyorum.

Hadi ben suçluyum bu altı aylık yavrunun suçu ne?

Höparlörde kadınlar korusu: Su.. Su.. Su...

Bir Yudum Su.

On binlerce siyah giysili insan tek bir gözmüşcesine ağlıyor, vay vay vay...

Haberdar eyleyin anasını...Altı aylık bebenin boğazına su yerine ok saplanınca, Ali Asgar bebenin de can kuşu bütün diğerleri gibi kafesten uçup gidiyor.

"Rahat bıraksalar bu gurbete gelmezdik." Arkadaşlarla aynı anda anımsıyoruz, hopörlerden duyulan bu replik, ölüm orucunda ölen tutuklu yakını, Hülya Şimşek'in söylediğiyle hemen hemen aynı: **"Bizim bu İstanbul'da ne işimiz vardı?"**

Ana Ali Asgar'ı için, öne çıkıyor, yezid'in tahta mukavva mızraklıları korkuyla geriliyor ama Hüseyin kadınına çadıra, geri çekiyor.

Birden anımsıyorum, günümüzün adaletsizliğe uğramış kadını geri çekmek mümkün değil artık, onlar en önde gidiyorlar, Şenay'dan Gülsüman'dan biliyorum bunu.

Hüseyin ile ailesi, zulmün ve ebediyetin belgesi olarak tırnaklarıyla gömüyorlar Ali Asgar'ı.

Kıssadan hisse: **Kaybeden Yezid'dir, kazanan: Hüseyin.**

Oyunun hoparlörden duyulan evrensel sorusu ise şöyledir: **Ey topluluk, bizi destekleyecek özgür ve erdemli insan yok mu?**

Aşure maydanı onbinlerce siyah matem giysili sessizlikte dağılırken yine tek bir göz, yine tek bir inilti sanki

Vay vay Hüseyin vay

Vay vay Susuz vay

İçimizdeki tüm patlamalara karşın biz de sessiz ve sakin sayılırdık.

Özgür ve erdemli insana duyulan hasret ne zaman tükenecek

Köln'de Kızıldere Anması

Köln Anadolu Halk Kültür Evi'nde yapılan Kızıldere anmasına 60 kişi katıldı. Anmada Kızıldere'den günümüze Mahirler'in yarattığı geleneğin Parti-Cephe'nin öncülüğünde sürdürüldüğü anlatıldı. Bu geleneğin bugün ölüm oruçlarında yaşatıldığı ve umudun hiçbir zaman bitirilemeyeceğine vurgu yapıldı. Söylenen marşlar ve okunan şiirlerle anma sona erdi.

Anadolu Halk Kültür Evi'nde Aşure Günü nedeniyle de hazırlanan aşure Türkiye'lilere dağıtılarak halkın gelenekleri yaşatıldı.

Sessiz Ölüm'ün Gösterimi Sürüyor

Sessiz Ölüm filminin gösterimi Avrupa'nın çeşitli kentlerinde sürüyor. **İsviçre'nin Zürih ve Avusturya'nın Graz kentinde** yapılan gösterimlere katılan yüzlerce kişi tecriti anlatan filmi izledi.

İngiltere'de Devrim Şehitleri Anıldı

Devrim Şehitleri haftası nedeniyle yapılan panelde, Anadolu halkının isyanlar tarihi ve Cephe tarihi anlatıldı, kavganın büyük direnişte sürdüğü belirtildi. Panele yaklaşık 60 kişi katıldı.

Konsolosluk Önünde Gösteri

"Dünya Tutsaklar Günü" sebebiyle Almanya-Münster Türk konsolosluğu önünde bir gösteri düzenlendi. Münster anti-emperyalist Alman solunun düzenlediği gösteriye İKM'de katıldı. Ölüm oruçlarını anlatan bir metnin okunduğu gösteri boyunca **"İzolasyon işkencesine son"** "Politik tutsaklara özgürlük" sloganları atıldı.

Gösteri sonrası Münster Üniversitesinde Dünya Tutsaklar Günü ve Enternasyonalist dayanışma ile ilgili panel düzenlendi.

Avustralya'da Protesto Yürüyüşü

Mültecilerin esir kampında tutulduğu Avustralya'da zorunlu gözaltı merkezlerinin kapatılması ve mültecilere karşı hükümetin hukuku, mülteci haklarını hiçe sayan politikalarını değiştirmesi için, 26 Mart'ta Melbourne kentinde 30 bin kişinin katıldığı bir miting düzenlendi.

Yapılan mitingde Türk ve Kürt İnsan Hakları Komitesi tarafından F Tipi cazaevlerine karşı kampanya çerçevesinde yapılacak etkinliklere katılma çağrısı yapıldı, bildiriler dağıtıldı. Böylece direnişin sesi okyanusun öte yakasına ulaştı.

Oligarşi Şaşkınlık İçinde

Türkiye oligarşisinin, veya onu temsil eden hükümetin, veya genelkurmayın bu sıralar hangi konuda nasıl bir politika izlediğini net olarak tanımlayabilecek kimse çıkar mı acaba? Sanmıyoruz.

Mesela Irak konusu. Gerçekten ABD'nin Irak'a müdahalesine karşılık mı, müdahaleden yanalar

mı? Karşılaşırsa, nasıl engellemeyi düşünüyorlar, karşı çıkmalarına rağmen ABD müdahale ederse ne yapacaklar?

AB'ye girmek istiyor mu istemiyor mu bunlar?

Kürtçe konusunda ne diyorlar?

Türban konusunda ne yapacaklar?

Söyledikleri farklı, yaptıkları farklı. Bu da yetmiyor, ertesi gün, bir önceki gün söylediklerinden daha farklı bir şey söylüyorlar.

Bunların bir kısmı kimi zaman danışıklı dövüş belki, halkı oyalamak için günü birlik politikalar. Ama aynı zamanda tam bir şaşkınlık ve acizlik örneği de.

İpleri o kadar kaptırmışlar ki, ne diyeceklerini, ne yapacaklarını bilemiyorlar.

O kadar derin bir kriz içindeler ki, "aşağı tükürseler sakal, yukarı tükürseler bıyık!"

İktidarın ki, **halka verecek bir şeyi, emperyalistlere itiraz edecek gücü olmayanların** şaşkınlığı!

Kitlelerin taleplerini göstermelik olarak bile karşılayacak bir durumları yok; ama onların oylarına ihtiyaçları var. AB'yle, IMF'yle yapılan anlaşmalar, kendi talan ve egemenlik alanlarını kısıtlıyor, bunları da kaybetmek istemiyorlar, ama AB'ye, IMF'ye, ABD'ye hayır diyecek durumları yok.

Günü kurtarmaya çalışıyorlar sadece.

Bu durum aynı zamanda, oligarşinin güçsüzlüğünün de çıplak bir göstergesi.

Evet, halka karşı son derece pervasız kararlar alıyorlar. Bir günde milyonları aç bırakıyor, pervasızca katliamlar yapıyorlar. Hapishanelerden çıkan tabutları "kaale almıyor"lar. Durmadan yeni baskı yasaları çıkarıyorlar.

Ama tüm bunlar, onun **gücünün** değil, **güçsüzlüğünün** göstergeleridir.

Emperyalistler ekonomik ve askeri desteklerini bir gün çekseler, ayakta zor duracaklar.

Hele bir de şimdi "erken seçim" girdi gündeme, elleri ayaklarına dolaştı. Seçim yatırımı olacak demeçler verelim derken, iyice saçmalamaya başladılar.

Şaşkınlık içinde, **hem** emperyalistleri memnun etmeye, **hem** kendi egemenlik sahalarını korumaya, **hem de** en azından oylarını kaybetmemek için, sanki bunca açlığın, emperyalizme bağımlılığın sorumlusu kendileri değilmiş gibi, suçlarını gizlemeye çalışıyorlar.

Zor iş! Şaşırmaları da ne yapsınlar?

Ordu, aynı gün, aynı konuda iki ayrı anlamda demeçler veriyor. Bir yanıylar AB'yle pazarlık yapıyor, şantaj yapıyor, ama şaşkınlık, acizlik genelkurmay koridarlarını da sardığı için, onunda elleri ayaklarına dolaşıyor.

Elleri ayakları IMF tarafından, NATO tarafından, ABD ve AB tarafından bağlanmış bir iktidar ve genelkurmay, şaşırmaları da ne yapsın?

Konuşuyorlar. Elleri ayakları bağlı, bir tek ağızları serbest. Irak, Kıbrıs, AB'ye uyum... konusunda laf salatası yapıyorlar. Ama ne söyleseler boş. Çünkü nasıl olsa, sonunda emperyalistlerin dediği olacak.

İKTİDARDA IMF adına kan dök MUHALEFETTE

IMF'ye karşı çıkıyor gözük

Parti kurmaya soyunan Sadettin Tantan, son verdiği demeçlerden birinde IMF'ye karşı çıkıyor.

Sanki daha dün IMF programını uygulayan hükümetin bir bakanı değildi kendisi. Sanki IMF'nin programının bir parçası olarak, 20 hapishaneye operasyon düzenletip 28 tutsağı katlettiren bakan kendisi değilmiş gibi.

Emperyalizm adına, IMF programının engelsiz uygulanabilmesi adına, hapishanelerde katliam yapıyor;

Sonra IMF'den şikayet ediyor.

Niye? Çünkü şimdi "muhalafet"te.

Başbakanlık hayalleri kuruyor.

Başbakanlık koltuğuna oturursa ne yapar peki, IMF'ye o zaman da muhalafet eder mi?

Bakan iken, hükümetin bir üyesi iken ne kadar muhalafet(!) ettiyse o kadar eder ancak.

Sadettin Tantan'ın herhangi bir IMF talimatına karşı çıktığı, IMF talimatlarıyla çıkarılan yasaların, kararların altına imza atmadığı ise HİÇ GÖRÜLMEMİŞTİR!

Öyle yağma yok Sadettin Tantan.

Sen önce IMF adına döktüğün kanın hesabını ver!

“Yeni Dünya Düzeni” Verem Ediyor

Dünyada her yıl 1.7 milyon kişi veremden ölüyor.

Verem, artık tedavisi mümkün bir hastalık. Önlenmesi artık bir aşıyla mümkün hale gelen bir hastalık. Ama işte rakam ortada; buna rağmen her yıl, 1.700.000 kişi bu hastalıktan ölüyor dünyamızda.

Daha net ifade edersek, her yıl dünyamızda **1.700.000 YOKSUL** veremden dolayı ölüyor.

Bu rakam, önceki On yıla göre büyük bir artış gösteriyor. Bir zamanlar dünya nüfusundan milyonları alıp götürən, geçen yüzyılın ikinci yarısında bir parça etkisizleştirilebilen “**İnce hastalık**”, küreselleşme politikaları sayesinde yeniden dönmüş durumda.

Sadece yeni-sömürgelerde değil, mesela İngiltere’de de verem çoktan hortlamış durumda. Çünkü, emperyalist ülkelerde de, işsizlik ve yoksulluk büyüyor; sağlık hizmetlerindeki “sosyal güvenceler” bir gasbediliyor.

Yeni-sömürgelerde ise, sağlık hizmeti sadece parası olanın yararlanabileceği ticari bir metaya dönüştü. Dünyaya nüfusunun **1.2 milyarı** açsa, 3,5 milyarı yoksul ve te-

miz içecek sudan yoksunsa, verem **hortlamayıp** da ne olacak? Dünya gerçeklerinden habersiz kimi “uzman” doktorlar, bu artışı “*verem mikrobunun aşıya bağıışıklık kazandığı*”, veya “*halkın zamanında aşı yaptırmadığı*” gibi gerekçelerle açıklamaya çalışıyorlar. Veremin yaygınlaşmasının belirleyici nedeninin yoksulluk ve sefalet olduğunu bilmek için, sağlık uzmanı olmaya gerek yok.

Mikrobun Adı, IMF!

Biliniyor ki, bu mikrop, aç bırakılmış, yetersiz ve denge-siz beslenmeye mahkum edilmiş bedenlerde ürüyor. Karnı tok, sırtı pek olanlara dokunmuyor. Mikrobun hedefi, açlığın ve adaletsizliğin belini büktüğü milyarlarca yoksul insandır. Bu nedenle, “*ince hastalığın*” önlenmesinin yolu da “*tıbbi*” bir sorun değil zaten. Bu verem, aşılarla değil, IMF’yi yok ederek yenilebilir; çünkü **veremi yayan mikrobun adı IMF’dir.**

Mikrobu üreten bataklığı kurduğunuzda, hastalığın önünü de kesmiş olursunuz zaten. Verem mikrobunun yayıldığı bataklığın adı da “**küreselleşme**”dir.

Halkını dilenci haline getiren bir düzene,
İş, aş sağlamamakla değil, sadaka
dağıtmakla övünen düzen partilerine
hayır!

“Küreselleşme”nin Türkiye’si, Dilenciler Ülkesi Mi Olacak?

Artık biliniyor ki, IMF programlarının uygulandığı tüm ülkelerde, emperyalistlerin ve işbirlikçilerin ortak korkusu “**sosyal patlama**”dır.

Bunun için, “sosyal patlama riskini azaltmak amacıyla” IMF kredilerine 300-500 milyon dolar eklenip, yoksullara dağıtılmak üzere gönderiliyor. IMF, aç bıraktığı halkın bir kısmına bir anlamda sadaka gönderiyor.

IMF, Dünya Bankası gibi kuruluşlar, kendi uşaklarının açgözlülüğünü ve yiyiciliğini de iyi bildiklerinden, bu parayı genellikle uşak hükümetlerine vermeyip, bizzat kendi elleriyle dağıtıyorlar. Hatırlanacağı gibi, geçen yıl sonunda Dünya Bankası bu biçimde bir kaç yüz milyon dolar dağıtmıştı. Ama bu dolarlar, “sosyal patlama korkusunu” yoketmeye yetmiyor tabii. IMF’ciler ve IMF’nin uşakları, hala Arjantin olacak mıyız, olmayacak mıyız diye tartışmaya devam ediyor.

Hükümetin gündeminde şimdi yine aynı korkuyla hazırlanmış bir başka proje var: “**Sosyal Riskin Azaltılması Projesi**”

MHP Genel Başkanı Devlet Bahçeli: “*Yoksul kesimlere gıda güvencesi sağlayacak bir sistemin oluşturulmasına yönelik hazırlıklara başladık*” açıklamasıyla, ne yapılmaya çalışıldığını kısaca özetledi.

Önce aç bırak, sonra halkı imarethanelerin, aşevlerinin önünde kuyruğa diz.

Bu proje kapsamında, ODTÜ tarafından hazırlanacak bir forumu dolduranlar, bu forum sonuçlarının değerlendirilmesine göre “**fakirlik sınavını**” kazanırlarsa, **fakirlik derecelerine** göre devletten işe alacaklar!

Bakin, ülkemizin, halkın ne hale düşürüldüğüne bakın.

İş güvencesi yok, aş güvencesi yok, IMF ve onun hükümeti hala atılacak işçiler listesi hazırlamakla meşguller.

Sonra gelsin aşevi kuyrukları. Gelsin “yardım kuyrukları”!

Tüm halkı DİLENCİ haline getirmek, önüne ne SADAKA atılırsa, ona “Allah Rız Olusun” der duruma düşürmek istiyorlar.

Onurlu bir halk, alnının teriyle geçinmek, onuruyla, namusuyla yaşamak isteyen bir halk, bunu kabullene-
mez!

Solun Beyni

Kızıldere’de, bilindiği gibi, sadece tek bir örgütün önder ve savaşçıları yoktu. Çoğu THKP-C’dendi, ama aralarında THKO’nun iki önder kadrosu da vardı. Bu, bir daha solda çok uzun yıllar rastlanmayacak bir sahneydi. 1984 Ölüm Orucu, böyle bir siper yoldaşlığına en yakın örnek olarak yıllar sonra yaşanacaktı.

Farklı örgütlerdendiler, ama devrimciydiler.

Farklı stratejileri savunuyorlardı, ama aynı kanal-da akıyorlardı.

Farklılıkları çoktu, ama **devrimin çıkarlarından** başka hiç bir **hesapları** yoktu.

Bugünle kıyaslandığında, en temel, en belirleyici fark da buydu.

Bugün örgütler, devrimciler arası ilişkiler, binbir türlü farklı hesapla zedelenmiş, kirlenmiş durumda. Politika, taktik adına manevralar, mülkiyetçilik, gurupçuluk, böylesi anlarda dayanışmamı nasıl gösterebilirim sorusunu değil, “*ben bu durumdan nasıl yarar sağlarım... benim zararım ne olur*” sorularını sorduruyor. Beyinlerde bunlar dolanıyor. Ve böyle beyinlerden Kızıldere’ler çıkmıyor.

Mahir’leri Kızıldere’ye götüren neden, Deniz’lerin idamlarının engellenmesiydi. Ünye radar üssündeki İngiliz ajanlarına yönelik eylemden önce, başka ihtimaller üzerinde de durmuşlardı.

“*Buna göre herhangi bir elçiliğe Mahir, Cihan ve Ömer Ayna bir intihar dalışı yapacak, elçinin hayatı karşılığında kendilerinin de teslim olması kaydıyla Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan’ın idamlarının engellenmesini isteyeceklerdi.*” (Aktaran: Halk İçin Kurtuluş, sayı: 74)

Deniz’ler için, aynı örgütten olmadıkları, aynı teoriyi, stratejiyi paylaşmadıkları bir devrimci için, **kendisi tutsak olmayı** göze alıyor, kendi hayatını ortaya koyuyor... Bakın, bir bu anlayışa bakın, bir de yanbaşında devrimciler katledilirken “*farkımızı koyduk iyi oldu*” diyene, “*cepte keklük mi sandınız*”? diyene bakın.

Ve bunlar, tam bir aymazlıkla biri Mahir’lerin, biri Deniz’lerin mirasının temsilcisi olduğunu söyleyecekler. Olur mu böyle bir şey?

Bırakın uzaktan dayanışmayı, desteği; Kızıldere’de tanık olduğumuz “**Birbirleri için gerektiğinde ölebilmek**” bilinci ve kültürüdür. Çok üst düzeyde bir bilinç bu. Devrimci saflığın, devrimci duyguların en yalın hali.

Diğerleri bunun yanında ne kadar küçük, zavallı ve rezil kalıyor. Hiç ilgisi yok solculukla, devrimcilikle.

Dayanışmanın yüzakı ve günümüzün yüz kızartıcıları

Kapitalizmin, toplumu bozmasına paralel, sol da bozuluyor. Sol, bu bozulmaya karşı direniş noktasını oluşturması gerekirken, ideolojik olarak etkisi altına girdiği kapitalizmin kültürüne de direnmiyor.

Kalıplara karşı çıkma adına, tabuları yıkmaya adına, birey özgürlüğü adına, feodal geleneklere karşı olma adına, oligarşinin halkın kültürünü, değerlerini bozmasına yeşil ışık yakıyor. Ama sonra... sonra bir bakıyor, kendisi de bozulmuş. Halkın kültüründen de, devrimci kültürden de kopmuş. Küçük burjuvaca yaşayan, beyni küçük burjuvaca kaypaklıklarla dolu bir hale gelmiş. Adında hala komünistlik, sosyalistlik kalmış olsa da, o artık hiç bir olaya bir devrimcinin beyniyle, duygularıyla bakamayacaktır.

Kızıldere, devrimciliğin saflığını temsil ediyor. O saflığa dönmek zorundadır.

Dönemeyenler, düzene döner.

“*Cihan Alptekin ve Ömer Ayna, Ankara’ya gelişlerinden sonra THKO’lularla bağ kurup, Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının kurtarılması için planlar yapmaya başladılar. İmkanları çok sınırlıydı. Kalacak yerleri bile THKP-C’liler sağlıyordu.*” (THKP-C’nin doğuşu ve ilk eylemleri, s. 102)

Bu bir kültür.

İşkencecilerin ve faşist bir güruhun saldırdığı 60-70 yaşındaki tutsak yakınlarına parti kapılarını kapayanları da başka bir kültür.

Yanyana koyun. Güzelliğe ve çirkinliğe birlikte bakın. Kahramanlığı ve korkakça bir zavallılığı birlikte seyredin.

Mahir’ler Maltepe hapishanesinden firar etmişler. Her yerde aranıyorlar.

Ama onların **gündeminin** en önemli maddesi, Deniz’lerin idamını engellemek. Ve bir de her gün tabutların çıktığı F tipleri için “**gündemimiz değil**” diyenlerin beynini düşünün.

İki beyni yanyana koyun. Birinde devrimciliğin, insanlığın güzelliği var. Diğerinde, çürümüşlük, kokuşmuşluk!

Bunlar yanyana konulduğunda, Kızıldere, devrimciliğin, devrimci dostluğun, dayanışmanın **yüzakı** olarak daha da büyürken, “gündemimiz değil”ler, “konulan fark”lar, “cepte keklük”ler, devrim tarihine devrimcilik adına **yüz kızartıcı** tavırlar olarak geçiyor.

kahramanlar Ölmez

Neslihan USLU

Metin ANDAÇ

Mehmet Ali MANDAL

Hasan AYDOĞAN

Kaybedilme tarihi: 31 Mart 1998
Şehit düştükleri yer: Seferihisar Ege Bölgesinde gözaltına alınarak **kaybedildiler**

Bir yıl sonra, Turan Ünal adlı kontrgerilla elemanının itirafları sonucu, Foça'daki bir askeri birlikte işkence yapıldıktan sonra, bir tekneye konuldukları ve teknenin Seferihisar açıklarında bombayla batırıldığı öğrenildi.

Hakkı KARAHAN

Ferda CİVELEK

Veyssel BEYSÜREN

Şehitlik tarihi: 1 Nisan 1993
Şehit düştükleri yer: İstanbul Kadıköy
Şehit düşme şekli: Devrim Şehitlerini Anma Günleri dolayısıyla düzenlenen bir eylem sırasında çatışarak şehit düştüler.

Hüseyin COŞKUN

Şehitlik tarihi: 4 Nisan 1995
Şehit düştükleri yer: Gaziantep
Şehit düşme şekli: Hüseyin Antep sorumlusuydu. Bedii Cengiz SPB üyesiydiler. Polis tarafından katledildiler.

Demet TANER

Şehitlik tarihi:

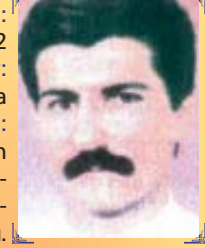
31 Mart 1992

Şehit düştüğü yer:

Bursa

Şehit düşme şekli:

Polis tarafından alındıktan sonra, Uludağ yolunda işkence yapılmış ve başından vurulmuş olarak bulundu.

Bülent ÜLKÜ

Şehitlik tarihi:

3 Nisan 1981

Şehit düştüğü yer:

İstanbul Küçükköy

Şehit düşme şekli:

Gözetim altına alınarak işkence yapıldıktan sonra kurşuna dizilerek katledildi.

Mustafa IŞIK

Şehitlik tarihi:

3 Nisan 1981

Şehit düştüğü yer:

İstanbul

Şehit düşme şekli:

SDB üyesi ve İstanbul Dev-Genç yöneticisiydi. Cadde ortasında polis tarafından katledildi.

Mehmet Selim YÜCEL

Şehitlik tarihi:

4 Nisan 1977

Şehit düştüğü yer:

İstanbul

Şehit düşme şekli:

Eczacıbaşı İlaç fabrikasında ilk grev örgütleyenlerdendi. Grev nöbeti sırasında katledildi.

Hasan ATEŞ

3 Nisan 2001

Avusturya'da hastalığı sonucu kaybettik.

Mustafa KURAN

basın
tv

KIRILIR YALANIN ÇARKI

Hiçbirine inanmıyoruz...

TGRT'nin "konuk sunucu" diye çıkardığı sanatçıların sokakta insanlarla konuşmasını izlemişsinizdir. 28 Mart gecesi de Erhan Yazıcıoğlu soruyor; hangi kanalı, haberi izliyorsunuz, inanıyorsunuz?... Bir tek kişi bile, ben Tv'lerin söylediklerine inanıyorum demedi.

Rahatsızlık veriyor... Seyretmiyorum.. Televoleler saçma sapan... Gençleri yozlaştırıyorlar... Hiçbirine güvenmiyorum, inanmıyorum... Haberleri magazin gibi veriyorlar... en çok verilen cevaplardı.

Eksiği var fazlası yok.

Ne haberi habere benziyor, ne "eğlence programı" diye yapılan programlarda halkımıza ait bir şey var. Amerika'dan, Avrupa Tv'lerinden araklanmış yarışma ve show programları, ölümleri, acıları bile magazinvari vermeyi başarabilen bir habercilik anlayışı ile halkın hiçbir kesiminde hiçbir ağırlıkları, ciddiyetleri yok.

Bu yayın tarzının gelişmesine, yani yozlaşmaya paralel olarak medyanın uzunca bir süredir halkımız nezdinde hiçbir yönlendiriciliği kalmadı. Susurluk aklama programları bir örnektir. Doğan medyanın kampanyası bile kar etmedi Susurlukçuları meşrulaştırmaya.

Bu arada Haber Türk kanalı Susurlukçuları konuşturmaya devam ediyor. Özel tımcileri aklama, paklama programından sonra, Can Ataklı'nın konuğu bu kez Doğan Güreş'di. Ona da "emirleri biz verdik" itirafıyla başlayan tartışmada kendini aklama fırsatı verildi. Şimdi böyle bir yayıncılığın **habercilik olduğuna kim inanır?**

Milliyet'in ahlakı; Dersim halkının yozlaşmaya karşı çıkışını 27 Mart'da haber yapıyor Milliyet. Başlık; **"Kadınlar gitti Ahlak kurtuldu!"** Haberde de "Kadına karşı değillermiş!" gibi ünlemler, alaya alan ifadeler bolca.

Anlaşılan Dersimlilerin onuruna sahip çıkması Milliyet'in hoşuna gitmemiş. Onlar özgürlükçü ya! Fuhuş özgürlüğü, kadın satma özgürlüğü de olmalı demeye getiriyor Milliyet.

Ne diyelim, bu da Doğan Medya'nın ahlakı!

BASINDAN

Melih Aşık

(26 Mart 2002, Milliyet)

İnsanlığımız

Kimileri hayvanları yeterince sevmediğimizi savunur. Peki acaba insanları hayvan kadar seviyor muyuz?

Mesela polis kentin ortasında gösteri yapan öğrencileri, işçileri, memurları, mahkum yakınlarını toplarken kimse oralı olmuyor. Polis aynı şekilde aynı sayıda hayvanı coplasa yer yerinden oynamaz mı?

Bir kaç gün önce ithal edilen **66 devekuşu** ihmal yüzünden can verdi. Hürriyet gazetesi haberi beş sütun verdi. **Ölüm oruçlarında ölenlerin sayısı 89'a yükseldi.** Gazetelerde tek sütun haber görüyor musunuz?

İnsana hayvandan daha çok değer verdiğimizizi kim söyleyebilir?

"Cevap Hakkı Kutsaldır"

(Ertuğrul Özkök)

GÖRECEĞİZ!

Ertuğrul Özkök "cevap", "tekzip hakkına" ilişkin 28 Mart tarihli köşesinde şöyle diyor;

"Son zamanlarda Doğan Yayın Konseyi'nde cevap ve düzeltme hakkını uzun uzun tartıştık. Bu konuda kararlarımız önümüzdeki günlerde yayınlanacak. Ama hepimizin üzerinde durduğu husus şu oldu:

Cevap hakkı kesinlikle kutsaldır."

Doğan Medya'nın kararlarını da izleyeceğiz, ancak bu kutsallık nereye kadar olacak, kimler bu kutsallıktan yararlanacak, onu da hep birlikte izleyeceğiz.

Ertuğrul Özkök'e soruyoruz buradan;

Haklarında polis bültenlerinden haberler yaptığınız **devrimcilerin de cevap hakkı kutsal mı?**

İnfazlardan, katliamlardan sonra yaptığınız haberlerin yalan olduğunu ispatlayanların belgeleri de bu **kutsallıktan yararlanacak mı?**

Yoksa "siz hariç" mi denilecek?

GÖRECEĞİZ!